

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε!

ΑΡ. $\frac{42}{214}$

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β

ΤΗΛ. 58-67

ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΣΑΡΙΑΣ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. — ΛΑΜΠΕΣ (ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑΙ).
ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ. — ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ.

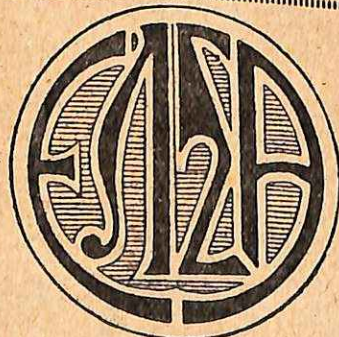
ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Κατασκευασμένον ειδικώς διά Κυρίας και Βρέφη, λεπτύνει την επιδερμίδα και έχει άρωμα Τριανταφυλλών. Πωλείται εις τὰ καλύτερα φαρμακεία και Μικροπωλεία.

Χονδρική και λιανική πώλησις.
ΣΤΥΛΑ ΜΠΑΧΑΡΙΑΣ, Σταδίου 23, Αθήναι

ΒΕΡΝΙΚΙ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

ΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΟΝ «CONCERT»

αποδίδει εις αφάνταστον έν-
τασιν και διαύγειαν και
στοιχίζει λιγώτερα από ότι
ένας καλός φωνόγραφος.

Τό ραδιόφωνον «CONCERT»
είναι ο απαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιού.

Πωλείται: Γραφείον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Αθήναι,
Λέκα 21α.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Γατρός δερματολόγος. Έπλ δεκα-
εξαιτίαν Έπιμελήτης της ιδιαιτέ-
ρας Κλινικής του Καθηγητού κ.
Γεωργ. Φωτεινού. Δέχεται καθ' έ-
καστην όδόν Κεφαλληνίας και Τε-
γέας 1. Όροι 8-11 π.μ. και 4-7
μ.μ. Άριθ. Τηλεφ. 7-62.

Μην παίρνετε παραμάνα για τὰ
παιδιά σας, παρτε γάλα «Τροφός».

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI
E.J.B.

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 42 (214)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.00

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 150
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 80
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 1
ΑΦΡΙΚΗΣ 6
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Έν Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A.
Έν Αιγύπτω δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie
Έν Βελγίω Κογκό δ κ. Γ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Έν Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι

Από Ότι Βλέπω Και Άκούω

ΥΠΕΡΟΧΑ ΛΟΓΙΑ

«Μητέρες Έλληνίδες
και Τούρκισσες δόστε
τά χέρια σας και σφίχτε
τα!...».

Αυτά είναι τὰ μένα λόγια, τὰ
επειά στην ατελείωτη πραγματι-
κή φυλακία των αντιπροσώπων
της Βαλκανικής Διασκεψέας, α-
κουστήσαν με πραγματική συγ-
κίνησι απ' έλους τούς Έλληνες.

Και τὸ σπουδαίο σχετικῶς εἶνε,
ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε σ' έναν
υπερόχο εἰρηνικὸ λόγο του ὁ
Τούρκος αντιπρόσωπος Ἀβδουλ-
λά Μπέης, τὴ στιγμὴ πού ἔλοι
σχεδόν οἱ συναδελφοὶ του ἀερο-
λογεῖσαν.

Ἄς τὰ ἔχουν λοιπὸν ὅψιν
τοὺς Ἕλληνας καὶ ἡ Τουργί-
α, καὶ γενικῶς ἡ μη-
τέρες όλων τῶν Βαλκανίων. Ἐρ-
πνεύμεται δὲ ἀπὸ αὐτὰ, ἄς ἀνα-
δρέψουν ἀναλόγως τὰ παιδιά
τοὺς... Καὶ τότε ἄς εἶνε βέβαιες,
ὅτι ἀδελφικὸ αἷμα δὲν θὰ βάρη
περὶ τοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνά
τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἵμου...

Η "ΕΛΛΗΣ,"

Όλα στην εποχή μας άλλαξαν.
Έτσι και ἡ ἑλλῆς, ἡ ἀθάνατος ἑλλῆς,
ὁ καρπὸς τοῦ δέντρον τῆς Εἰρήνης,
λίγο ἔλειναν νὰ στεῖλουν στὸν ἄλλο
κόσμο 200 φανταστικά τῆς φρουρᾶς
Πατρῶν, σὺν νὰ ἦσαν σφαίρες μυ-
δραλλιοβόλου. Στὸ ἐξῆς λοιπὸν πρέ-
πει καὶ ἡ ἑλλῆ νὰ συμπεριληφθῇ στὰ
ἀποτελεσματικώτερα δηλητήρια καὶ
νὰ τίς ἀποφενύγῃ κανεὶς δύο μορεῖ.
Πάντως θὰ θέλαμε νὰ μάθουμε τί θ'
ἀπογίνῃ με τὸν πωλητὴν τῶν ἑλλῶν
αὐτῶν. Θὰ βγῇ καὶ αὐτός... λάδι;
Ἐμεῖς νομίζουμε πὼς πρέπει νὰ βεῖ
για καλὰ τὸ... μὴ-ε ἢ ἂ του !...

ΦΥΛΟΛΟΓΙΑ !...

Μία νεαρὰ φυλακισμένη—ὅτι τὸ εἶ-
δε βέβαια ἦδη στὰς ἐφημερίδας—ἡ
δεσποινὴς Σοφία Γιαννοῦλη, θέλονσα
νὰ παρακολουθήσῃ πανεπιστημιακὰς
σπουδὰς, ἀλλὰ ἔξω ἀπολύτως φύλον !
Φόρεσε ἀνδρικὰ καὶ μετεβλήθη εἰς
Ἀνδρὰ Γιαννοῦλην. Γιατί, πρὸς Θεοῦ,
τὸ ἔκανε αὐτό;... Για νὰ μὴν ἁρσασ-
ται ἐνοχλήσεις ἐκ μέρους τῶν συμ-
φοιτητῶν τῆς;... Ἀμφιβάλλομαι... Ἡ
μήπως θέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ πα-
ράδειγμα τῆς Γεωργίας Σάνδη, ἡ ὁ-

ποία φοροῦσε ἀνδρικὰ καὶ κάποιου
θηλυκοῦ κριτικοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἔχει
ἀρσενικὸ... ψευδώνυμο μόνον; Καὶ
αὐτὸ τὸ ἀγνοοῦμε... Πάντως ἡ φυλο-
λογία ἢ μάλλον ἡ φυλολογία θὰ ἔχῃ
χωμένην τὴν οὐρίαν τῆς καὶ στὴν ὁ-
πεία αὐτῇ, στὴν ὁποία ἡ δεσποινὴς
Σοφία ἔκαμε μιὰ χονδροειδῆ...
τρεῖς ἄλλα !...

Οἱ γονεῖς ὅμως τῆς Γιαννοῦλης πῶς
ἄφησαν τὴν κόρη τους νὰ ταξιδεύῃ
μόνη τῆς, μέσα στὴς ἀνδρικές τῆς πε-
ρισκελίδες; Ἐ-
πρεπε νὰ τὴν
ρωτήσουν του-
λάχιστον: «Σο-
φία, πού...
ὁπά γις;»

ΜΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Ἐπανειλη-
μένως μὰς γρα-
φουν διάφοροι
συνδωροῦνται
μας ἀπὸ τῆς ἐ-
παρχίας καὶ
μὰς παραπο-
νοῦνται ὅτι δὲν
λαμβάνουν τὰ
ἀποτελλόμενα

πρὸς αὐτοὺς φύλλα μας. Τὰ φύλλα ὁ-
μως αὐτὰ τοὺς ἀποστέλλονται τακτι-
κώτατα καὶ ἀνελλιπέστατα ἀπὸ τὰ
γραφεῖα μας. Τί συμβαίνει λοιπὸν;
Ἀπολύτως κατακαταρτίζονται τὰ δι-
κόσμο 200 φανταστικά τῆς φρουρᾶς
Πατρῶν, σὺν νὰ ἦσαν σφαίρες μυ-
δραλλιοβόλου. Στὸ ἐξῆς λοιπὸν πρέ-
πει καὶ ἡ ἑλλῆ νὰ συμπεριληφθῇ στὰ
ἀποτελεσματικώτερα δηλητήρια καὶ
νὰ τίς ἀποφενύγῃ κανεὶς δύο μορεῖ.
Πάντως θὰ θέλαμε νὰ μάθουμε τί θ'
ἀπογίνῃ με τὸν πωλητὴν τῶν ἑλλῶν
αὐτῶν. Θὰ βγῇ καὶ αὐτός... λάδι;
Ἐμεῖς νομίζουμε πὼς πρέπει νὰ βεῖ
για καλὰ τὸ... μὴ-ε ἢ ἂ του !...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ

Τόσα ἀερολογήματα
εἶπαν μὲς' στὴ Βουλὴ
γιὰ τὴν Εἰρήνη τῶν Κρατῶν
οἱ Ένοὶ καὶ οἱ Γραικοί,
ὥστε καὶ μεῖς τοὺς δίνουμε
ἐδῶ μιὰ συμβουλὴ:
νὰ δώσουν στὴ Διάσκεψιν
τίτλο... Β λ α κ α ν ι κ ῆ !

Η ΣΟΥΛΑΝΙΚΗ ΣΦΡΑΓΙΔΑ

Στὰ 1635, ὁ
Σουλτάνος Μου-
ράτ ὁ Α' βοῆ-
θήκε στὴν ἀ-
νάγκη νὰ ἐπι-
κυρώσῃ μιὰ ἐμ-
πορικὴ σύμβα-
σι. Ἐπειδὴ ὁ-
μως ἦσαν ἐντε-
λῶς ἀγρόμα-
τοι, ἔδωκε τὴν
σφραγίδα του με-
τὰ καὶ ἡ ἑ-
πειτα τὴν πᾶ-
τησε στὸ πᾶν

μέρος τοῦ ἐγγράφου ἀντὶ... ὁποιοῦ
ἦς καὶ σφραγίδος. Τὸ ἀποτέλεσμα
αὐτὸ τὸν πέντε διατρίτων, ἐκ τῶν
ὁποίων ὁ δὲ ἄλλος ἀπέμεινε ἡμεῖς
ἀπὸ τῶν μέσων, ἀπετέλεσε κατὰ τὴν
τὸν λεγόμενον «Τουρκὸν», δηλαδὴ τὴν
ἑστὴ σφραγίδα τῶν Σουλτάνων.

Η ΕΙΚὼΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ σημερινὴ εἰκὼν τοῦ ἐξοφυλλοῦ
μας εἶνε ἔργον τοῦ Γερμανοῦ ζωγρά-
φου φόν Ἀρχα καὶ φέρει τὸν τίτλον
«Ἡ Φιλία».

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις τῶν ὑπερόχων

ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ, ΥΜΝΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

πού ἐστάλησαν στὴν

Δ)νίδα ΑΔΙΚΗ ΔΙΠΛΑΡΑΚΟΥ—ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ

ἀπὸ τοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος θαυμαστάς τῆς.

Πρόκειται περὶ σπανίας ἀπολαύσεις.

Ἐπιστολὲς ἐμμετρὲς καὶ πεζοὲς, ἐπιστολὲς φλογερὲς, αἰνυ-
ταίτες, ὕμνητικὲς, αἰσθηματολογικὲς, κ.τ.λ. κ.τ.λ. Προτάσεις
γάμου, αἰτήσεις συνδρομῶν, ὅτι μπερεῖ τέλος, ἡ μάλλον ὅτι
δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου !...

Τίς ἐπιστολὲς αὐτὰς ἐμπιστεύθηκε ἡ δις Διπλάρακου στὸ
«Μπουκέτο», πρὸς δημοσίευσιν.

ΠΕΝΝΙΕΣ

Ἡ ἔξοχος Ἰσπανίς ποιητρίνα
Ἑλένρα ντε Ἰντάλγκα, τὴν ὁποία οἱ
Ἀθηναῖοι ἐθαύμασαν πρὸ ἑξαμήνου,
βρίσκεται καὶ πάλι στὴν πρωτεύουσα.

— Πρόκειται γὰρ δόση νέαν σειρὰν
παραστάσεων. Τὸ ἐνδιαφέρον, ἐκτὸς
τῶν ἄλλων, εἶνε ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ
παῖξῃ καὶ ἀγνωστα γιὰ τοὺς Ἀθη-
ναίους μελοδράματα, ὥπως τὸν «Ἄδων
Πασκουάλε».

— Συρροὴ ξένων παρατηρεῖται τὰς
ἡμέρας αὐτὰς στὰς Ἀθήνας, ὀφειλομέ-
νη στὴ Βαλκανικὴ Διάσκεψιν καὶ στοὺς
Βαλκανικοὺς ἀγῶνας.

— Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν, παρεπιδή-
μας στὴν πρωτεύουσα καὶ πολλοὶ Ἑὐ-
ρωπαῖοι καὶ Ἀμερικανοὶ περιηγη-
ταί, ἑμποροὶ, ἐπιστήμονες, ταξιδιω-
ταί κτλ.

— Ἐστὶ ὅλα τὰ μεγάλα ξενοδο-
χεῖα, τόσο τοῦ ὕπνου, ὅσο καὶ τοῦ φα-
γητοῦ, κάνουν χρομὲς δουλειάς.

— Ἐνὰς-ἑνὰς οἱ χειμερινοὶ κινη-
ματογράφοι ἀρχίζουν τὰς παραστάσεις
τῶν. Καθὼς δὲ φαίνεται, μέχρι τῆς
προσεχοῦς ἐβδομάδος θὰ ἔχουν ἀνοι-
ξοὶ ὅλοι τὰς πόλεις τῶν.

— Κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ Ὁργα-
νισμοῦ Τουρισμοῦ, θὰ ἐγκατασταθῇ
λίαν προσεχῶς μονίμως εἰς ὅλους τοὺς
συνδρομικοὺς σταθμοὺς δύναμις ἀ-
στυφυλάκων διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς
τάξεως.

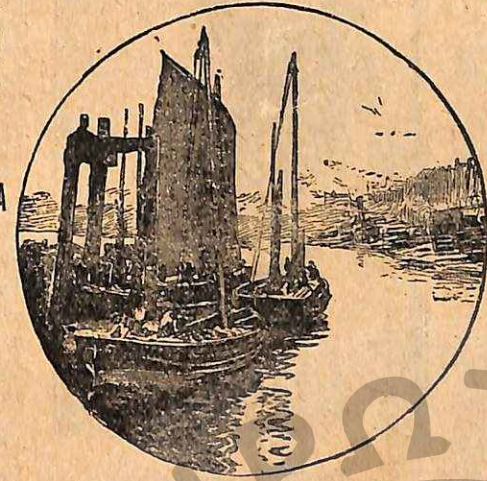
— Ἦσαν καιροὶ νὰ λησθῇ αὐτὸ τὸ
μέτρον, τόσο διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν
κακοποιῶν στοιχείων, τῶν ὁποίων πε-
δίον δόσεως εἶνε συνήθως οἱ σταθ-
μοί, ὅσον καὶ διὰ τὴν πρόληψιν ἐπι-
στροφῶν, τὰ ὁποία συχνὰ δημιουργοῦν-
ται εἰς αὐτοὺς.

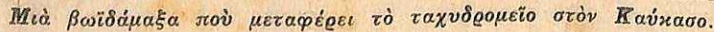
ΤΟ ΡΑΚΙ ΑΛΛΟΤΕ

Τὸ ρακὶ μέχρι τοῦ ἰδίου αἰῶνος ἐ-
χρησιμοποιεῖτο ὡς φάρμακον καὶ ἐπο-
λεῖτο μόνον στὰ φαρμακεία. Ὡς ποτὶ
ἄρχισαν νὰ τὸ πίνουν οἱ ἄνθρωποι,
μέλις κατὰ τὰ τέλη τῆς 18ης ἑκατον-
ταετηρίδος.

ΔΕΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Σὲ κομμὴν πύργου ἐξεδόθησαν καὶ
ἐκυκλοφόρησαν δεκά ἀνέκδοτα ποιή-
ματα τοῦ κ. Ν. Χάγερ Μπουρτίδη, ἀπὸ
τὰ καλύτερά του. Συνομιτοῦμε τὴν ἐκ-
δοσὶ σὺν ἀναγνώστῃς μας.

ΑΡΑΒΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΩΝ ΡΩΔΙΩΝ

ΤΟΥ GEORGES BRÉZOL

Σε μία γωνιά της σκηνής, σωριασμένη σ' ένα έλεινο στρώμα από κουρέλια, η Ζίζα άνοιξε...

Καθισμένη μπροστά της σε μία προθεία, η μητέρα της, μία γυναίκα νέα ακόμα, έγενε κι' έλαιγε. Κάθε τόσο άνασφινε τα μάτια της από τη ρόκα της και κύτταζε τη μικρούλα άρρωστη...

Θυμάταν πόσο ώραία ήταν η κόρη της μέσα στη χάρι των δεκαπέντε της χρόνων... Είχε όρατα μαλλιά, μακρὰ και μεταξένια, μυτούλα γοητευτική και στόμα αξιολάτρευτο. Τώρα όμως με δυσκολία την άναγνώριζε κανείς, τόσο το πρόσωπό της είχε αδυνατίσει και τόσο τα μάτια της είχαν βαθυλώσει...

Τόσο νέα ακόμα, η μικρούλα κόρη θά πέθαινε, άφανισμένη από τον πυρετό, πριν να γνωρίσει η φτωχή τη ζωή... Ένας ρόγχος αδιάκοπος έφούσκωνε το στήθος της κι' οι πόνοι της όλο-ένα μεγάλωναν.

Μέσ' στη σιγή, καθισμένος σ' ένα σακί, ο Μανσούρ, ο πατέρας της κόρης, παρακολουθούσε απελπισμένος την άγωνία της.

— Έξαφνα η Ζίζα άνοιξε τα φλογισμένα της μάτια, πού έβλεπαν κιάλας στον άλλο κόσμο, και έβγαλε ένα στεναγμό :

— Διηρώ ! ψιθύρισε.
Άμέσως ο πατέρας της σηκώθηκε, γέμισε ένα τενεκέ με νερό, και πλησιάζοντας την έτοιμοθάνατη, της άνασφινε το κεφάλι για να της δώσει να πι.

Η Ζίζα ήπια άχόρτατα το νερό και, έξαντλημένη από την προσπάθεια της, σωριάστηκε πάλι στο στρώμα της.

— Ω ! Ναού !... φώναξε ο Μανσούρ προς την γυναίκα. Σου όρκίζομαι στον 'Αλλάχ, πως θά έδωνα β.τι έχω και τη ζωή μου την ίδια για να σώσω την κόρη μου !...

— Ω ! άντρα μου, του αποκρίθηκε η Ναού, παρηγορήσου !... 'Αλλοίμονο ! κι' έμένα ή άρρώστεια του παιδιού σου μου γεμίζει θλίψη την καρδιά !... Τα σπλάχνα μου σπαράζονται όταν άκούω τους πονεμένους της στεναγμούς... Μά μόνο ο 'Αλλάχ είναι ο κύριος της ζωής μας... Αυτός μονάχα προστάζει... Δεν πρέπει να ελπίσουμε παρά μονάχα σ' αυτόν !...

— Άς μάς εὐπλαχυνστεί λοιπόν ! φώναξε ο Μανσούρ με φωνή γεμάτη άγωνία.

Και πλησιάζοντας σιγά-σιγά την κόρη του την κίτταξε μ' άπέραντο όκετο, ψιθυρίζοντας σιγά-σιγά :

— Ω Ζίζα, φως των ματιών μου, χαρά των ημερών μου, όνειρο των νυχτών μου, κύτταξε με !... Είμαι ο πατέρας σου, ο Μανσούρ μεν 'Αμόρ... Δεν μ' άναγνώριζεις ; Πές μου τί θέλεις ;... Τί θέλεις από μένα για να γίνης καλά ;

— Πατέρα, ψιθύρισε ή άρρωστη με σβυσμένη φωνή, καθάροντας τα βλέμματα της μέσα στη δαιμονιμένα του μάτια, διηρώ ακόμα... διηρώ... Θέλω

ρώδια για να ξεδιψάσω... Θέλω όμορφα ρώδια...

Άμέσως όμως σώπασε λαχανιασμένη, ξανάλεισε τα μάτια της και बुθίστηκε πάλι στους πόνους της...

— Ω Θεέ πολυεύσπλαχνε, έσύ που έκανες τη γη και τον ούρανό, φώναξε τότε ο Μανσούρ, πές μου τί να κάνω... Συμβούλευέ με... Πού να βρω χρήματα για ν' αγοράσω ρώδια ;... Έσύ που τα βλέπεις όλα, θά ξέρης...

Και ξέσπασε σε λυγμούς, ξεσάχοντας το πρόσωπό του με τα νύχια του.

— Ρώδια !... Ρώδια !... στέναζε όλο-ένα ή άρρωστη με φωνή σβυσμένη. Ρώδια !...

Ερεθισμένος από την αδυναμία του να κάνει τίποτε, ο Μανσούρ εξακολούθησε να χώνει διαρκώς πύ βαθεία τα

Τό φεγγάρι φώτιζε τον έλαιώνα, ενώ ο άνεμος σφύριζε μέσ' απ' τις έληές. Ο Μανσούρ, εξαντλημένος, πήγαινε άργά, συλλογίζόμενος την άρρωστη κόρη του και την ύπόσχεσι που της είχε δώσει...

Σε λίγο, βαδίζοντας αδιάκοπα, έφτασε μπρός στα πρώτα σπίτια της Τάρζας. Διάσχισε το χωριό, με το κεφάλι σκυρτό, και βρέθηκε πάλι στην έξοχή.

Βάδιζε, βάδιζε όλο-ένα... Κουρασμένος ο πατέρας της Ζίζας κάθησε σε μία πέτρα και άρχισε να σκέφτεται...

Μπροστά του τώρα άπλωνόταν το περιβόλι του Μπέη. Κύτταξε μία στιγμή τις έληές που βρισκότουσαν στην άκρη του και έπειτα τα μάτια του έπεσαν πάνω στις ρωδιές, που βρισκό-

Ο Μανσούρ στάθηκε κι' άφογκράστηκε. Μην άκούγοντας τίποτε, ξανάπηρε θάρρος. Σελώρισε μία ρωδιά, της όποιας τα φύλλα έλαμπαν κάτω απ' το φεγγάρι, πλησίασε και άρχισε να κόβει ρωδιά και να τὰ ρίχνη μέσ' στο σακί του.

Έξαφνα όμως άνασφίχτηκε. Ο άνεμος έκανε τάχα τὰ κλαδιά να τρίζουν ;

— Όχι... Γιατί μία φωνή δυνατή άκούστηκε έξαφνα :

— Ποιος είναι εκεί ;

Ο Μανσούρ τρέμοντας άναγνώρισε τη φωνή του 'Αχιμέτ μεν Μτελκασέν, του φίλακα του Μπέη.

Γρήγορα, χωρίς να προφέρει λέξη, έρριξε το σακί του στον ώμο του και τó έβαλε στα πόδια.

Ο φίλακας όμως τον είδε και άσχεσε να τον κυνηγή...

Κόντευε πειά να τον φτάσει... Τότε ο Μανσούρ για να τον σταματήσει, έριξε κάτω το σακί με τὰ ρωδιά...

Μά ο 'Αχιμέτ εξακολουθούσε να τον καταδιώκει.

— Για τ'όνομα του 'Αλλάχ !... 'Αδελφέ μου !... του φώναξε έκτεντικά ο Μανσούρ, άφισέ με... Σου πέταξα πίσω τὰ ρωδιά σου... Δεν σου χρωστάω πειά τίποτε...

— Στάσου, σκάλε... Γιατί του σκύλου !... του άπαντούσε ο φίλακας τρέχοντας όλο-ένα. Στάσου ή σε σκοτώνω...

Μά ο Μανσούρ έτρεχε πάντοτε. Έξαφνα μία άστραπή διέσχισε το σκοτάδι κι' ένας πυροβολισμός άντήχησε, τρομερός μέσα στη σιωπή της νύχτας. Ο 'Αχιμέτ είχε πυροβολήσει τó Μανσούρ.

Δεν τον πέτυχε !... μούγκρισε. 'Ας γίνη το θέλημα του Θεού !... 'Αφού ο 'Αλλάχ θέλησε να τον σώσει, άς ζήσει...

Και, λέγοντας αυτά, τράβηξε προς τó σακί που είχε παρατήσει ο Μανσούρ, τó φορτώθηκε στον ώμο του και ξαναγύρισε στην καλύβα του.

Όσοσο δεν μπόρεσε να κοιμηθί πειά. Στριφογύριζε στο στρώμα του και μονομιούριζε όλο-ένα έρεθισμένος :

— Πώς τὰ κατάφερα κι' αστόχησα... Έπρεπε να τó χτυπήσω. Γιατί να τó πάθω αυτό...

Μόλις φώτισε ο ήλιος την ήμερα, πετάχτηκε από τó κρεβάτι του και έτρεξε προς τις ρωδιές... Κύτταξε τó χόμα και έξαφνα ή όρη του φωτίστηκε :

— Δοξασιμένος άς είναι ο 'Αλλάχ ο παντοδύναμος ! φώναξε. Τόν πέτυχε ! Τόν πλήγωσα !... Να τó αίμα του πάνω στο χόμα...

Πράγματι, πλατειές κηλίδες αίματος σημάδευαν κάτω τη γη.

Όπως ο σκύλος που παρακολουθεί τó θήραμά του, έτσι κι' ο 'Αχιμέτ παρακολούθησε τις κηλίδες τού αίματος.

Έτσι, βγήκε έξω απ' τó φαράγγι και ένα χωράρι. Έπειτα πήρε ένα μονοπάτι, άνάμεσα απ' τὰ στάχυα.

Στην άκρη του μονοπατιού είδε έναν άνδρα που σωρεισμένο κάτω...

— Άμέσως

άναγνώρισε τόν Μανσούρ. Θέλησε να τόν άνασφίχσει, μα τó κεφάλι του ξανάπεσε βαρύ κάτω. Ήταν νεκρός.

— Έτσι τó θέλησε ο Θεός ! ψιθύρισε ο 'Αχιμέτ. Έγινε τó θέλημά του ! Είμαι ευχαριστημένος από τó βόλι μου.

Και άμέσως έτρεξε να διηγηθή την ιστορία στο Μπέη.

Οι άνδρες του Μπέη φόρτωσαν τó Μανσούρ σ' ένα άλογο και τόν όδήγησαν στη σκηνή του. Ο δρόμος ήταν άσχημος και τó πτώμα διαρκώς τινάζονταν πάνω στο άλογο... Έτσι ή πληγή του άνοιγε όλο-ένα και τó αίμα της έβγαζε κόκκινο τó λευκό μπουρνούζι τόν σκοτομένο...

Σάν έφτασαν μπρός στην κατοικία του νεκρού, οι άραβες τόν ξεφόρτωσαν απ' τó άλογο και τόν φορτώθηκαν στα χέρια τους για να τόν μεταφέρουν μέσα.

Ευνημένη απ' τó θόρυβο ή Ζίζα, μισάνοιξε τὰ μάτια της. Είδε τόν πατέρα της και τó καταματωμένο μπουρνούζι του.

— Ω μητέρα ! φώναξε αδύνατα. Μην κλάις πειά !... Νά ο Μανσούρ, ο πατέρας μου, που μου φέρνει τὰ ρωδιά... Τὰ διόλεξε φαίνεται πολύ γινωμένα... Γιατί ο κυμός τους κίλησε και τού έβαψε κόκκινο τó μπουρνούζι.

GEORGES BRÉZOL

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΠΛΑΚΑ ΤΟΥ... ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΥ

Ο περίφημος Γάλλος καλλιτέχνης Γκαβαρνί ύποσχέθηκε κάποτε στον "Γαρτ, διευθυντή μιας σατυρικής εφημερίδας, να του κάνει κάποια εικόνα για τó φύλλο του.

Ο "Γαρτ, κατευχαρισμένος από την ύπόσχεσι του αυτή, έσπευσε να τού στείλη μία λιθογραφική πλάκα, πάνω στην όποία ο Γκαβαρνί θά έγράφε τó έργο του απ' εύθείας. Έπρόσθεσε όμως να διαλέξη τη λεπτότερη και ώραύτερη πλάκα απ' όσες ύπήρχαν, γιατί ήθελε πύσο δύσκολος ήταν ο Γκαβαρνί στα ζητήματα της τέχνης του.

Αλλά ή μέρες και ή έβδομάδες περνούσαν και τó άναμενόμενο έργο δεν έφτανε.

Ο "Γαρτ έστειλε πολλές φορές ανθρώπους του στο σπίτι του καλλιτέχνη, όλοι γύριζαν άπρακτοι.

Έπί τέλους μία μέρα ο "Γαρτ κάλεσε έναν υπάλληλό του και τόν έστειλε στο σπίτι του Γκαβαρνί, με τη ρητή εντολή να φέρη πίσω του τουλάχιστον την πλάκα.

Ο υπάλληλος πήγε πραγματικά κι' όταν τού άνοιξαν την πόρτα, είπε σ' έναν κύριο που παρουσιάστηκε μπροστά του.

— Βρεγμαί εκ μέρους τού κ. "Γαρτ. Είναι άναγκη να μιλήσω στον κ. Γκαβαρνί.

— Απέθανε ! αποκρίθηκε αυτός που είχε άνοιξει την πόρτα και πού δεν ήταν άλλος από τόν ίδιο τόν Γκαβαρνί.

— Έγώ εντολή εκ μέρους τού κ. "Γαρτ να ζητήσω από δω μία πλάκα... είπε δειλά ο υπάλληλος.

Τη βάλανε στον πάφο τού μαχαρίτη ! αποκρίθηκε ο ιδιότροπος καλλιτέχνης κι' έκλεισε την πόρτα κατάντροπα στον υπάλληλο.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η αιχμαλωσία ενός Σταυροφόρου. Πώς τόν έσωσε ή Σουλτανισσούλα. Τό τρομερό δίλημμα τού δευτέρου γάμου. Μπροστά στον Πάπα. Πώς επέτρεψε και δεύτερο γάμο στο Σταυροφόρο. Η έπιστροφή στη Γερμανία. Η έγκαρδια συνάντησις τών δύο συζύγων. Ένα εύτυχισμένο τριμελές... ζευγάρι, κ.τ.λ.

Στην πόλη Βορμς της Γερμανίας σά'ετα : ώς σήμερα ένας καλυπτόμενος ναός άπερωμένος στην Παναγία. Στην εκκλησία αυτή, μεταξύ τών άλλων, ύπάρχει και ένα χονδροειδές ανάγλυφο που παριστάνει έναν ιππότη πλεγμασμένο ανάμεσα σε δύο γυναίκες.

Η ιστορία τού αναγλύφου αυτού είναι άρκετά ενδιαφέρουσα και άξίζει να τη διηγηθούμε.

Κατά την έποχή τών σταυροφοριών, μαζί με τούς άλλους ιππότες της Γερμανίας, εξεστράτευσε στο 'Ιερουσόλυμα και ο κύριος Γιλιάχεν. Μά ο Γερμανός αυτός ευγενής στάθηκε άτυχος και γρήγορα α'ιχμαλωτίστηκε από τόν Σουλτάνο τών 'Αγερηνών, ο όποιος τόν έκανε σκλάβο του και τόν ύποχρέωσε να καλλιεργή τόν κήπο τού παλατιού του.

Η κόρη όμως τού Σουλτάνου, μόλις είδε τόν ξανθό ιππότη, τόν άγάπησε και λίγο έλειψε να τρελλαθί από τόν έρωτά της. Έβρασε μάλιστα στο σημείο να τού προτείνη να τó άραπετεύσουν, με την ύπόσχεσι να γίνη χριστιανή και να τόν κάνει σύζυγό της.

Ο κύριος όμως, ψεύγοντας από τη Γερμανία, είχε αφήσει εκεί τη γυναίκα του, την όποια άγαπούσε υπερβολικά και δεν μπορούσε να τήν προδώσει. Τί να κάνει λοιπόν ; Τό δίλημμα ήταν φοβερό.

Αλλά τὰ δεινά της σκλαβιάς τόν άνάγκασαν επί τέλους να δεχθί την πρότασι της Σουλτανισσούλας και να φύγη μαζί της για τη Ρώμη. Μόλις όμως έφτασε εκεί, έσπευσε να παρουσιάσθι στον Πάπα, στον όποιο διηγήθηκε τὰ συμβάντα, και ζήτησε τη συμβουλή του.

Από την ήμερα αυτή, ο κυριός των έρωσών τόν κόμητα εγέννησε μεταξύ τους μία θεαμή συμπύκναι και τó περίεργο αυτό... τριμελές ζεύγος έζησε εύτυχισμένο μέχρι γήρατος, χωρίς να δημιουργηθί ποτέ μεταξύ τους και έκανε χριστιανή και να έχη έτσι δύο νόμιμους συζύγους, επειδή δεν ήταν δικαιο να έγκαταλείνη την άλλη.

Έτσι ο Γιλιάχεν μπόρεσε να παντρευθί και τήν γυναίκα του.

Από την ήμερα αυτή, ο κυριός των έρωσών τόν κόμητα εγέννησε μεταξύ τους μία θεαμή συμπύκναι και τó περίεργο αυτό... τριμελές ζεύγος έζησε εύτυχισμένο μέχρι γήρατος, χωρίς να δημιουργηθί ποτέ μεταξύ τους και έκανε χριστιανή και να έχη έτσι δύο νόμιμους συζύγους, επειδή δεν ήταν δικαιο να έγκαταλείνη την άλλη.

Έτσι ο Γιλιάχεν μπόρεσε να παντρευθί και τήν γυναίκα του.

Από την ήμερα αυτή, ο κυριός των έρωσών τόν κόμητα εγέννησε μεταξύ τους μία θεαμή συμπύκναι και τó περίεργο αυτό... τριμελές ζεύγος έζησε εύτυχισμένο μέχρι γήρατος, χωρίς να δημιουργηθί ποτέ μεταξύ τους και έκανε χριστιανή και να έχη έτσι δύο νόμιμους συζύγους, επειδή δεν ήταν δικαιο να έγκαταλείνη την άλλη.

Έτσι ο Γιλιάχεν μπόρεσε να παντρευθί και τήν γυναίκα του.

Από την ήμερα αυτή, ο κυριός των έρωσών τόν κόμητα εγέννησε μεταξύ τους μία θεαμή συμπύκναι και τó περίεργο αυτό... τριμελές ζεύγος έζησε εύτυχισμένο μέχρι γήρατος, χωρίς να δημιουργηθί ποτέ μεταξύ τους και έκανε χριστιανή και να έχη έτσι δύο νόμιμους συζύγους, επειδή δεν ήταν δικαιο να έγκαταλείνη την άλλη.

Έτσι ο Γιλιάχεν μπόρεσε να παντρευθί και τήν γυναίκα του.

Από την ήμερα αυτή, ο κυριός των έρωσών τόν κόμητα εγέννησε μεταξύ τους μία θεαμή συμπύκναι και τó περίεργο αυτό... τριμελές ζεύγος έζησε εύτυχισμένο μέχρι γήρατος, χωρίς να δημιουργηθί ποτέ μεταξύ τους και έκανε χριστιανή και να έχη έτσι δύο νόμιμους συζύγους, επειδή δεν ήταν δικαιο να έγκαταλείνη την άλλη.

Έτσι ο Γιλιάχεν μπόρεσε να παντρευθί και τήν γυναίκα του.

Από την ήμερα αυτή, ο κυριός των έρωσών τόν κόμητα εγέννησε μεταξύ τους μία θεαμή συμπύκναι και τó περίεργο αυτό... τριμελές ζεύγος έζησε εύτυχισμένο μέχρι γήρατος, χωρίς να δημιουργηθί ποτέ μεταξύ τους και έκανε χριστιανή και να έχη έτσι δύο νόμιμους συζύγους, επειδή δεν ήταν δικαιο να έγκαταλείνη την άλλη.

Έτσι ο Γιλιάχεν μπόρεσε να παντρευθί και τήν γυναίκα του.

Από την ήμερα αυτή, ο κυριός των έρωσών τόν κόμητα εγέννησε μεταξύ τους μία θεαμή συμπύκναι και τó περίεργο αυτό... τριμελές ζεύγος έζησε εύτυχισμένο μέχρι γήρατος, χωρίς να δημιουργηθί ποτέ μεταξύ τους και έκανε χριστιανή και να έχη έτσι δύο νόμιμους συζύγους, επειδή δεν ήταν δικαιο να έγκαταλείνη την άλλη.

Έτσι ο Γιλιάχεν μπόρεσε να παντρευθί και τήν γυναίκα του.

Από την ήμερα αυτή, ο κυριός των έρωσών τόν κόμητα εγέννησε μεταξύ τους μία θεαμή συμπύκναι και τó περίεργο αυτό... τριμελές ζεύγος έζησε εύτυχισμένο μέχρι γήρατος, χωρίς να δημιουργηθί ποτέ μεταξύ τους και έκανε χριστιανή και να έχη έτσι δύο νόμιμους συζύγους, επειδή δεν ήταν δικαιο να έγκαταλείνη την άλλη.

Έτσι ο Γιλιάχεν μπόρεσε να παντρευθί και τήν γυναίκα του.

Από την ήμερα αυτή, ο κυριός των έρωσών τόν κόμητα εγέννησε μεταξύ τους μία θεαμή συμπύκναι και τó περίεργο αυτό... τριμελές ζεύγος έζησε εύτυχισμένο μέχρι γήρατος, χωρίς να δημιουργηθί ποτέ μεταξύ τους και έκανε χριστιανή και να έχη έτσι δύο νόμιμους συζύγους, επειδή δεν ήταν δικαιο να έγκαταλείνη την άλλη.

Έτσι ο Γιλιάχεν μπόρεσε να παντρευθί και τήν γυναίκα του.

Από την ήμερα αυτή, ο κυριός των έρωσών τόν κόμητα εγέννησε μεταξύ τους μία θεαμή συμπύκναι και τó περίεργο αυτό... τριμελές ζεύγος έζησε εύτυχισμένο μέχρι γήρατος, χωρίς να δημιουργηθί ποτέ μεταξύ τους και έκανε χριστιανή και να έχη έτσι δύο νόμιμους συζύγους, επειδή δεν ήταν δικαιο να έγκαταλείνη την άλλη.

Έτσι ο Γιλιάχεν μπόρεσε να παντρευθί και τήν γυναίκα του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

ΠΑΛΑΣΚΑΣ ΚΑΙ ΟΜΕΡ ΒΡΥΩΝΗΣ

Οι Έλληνες έπαιρναν και ο Όμερ Βρυώνης. Η πανουργία τού Παλάσκας. Πώς κατάφερε τόν Όμερ Βρυώνη να σταματήσει την έπίδει. Πώς σώθηκαν οι πολιορκούμενοι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν ο Όμερ Βρυώνης πέρασε τó γεφύρι της 'Αλαμάνας και προχώρησε προς τη Γραβιά, στο στρατό του όπληξαν και άρκετοι Έλληνες έπαιρναν, οι όποιοι δεν είχαν κατανοήσει ακόμα τη σημασία τών άγωνιών.

Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ο Παλάσκας, ο όποιος βλέποντας την έπιμονή τού Όμερ Βρυώνη να κυριεύσει τó χάνι της Γραβιάς και θεωρώντας άναπόφευκτη την καταστροφή τών 'Ελλήνων που ήταν κλεισμένοι μέσα, άρχισε να σκέπτεται με ποιά τρόπο θά μπορούσε να τούς σώσει.

Είχε περάσει πειά τó μεσημέρι, όταν πλησίασε σκεφτικός και βαρυσυμμένος τόν Όμερ Βρυώνη κατά τη στιγμή ακριβώς που έκαινε έτοιμάζονταν να διατάξη νέα γενική έφοδο κατά τού χανιού.

— Γιατί, πασά μου, χιλιάς άδικα τόσα διαλεχτά παλληκάρια ; τόν ρώτησε, προσποιούμενος τόν λυπημένο.

— Τί να κάνω, ώς Παλάσκας ; τού αποκρίθηκε θυμωμένος ο Όμερ. Δεν βλέπεις με τί λύσσα βαστάει τó ταμπουρί του αυτός ο σκύλος ο Όδυσσεύς ;

— Εγώ σου λέω να μη σκοτώνης τού κάκου τὰ παλληκάρια σου... Να στείλεις να φέρης από τó Ζητούνι δύο κανόνια κι' αύριο τη χαρραγή να τούς κάνουμε στάχτη !

— Καλά λες, ώς Παλάσκας. Έτσι θά κάνω !

Ο Παλάσκας χάθηκε πού ή πρότασις του έγινε δεκτή, χωρίς να περάσει καμιά ύποψια απ' τó νοῦ τού Τούρκου άσχημού. Αλλά δεν άρκούσε μονάχα αυτό για τη σωτηρία τών αδελφών του. Έπρεπε να κάνει και κάτι άλλο.

Γι' αυτό λοιπόν, θέλοντας να δείξη τάχα την άμεση χαρά του για την επικείμενη καταστροφή τών υπερασπιστών τού χανιού, άνέβηκε στον πιο κοντινότερο λόφο και φώναξε άπειλητικά με τη στεντορεία φωνή του :

— Α, μαρέ γκαυούτδες, πού θά μάς πάτε !... Περιμένετε ναρθούν τὰ τόπα από τó Ζητούνι και τότε έλάτε να κουδεντιάζουμε !

Ο Άνδρόσεύς άκούσε τη φωνή τού Παλάσκας και κατόπιν άμέσως τόν κίνδυνο.

Όταν έπληρώσε λοιπόν, έδωσε διαταγή στο Μαχαμάρο από τó Παλάσκει να προσπαθήσει με τούς συμπατριώτες του ν' άνοίξη μία τρύπα στο χάνι, βγάζοντας άθρόονα τὰ τούβλια.

Ο Μαχαμάρος έδωσε πραγματικά τούς στρατιώτες του στη γράμμη και άρχισαν να βγάζουν όσο μπορούσαν από άθρόονα τὰ τούβλια. Ως ότου άνοίξαν μία μεγάλη τρύπα στον τοίχο.

Όταν λοιπόν έγινε άρκετά πλατύ τó άνοιγμα, οι πολιορκούμενοι τρώπαυον από και κι' έφυγαν χωρίς να γίνουν αντίπαλοι.

Αλλά ή σωτηρία τους όφειλταν κατά μέγα μέρος στον Παλάσκα, ο όποιος έδειξε σ' αυτή την περίπτωση μεγάλη γενναιοσύνη.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΝΟΡΜΑΝΔΙΑΣ

ΖΑΝ ΚΑΙ ΖΑΝΕΤΤΑ

Ο Ζάν αγαπούσε την Ζανέττα. Μά κι' η Ζανέττα ανταποκρινόταν στην αγάπη του. Μιά μέρα όμως ο Ζάν έπαψε ν' αγαπά την Ζανέττα, ενώ αυτή εξακολουθούσε νάναι ερωτευμένη μαζί του.

Απαρηγόρητη, η δυστυχισμένη κοπέλλα, άρχισε τότε νά κλαίει, όπως κλαίει όλες όσες αγαπούν και δέν αγαπούνται...

Δέν απελπίζοταν όμως ολότελα, γιατί ήταν ακόμα η εποχή που ζούσαν νεράιδες στη Βρεττανία και λογάριζε πως αν κατέφευγε σ' αυτές, μπορούσαν νά τή βοηθήσουν γιά νά ξαναερωδη τή χαμένη της αγάπη. Σκέφτηκε λοιπόν νά πάη στην πιο καλή, την πιο δυνατή και την πιο εξαουσιμένη νεράιδα, που ζούσε, καθώς έλεγαν, σέ μάν απόμυρη μακρινή σπηλιά και νά τής εμπιστευθή τή μυστική της.

Μιά μέρα λοιπόν, πριν ανατείλει ο ήλιος, η Ζανέττα, χωρίς νά πη τίποτε σέ κανένα, έφυγε από τό σπίτι της και τράβηξε γιά τή σπηλιά της Νεράιδας.

Όσο προχωρούσε η Ζανέττα, ο δρόμος γινόταν πιο άνηφορικός, ο ήλιος έκαιγε πιο πολύ και διάφορα έμπόδια παρουσιάζονταν μπροστά της. Όστόσο δέν έσταματούσε κι' έπροχωρούσε αδιάκιστα.

Έξαφνα όμως στάθηκε... Η σπηλιά της νεράιδας ήταν στην κορυφή του άντικρυνου βράχου. Την έβλεπε καθαρά...

Αλλά πώς νά φτάση ως εκεί; Ποτέ δέν είχε πατήσει ανθρώπινο πόδι άπάνω σ' αυτό τό βράχο που κατέβαινε άπ' τό φοβερό ύψος του σχεδόν ολόκιστος πρós τή θάλασσα.

Αλλά η Ζανέττα, αποφασιστικά κι' άφοβα, άρχισε νά σκαρφαλώνει, άν και ήταν βέβαιη πως μ' αυτό που έκανε έβλάδιζε πρós τό θάνατόν... Κάθε τόσο κινδύνευε νά γυρεμισθή στο κενό και νά γίνει κομμάτι στους βράχους.

Όστόσο η αγάπη της καρδιάς της τής έδινε τόση δύναμη, ώστε στο τέλος κατόρθωσε ν' άνεβή στην κορυφή του βράχου. Μά είχε έξαντληθεί πειά και σωρίστηκαν κάτω λιπόθυμη.

Όταν συνήλθε, κύτταξε γύρω της κι' έβρισκε έσθαμνη. Μπροστά της έβλεπε ένα πλήθος θαυμάσια ολίγματα πετράδια ν' αστράφουν άπάνω σ' ένα γαλαξοπράσινο φόρεμα, άσημκέντητο, που η ούρα του έφτανε ως τή θάλασσα... Ήταν τό φόρεμα της νεράιδας, μά η ίδια η νεράιδα δέν φαινόταν πουθενά. Βρισκότανε πρós τή σπηλιά και μονάχα τό φόρεμά της έβγαίνε ως έξω.

— Καλή μου νεράιδα! φώναξε τέλος η Ζανέττα, προσπαθώντας νά σκε-

πάζω με τή φωνή της τό θόρυβο του άνέμου και τών κυμάτων. Καλή μου μάγισσα, λυτήσου με!...

Τότε μία φωνή γλυκειά κι' άλαργινή, που έβγαίνε άπ' τά βάθη της σπηλιάς, τής άποκρίθηκε:

— Τι με θέλεις;
Η Ζανέττα σήκωσε τά μάτια της πρós τό μέρος άπ' όπου έβγαίνε η φωνή, αλλά δέν είδε πάλι παρά τό πλατύ γαλαξοπράσινο φόρεμα που η ούρα του έφτανε ως τή θάλασσα.

— Καλή μου νεράιδα, ξανάψε έκτετυικά, λυτήσου με! Άγαπώ και δέν αγαπιέμαι!...

— Ποιός σου είπε νάρθης εδώ;
— Η καρδιά μου!

— Και πως μπόρεσες ν' άνεβης ως εδώ πάνω;

— Τίποτε δέν είνε άδύνατο γιά αυτόν που αγαπώ.

— Ποιά είναι η έπιθυμία σου;

— Θέλω νά μ' αγαπήσει ο Ζάν!

— Θα κάνω ό,τι μπορέσω γιά σένα, γιάτί βλέπω πως αγαπάς αληθινά... Αλλά, την ώρα που ανατέλλει τό πρωτό άστέρι, νά βρεθής στη μέση του χέρσου χωραφού που είναι δίπλα στο δικό του και νά πής τό τραγούδι της παρατημένης...

— Άκού είνε τά λόγια αυτά, η νεράιδα σ' άπάνω σ' ε.

— Αμέσως την ίδια στιγμή η Ζανέττα βρέθηκε, χωρίς νά τό καταλάβει, μέσα στο σπίτι της.

Τήν άλλη μέρα, η Ζανέττα βρισκόταν από νωρίς στη μέση του χέρσου χωραφού, καθισμένη άπάνω σ' άνθισμένα σπάτια.

Όταν άνάτειλε σέ λίγο τό πρωτό άστέρι, η κοπέλλα άρχισε νά τραγουδά με φωνή μελαγχολική:

— Τίποτε στον κόσμο δέν είναι θλιβερότερο άπ' τό ν' αγαπάς και νά μ' ήν αγαπιέσαι...

— Πού πιάς, νέα μου κόρη; Νέα μου κόρη, πού πιάς; Γιάτί περπατείς τόσο άσπρά;...

— Γιάτί σκέδεις τό μέτωπό σου κι' έχεις βαρείες σκέψεις στο κεφάλι σου; Γιάτί βάσεις τά χέρια στην καρδιά, σαν νά θέλγς νά την έμπο-

δίσης νά χτυπά;...

— Πού πιάς, νέα μου κόρη; Νέα μου κόρη, πού πιάς; Γιάτί περπατείς τόσο άσπρά;...

— Γιάτί σκέδεις τό μέτωπό σου κι' έχεις βαρείες σκέψεις στο κεφάλι σου; Γιάτί βάσεις τά χέρια στην καρδιά, σαν νά θέλγς νά την έμπο-

δίσης νά χτυπά;...

— Πού πιάς, νέα μου κόρη; Νέα μου κόρη, πού πιάς; Γιάτί περπατείς τόσο άσπρά;...

— Γιάτί σκέδεις τό μέτωπό σου κι' έχεις βαρείες σκέψεις στο κεφάλι σου; Γιάτί βάσεις τά χέρια στην καρδιά, σαν νά θέλγς νά την έμπο-

δίσης νά χτυπά;...

— Πού πιάς, νέα μου κόρη; Νέα μου κόρη, πού πιάς; Γιάτί περπατείς τόσο άσπρά;...

— Γιάτί σκέδεις τό μέτωπό σου κι' έχεις βαρείες σκέψεις στο κεφάλι σου; Γιάτί βάσεις τά χέρια στην καρδιά, σαν νά θέλγς νά την έμπο-

δίσης νά χτυπά;...

— Πού πιάς, νέα μου κόρη; Νέα μου κόρη, πού πιάς; Γιάτί περπατείς τόσο άσπρά;...

— Γιάτί σκέδεις τό μέτωπό σου κι' έχεις βαρείες σκέψεις στο κεφάλι σου; Γιάτί βάσεις τά χέρια στην καρδιά, σαν νά θέλγς νά την έμπο-

δίσης νά χτυπά;...

— Πού πιάς, νέα μου κόρη; Νέα μου κόρη, πού πιάς; Γιάτί περπατείς τόσο άσπρά;...

— Γιάτί σκέδεις τό μέτωπό σου κι' έχεις βαρείες σκέψεις στο κεφάλι σου; Γιάτί βάσεις τά χέρια στην καρδιά, σαν νά θέλγς νά την έμπο-

δίσης νά χτυπά;...

— Χτες ακόμα ήσουν γελαστή και χαρούμενη κι' έτρεχες τραγουδώντας άνάμεσα στους θάμνους. Χτες ακόμα σ' είδα νά περνάς με τις φιλενάδες σου και νά πηγαινής στο δάσος γιά νά χορέψης...

— Πήγαίνες στο δάσος γιά νά χορέψης με τά παλληκάρια και γιά νά κόψης τά πρώτα άνοιξιάνικα λουλούδια, μαζί με τά λουλούδια της αγάπης, που η μυρωδιά τους είν' ακόμα πιο γλυκειά...

— Χτες σ' είδα νά περνάς χαρούμενη μαζί με τις χαρούμενες φιλενάδες σου. Και σήμερα πώς μόνη σου, με τά μάτια χαμλωμένα στη γή...

— Πώς μόνη και με τά μάτια χαμλωμένα στη γή...

— Κι' ένα δάκρυ, σ' άν μαργαριτάρι στολίζει τά μακρύ σου ματωσί- νουρα...

— Ω, αφέντη μου! Σας ξεροκί- ζω σ' όνομα του Θεού, μήν πητε σέ κανέναν πως μ' είδ α τ ε ν ά κ λ α ι ω .

— Δέν θα πώ σέ κανέναν τίπο- τε, νέα μου κόρη, δέν θα πώ σέ κανέναν πως είδα αυτό τό δ ά κ ρ υ , αλλά πρέπει νά μού άνοιξης τήν καρδιά σου και νά μ' ο υ ά ν ι σ τ ο ρ ή σ η ς τ ό ν π ό ρ ο σου...

— Άλλοίμονο, αφέντη μου! Σέ σάς μονάχα τόν ελ- πα, αλλά δέν μπο- ρείτε νά με παρη- γορήσετε...

— Δέν μπορεί- τε νά με παρηγο- ρήσετε ούτε σεις

ούτε κανέναν άλλος...

— Μά εσείς, αφέντη μου, νά μ' ήν αγαπώ, χωρίς νά σάς τόν πώ...

— Άν γνωρίζετε εκείνον που αγα- πώ κι' άν τόν συναπαντήσετε...

— Άν τόν συναπαντήσετε, πείτε του πως τόν αγαπώ!...

— Ω, τίποτε δέν είναι θλιβερότε- ρο στον κόσμο άπ' τό ν' αγαπάς και νά μ' ήν αγαπιέσαι...

— Ο Ζάν βρισκόταν εκείνη την ώρα στο χωράφι του και γνώρισε άμέσως τή φωνή της Ζανέττας που τραγου- δούσε.

Τήν άκουσε, αλλά δέν θέλησε νά τής άποκριθή. Γιάτί μαζί με τό τραγούδι τό δικό της άκούγε και τό τραγούδι τών σταχιών που τή λέγαν:

— Φέτος θάχουμε όραία, πλούσια σοδειά... Κι' έπειτα, όταν μ' ήν αλο- νίσουν θα γερύσουμε μεγάλα σακιά που θα τό φέρουμε στο μύλο... στο μύλο που στέκεται περήφανος εκεί κάτω στο λόφο... Έσύ, Ζάν, τόν ξε- ρεις καλά τό μύλο καθώς και τή μυ- λωνού... τή μύλωνο που σου χαμο- γέλαει όταν περνάς... Δέν είναι και τόσο άμορφη, αλήθεια, η μύλωνο, αλλά λένε πως έχει υπόλοιπους παρά- δες... Κι' έσύ αγαπάς τόσο πολύ τό μύλο, τόν όραίο της μύλο, που σί- γουρα θα γίνει δικός σου...

— Ω, τό τραγούδι τών σταχιών ήταν όραίο κι' άρεσε στο Ζάν!... Τό άλλο, τό τραγούδι της Ζανέττας, ήταν θλι- βρό και τόν έστενοχωρούσε...

— Τόσο τό χειρότερο γι' αυτήν, άπό εξακολουθεί ακόμα νά μ' αγα- πώ! συλλογίστηκε ο Ζάν.

Έξαφνα όμως τότε μέσ άπ' τά σπλά- χνα της γής ξεπετάχτηκε μία γονιά κουρελού και τού είπε, κυττάζοντάς τον με βλέμμα θολό άπ' τήν δογή:

— Πέτρινη καρδιά!

— Ο Ζάν στην άρχή παραξενεύτηκε με τήν εμφάνισή αυτή και σάστισε. Έ- πείτα όμως ξαναβρήκε τήν ψυχραιμία του και τής άπάντησε περιφρονητικά:

— Τι άνακατένους! Έσύ, γερόντισσα, σεις δουλεύεις μου; Τράβα τό δρόμο σου, γιάτί άλλωδς...

— Πέτρινη καρδιά, έλα σ' ά σ' άγκα- λιά σου, γιάτί θα πιάς μεγάλο κακό, λη από τήν καλή νεράιδα.

— Αλλά ο Ζάν, τυφλός άπ' τόν έγωϊ- σμό του, σήκωσε τό χέρι νά τή χτυ- πή.

— Πέτρινη καρδιά, τού επανέλαβε η γονιά γιά τρίτη φορά, πέτρινη καρ- δια, γίνε λοιπόν πέτρα γιά πάντα.

Και τήν ίδια στιγμή ο όραίος νέος, μεταβλήθηκε σ' έναν πέτρινο άγκυ, ά- κανόνιστο κι' άκίνητο στη μέση του χωραφού του.

— Η Ζανέττα στο μεταξύ περίμενε τή συνδρομή που τής είχε υποσχεθεί η νεράιδα.

Όταν τελείωσε τό τραγούδι της, έ- πιασε τό μάγουλό της κι' άφησε τό

άγαπώ, εκείνον που αγαπώ χωρίς νά σάς τόν πώ...

— Άν γνωρίζετε εκείνον που αγα- πώ κι' άν τόν συναπαντήσετε...

— Άν τόν συναπαντήσετε, πείτε του πως τόν αγαπώ!...

— Ω, τίποτε δέν είναι θλιβερότε- ρο στον κόσμο άπ' τό ν' αγαπάς και νά μ' ήν αγαπιέσαι...

— Ο Ζάν βρισκόταν εκείνη την ώρα στο χωράφι του και γνώρισε άμέσως τή φωνή της Ζανέττας που τραγου- δούσε.

Τήν άκουσε, αλλά δέν θέλησε νά τής άποκριθή. Γιάτί μαζί με τό τραγούδι τό δικό της άκούγε και τό τραγούδι τών σταχιών που τή λέγαν:

— Φέτος θάχουμε όραία, πλούσια σοδειά... Κι' έπειτα, όταν μ' ήν αλο- νίσουν θα γερύσουμε μεγάλα σακιά που θα τό φέρουμε στο μύλο... στο μύλο που στέκεται περήφανος εκεί κάτω στο λόφο... Έσύ, Ζάν, τόν ξε- ρεις καλά τό μύλο καθώς και τή μυ- λωνού... τή μύλωνο που σου χαμο- γέλαει όταν περνάς... Δέν είναι και τόσο άμορφη, αλήθεια, η μύλωνο, αλλά λένε πως έχει υπόλοιπους παρά- δες... Κι' έσύ αγαπάς τόσο πολύ τό μύλο, τόν όραίο της μύλο, που σί- γουρα θα γίνει δικός σου...

— Χτες ακόμα ήσουν γελαστή και χαρούμενη κι' έτρεχες τραγουδώντας άνάμεσα στους θάμνους. Χτες ακόμα σ' είδα νά περνάς με τις φιλενάδες σου και νά πηγαινής στο δάσος γιά νά χορέψης...

— Πήγαίνες στο δάσος γιά νά χορέψης με τά παλληκάρια και γιά νά κόψης τά πρώτα άνοιξιάνικα λουλούδια, μαζί με τά λουλούδια της αγάπης, που η μυρωδιά τους είν' ακόμα πιο γλυκειά...

— Χτες σ' είδα νά περνάς χαρού- μενη μαζί με τις χαρούμενες φιλε- νάδες σου. Και σήμερα πώς μόνη σου, με τά μάτια χαμλωμένα στη γή...

— Πώς μόνη και με τά μάτια χα- μλωμένα στη γή...

— Κι' ένα δάκρυ, σ' άν μαργαριτάρι στολίζει τά μακρύ σου ματωσί- νουρα...

— Ω, αφέντη μου! Σας ξεροκί- ζω σ' όνομα του Θεού, μήν πητε σέ κανέναν πως μ' είδ α τ ε ν ά κ λ α ι ω .

— Δέν θα πώ σέ κανέναν τίπο- τε, νέα μου κόρη, δέν θα πώ σέ κανέναν πως είδα αυτό τό δ ά κ ρ υ , αλλά πρέπει νά μού άνοιξης τήν καρδιά σου και νά μ' ο υ ά ν ι σ τ ο ρ ή σ η ς τ ό ν π ό ρ ο σου...

— Άλλοίμονο, αφέντη μου! Σέ σάς μονάχα τόν ελ- πα, αλλά δέν μπο- ρείτε νά με παρη- γορήσετε...

— Δέν μπορεί- τε νά με παρηγο- ρήσετε ούτε σεις

ούτε κανέναν άλλος...

— Μά εσείς, αφέντη μου, νά μ' ήν αγαπώ, χωρίς νά σάς τόν πώ...

— Άν γνωρίζετε εκείνον που αγα- πώ κι' άν τόν συναπαντήσετε...

— Άν τόν συναπαντήσετε, πείτε του πως τόν αγαπώ!...

— Ω, τίποτε δέν είναι θλιβερότε- ρο στον κόσμο άπ' τό ν' αγαπάς και νά μ' ήν αγαπιέσαι...

— Ο Ζάν βρισκόταν εκείνη την ώρα στο χωράφι του και γνώρισε άμέσως τή φωνή της Ζανέττας που τραγου- δούσε.

Τήν άκουσε, αλλά δέν θέλησε νά τής άποκριθή. Γιάτί μαζί με τό τραγούδι τό δικό της άκούγε και τό τραγούδι τών σταχιών που τή λέγαν:

— Φέτος θάχουμε όραία, πλούσια σοδειά... Κι' έπειτα, όταν μ' ήν αλο- νίσουν θα γερύσουμε μεγάλα σακιά που θα τό φέρουμε στο μύλο... στο μύλο που στέκεται περήφανος εκεί κάτω στο λόφο... Έσύ, Ζάν, τόν ξε- ρεις καλά τό μύλο καθώς και τή μυ- λωνού... τή μύλωνο που σου χαμο- γέλαει όταν περνάς... Δέν είναι και τόσο άμορφη, αλήθεια, η μύλωνο, αλλά λένε πως έχει υπόλοιπους παρά- δες... Κι' έσύ αγαπάς τόσο πολύ τό μύλο, τόν όραίο της μύλο, που σί- γουρα θα γίνει δικός σου...

— Ω, τό τραγούδι τών σταχιών ήταν όραίο κι' άρεσε στο Ζάν!... Τό άλλο, τό τραγούδι της Ζανέττας, ήταν θλι- βρό και τόν έστενοχωρούσε...

— Τόσο τό χειρότερο γι' αυτήν, άπό εξακολουθεί ακόμα νά μ' αγα- πώ! συλλογίστηκε ο Ζάν.

Έξαφνα όμως τότε μέσ άπ' τά σπλά- χνα της γής ξεπετάχτηκε μία γονιά κουρελού και τού είπε, κυττάζοντάς τον με βλέμμα θολό άπ' τήν δογή:

— Πέτρινη καρδιά!

— Ο Ζάν στην άρχή παραξενεύτηκε με τήν εμφάνισή αυτή και σάστισε. Έ- πείτα όμως ξαναβρήκε τήν ψυχραιμία του και τής άπάντησε περιφρονητικά:

— Τι άνακατένους! Έσύ, γερόντισσα, σεις δουλεύεις μου; Τράβα τό δρόμο σου, γιάτί άλλωδς...

— Πέτρινη καρδιά, έλα σ' ά σ' άγκα- λιά σου, γιάτί θα πιάς μεγάλο κακό, λη από τήν καλή νεράιδα.

— Αλλά ο Ζάν, τυφλός άπ' τόν έγωϊ- σμό του, σήκωσε τό χέρι νά τή χτυ- πή.

— Πέτρινη καρδιά, τού επανέλαβε η γονιά γιά τρίτη φορά, πέτρινη καρ- δια, γίνε λοιπόν πέτρα γιά πάντα.

Και τήν ίδια στιγμή ο όραίος νέος, μεταβλήθηκε σ' έναν πέτρινο άγκυ, ά- κανόνιστο κι' άκίνητο στη μέση του χωραφού του.

— Η Ζανέττα στο μεταξύ περίμενε τή συνδρομή που τής είχε υποσχεθεί η νεράιδα.

Όταν τελείωσε τό τραγούδι της, έ- πιασε τό μάγουλό της κι' άφησε τό

άγαπώ, εκείνον που αγαπώ χωρίς νά σάς τόν πώ...

— Άν γνωρίζετε εκείνον που αγα- πώ κι' άν τόν συναπαντήσετε...

— Άν τόν συναπαντήσετε, πείτε του πως τόν αγαπώ!...

— Ω, τίποτε δέν είναι θλιβερότε- ρο στον κόσμο άπ' τό ν' αγαπάς και νά μ' ήν αγαπιέσαι...

— Ο Ζάν βρισκόταν εκείνη την ώρα στο χωράφι του και γνώρισε άμέσως τή φωνή της Ζανέττας που τραγου- δούσε.

Τήν άκουσε, αλλά δέν θέλησε νά τής άποκριθή. Γιάτί μαζί με τό τραγούδι τό δικό της άκούγε και τό τραγούδι τών σταχιών που τή λέγαν:

— Φέτος θάχουμε όραία, πλούσια σοδειά... Κι' έπειτα, όταν μ' ήν αλο- νίσουν θα γερύσουμε μεγάλα σακιά που θα τό φέρουμε στο μύλο... στο μύλο που στέκεται περήφανος εκεί κάτω στο λόφο... Έσύ, Ζάν, τόν ξε- ρεις καλά τό μύλο καθώς και τή μυ- λωνού... τή μύλωνο που σου χαμο- γέλαει όταν περνάς... Δέν είναι και τόσο άμορφη, αλήθεια, η μύλωνο, αλλά λένε πως έχει υπόλοιπους παρά- δες... Κι' έσύ αγαπάς τόσο πολύ τό μύλο, τόν όραίο της μύλο, που σί- γουρα θα γίνει δικός σου...

δάκρυα νά τρέξουν άφθονα, χωρίς νά τά σφουγγίση.

Τότε πρόβαλε μπρός της η νεράιδα και τής είπε:

— Κόρη μου, σ' εκδικήθηκα!

— Μ' εκδικήθηκες! Γιατί; — Ω, έγώ δέν σου ζήτησα καμιά εκδίκησι!...

— Έγώ ήθελα μονάχα νά μ' αγαπήσει ο Ζάν!...

— Ο Ζάν σου είχε καρδιά από πέ- τρα και τίποτε δέν μπορούσε νά τού τή μαλάξη... Είχε πάψει πειά νά σ' αγαπά κι' ήθελε νά πάρη γυναίκα του μία πλούσια μύλωνο. Τώρα όμως δέν θα πάρη καμιά, γιάτί τόν μεταμόρ- φωσε σέ πέτρα... Δές τον, είνε εκεί, στη μέση του χωραφού του... Δέν τόν γνωρίζεις;

— Ο Ζάν!... Ο Ζάν!... φώναξε η νέα με σπαρταγμό. — Ω, ναι, είν' αυτός... Γιατί τόν έκανες πέτρα τό Ζάν μου, τό Ζάν τόν όραίο και δυνατό, που δέν αγαπούσε τόσο πολύ; — Αχ, κακή νεράιδα, με σκότωσες... — Ας εί- σαι καταραμένη!

Και, λέγοντας αυτά, η Ζανέττα κι- νούσε τά χέρια της με άπελπισία...

— Μ' άφού δέν σέ είχε μέσα στην καρδιά του, τής είπε τότε η νεράιδα, δέν θα μπορούσε νά σ' αγαπήσει ποτέ!

— Τούλάχιστο θα μπορούσα νά τόν βλέπω, νά τόν άκούω, νά τού μιλώ, νά τόν καμαρώνω... Θάταν ζωντανός, εύτυχισμένος...

— Μά μιά άλλη όμως... έπρόσθεσε η νεράιδα.

— Έστό! Και τί άλλο ήθελα άπ' τό νά βλέπω τό Ζάν μου νάναι εύ- τυχημένος κοντά σέ μία γυναίκα; — Αχ, Ζάν!... Ζάν!...

— Η κόρη αυτή θάνατ τραγική! σκέ- φτηκε η νεράιδα, γιάτί η νεράιδα δέν μπορούν νά ένοήσουν τόν έρωτα τών άλλων θνητών.

— Αχ! άρχισε νά κλαίει η Ζανέτ- τα. Πώς νά ζήσω έγώ τώρα; Νάσαι καταραμένη χίλιες φορές, κακή νεράι- δα, γι' αυτό που μου έκανες! — Η κα- λύτερα, άν θέλγς, κάνε με πέτρα κι' έμένα γιά νά μ' ήν υποφέρω πειά...

— Ας γίνη τό θέλημά σου! τής εί- πε η νεράιδα, και σάλεψε τό ραβδί της.

— Αμέσως τότε η Ζανέττα μεταμορ- φώθηκε κι' αυτή σέ πέτρα!

— Η δυό πέτρες βρίσκονται εκεί από άμέτρητα χρόνια, η μία μέσα στο χέ- ρο κι' η άλλη στο καλλιεργμένο χω- ράφι, τριγυρισμένες άπ' άνθισμένα σπάτια...

Τά άνθη τών σπάρτων αυτών πάνε τώρα και τά μαζεύουν με δάκρυα τά παλληκάρια κι' η κοπέλλες που αγα- πούν και δέν αγαπιούνται, έλπίζοντας νά συναντήσουν τή σκληρή καρδιά τού αγαπημένου τους...

— Αχ! άρχισε νά κλαίει η Ζανέτ- τα. Πώς νά ζήσω έγώ τώρα; Νάσαι καταραμένη χίλιες φορές, κακή νεράι- δα, γι' αυτό που μου έκανες! — Η κα- λύτερα, άν θέλγς, κάνε με πέτρα κι' έμένα γιά νά μ' ήν υποφέρω πειά...

— Ας γίνη τό θέλημά σου! τής εί- πε η νεράιδα, και σάλεψε τό ραβδί της.

— Αμέσως τότε η Ζανέττα μεταμορ- φώθηκε κι' αυτή σέ πέτρα!

— Η δυό πέτρες βρίσκονται εκεί από άμέτρητα χρόνια, η μία μέσα στο χέ- ρο κι' η άλλη στο καλλιεργμένο χω- ράφι, τριγυρισμένες άπ' άνθισμένα σπάτια...

Τά άνθη τών σπάρτων αυτών πάνε τώρα και τά μαζεύουν με δάκρυα τά παλληκάρια κι' η κοπέλλες που αγα- πούν και δέν αγαπιούνται, έλπίζοντας νά συναντήσουν τή σκληρή καρδιά τού αγαπημένου τους...

— Αχ! άρχισε νά κλαίει η Ζανέτ- τα. Πώς νά ζήσω έγώ τώρα; Νάσαι καταραμένη χίλιες φορές, κακή νεράι- δα, γι' αυτό που μου έκανες! — Η κα- λύτερα, άν θέλγς, κάνε με πέτρα κι' έμένα γιά νά μ' ήν υποφέρω πειά...

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

«Η Μελανία δεν είχε πειρά για κά-
λωση της παρά την ωμορφιά της την
υπέροχη...»

Κι ήταν αλήθεια αφάνταστα ωραία
τις στιγμές αυτές.

«Εμοιάζε με τις Νύμφες της έλλη-
νικής μυθολογίας».

«Εμοιάζε με τις Νεράιδες, για τις
επίσεις μολύσαν τον καιρό εκείνο οι
εθνικοί, που πίστευαν ακόμα στην πα-
λιά θρησκεία».

Βυθισμένος στην προσευχή του, ο
Ευγένιος δεν είχε αντιληφθεί τί ακρι-
βώς συνέβη.

Γι' αυτό, όταν τελείωσε και αναστή-
κωθήκε, όταν τα μάτια του πέσανε,
χωρίς να το θέλει, πάνω στη Μελα-
νία, μια κραυγή καταπλήξεως, ντρο-
πής και θυμού ξέφυγε απ' το στό-
μα του...

— Θεέ μου!... Έπουράνιε Θεέ!...
Κύριε των Δυνάμεων!...

Συγχρόνως έκρυψε το πρόσωπό του
ανάμεσα στις παλάμες του.

Μα η Μελανία δεν ένοιωσε να χά-
σει το παλινδίο. Πλησίασε κοντά του
κι άρχισε να τον προσκλή.

— Ευγένιε! Πάψε πειρά τις προ-
σευχές σου και τις δεήσεις σου... Σή-
χως τα μάτια σου και κούταξέ με...
'Ιδέε... Είμαι δική σου, δική σου, ά-
γαπημένε μου...

Βλέποντας όμως ότι ο Ευγένιος δεν
ένοιωσε να γυρίσει να την κοιτάξει,
πλησίασε ακόμα πιο κοντά του, άπλω-
σε τα χέρια της γύρω και τα δίπλω-
σε σαν γιρλάντες λευκών ρόδων, γύρω
στο λαιμό του.

Ο Ευγένιος τινάχτηκε απότομα και
θέλησε να ξεφύγει. Μα η Μελανία δεν
τόν άφησε. Σύρθηκε κοντά του, πάν-
τα κοιτώντας και πάντα παρακα-
λώντας:

— Ευγένιε, πάψε να μου κάνεις πεί-
σματα, αγάπη μου! Άρκετά πειρά με
βασάνισες... Γύρισε τα μάτια σου και
κούταξέ με... Κούταξέ με... Ρίξε
μου ένα σου βλέμμα μονάχα, Ευγέ-
νιε...

Ο Ευγένιος, κρατώντας το πρόσω-
πό του γυρισμένο προς τον τοίχο, θέ-
λησε να την απομακρύνει με το χέ-
ρι του.

Μα η Μελανία του το άρπαξε και
του το γέμισε φιλία. Συγχρόνως γονά-
τισε μπρός του και δίπλωσε τα χέρια
της γύρω στα πόδια του, δεσμεύοντάς
τον έτσι, μη αφήνοντάς τον να κάνει
βήμα.

Ο Ευγένιος είχε έννευριστεί πειρά.
Είχε αποκάμει. Χοντρές σταγόνες ή-
δράτος κυλούσαν στο μέτωπό του...

Είχε ξεγελαστεί μέσα του ή ντροπή
της γυναίκας, ή ββελουγμία της παρ-
θενού, μπρός στο χυδαίο αυτό θέαμα
της γυναικής Μελανίας.

Ήταν λοιπόν τόσο φοικτό, τόσο
παράλογο πάθος ό έρωτας; Εύλογη-
τός ό Κύριος που την είχε γλυτώσει
από μια τόσο βδελυρή αμαρτία!...

Η Μελανία πεσμένη στα πόδια του
Ευγενίου, με τα μαλλιά λυτά και χυ-
μένα στους ώμους της, τον παρακα-
λούσε, τον έκίετσε, έκλαιγε, γεμάτη
παραπάνο και πείσμα.

— Ευγένιε, κούταξέ με, είμαι πε-
σμένη στα πόδια σου και σε παρακα-
λώ. Μιά γλυκειά σου ματιά, Ευγέ-
νιε, ένα χαμόγελό σου, ένα σου χέδι
θα μούφτανε για να με κάνει εύτυ-
χη... Πές μου μια λέξη, δεν σου
ζητώ τίποτε άλλο, μια μονάχα λέξη
και θα κάμω ό,τι μου ζητήσης. Δώσε
μου μια έλπίδα, αγάπη μου. Γιατί με

— Κοντά την αυγή κάθησα στον εξώστη, μπρός στην πόρτα
του κελλιού μου...

περιφρονείς; Δεν είμαι ωραία, αγά-
πη μου; Δεν είμαι νέα; Και σ' έχει
πάνω-κάτω την ίδια ηλικία μ' έμένα.
Πώς μπορείς, αγάπη μου, και μένεις
ψυχρός στα παρακάλα και στα χέ-
δια μου; Σ' άγάπησα, χρυσέ μου, απ'
την πρώτη στιγμή που πάτησες το
πόδι σου στο μοναστήρι. Όλη εκείνη
τη νύχτα δεν κοιμήθηκα. Ναι, αγάπη
μου, σου λέω όλη την αλήθεια. Δεο-
νόμου σαν κολασμένη στο κρεβάτι
μου. Κοντά την αυγή κάθησα στον
εξώστη, μπρός στην πόρτα του κελλιού
μου, τόσο κουρασμένη, αποκατωμένη,
μελαγχολική!...

Σκεπτόμουν ένένα,
μονάχα ένένα, τίποτε άλλο από σένα.
Κρατούσα ένα βαζάκι τριαντάφυλλα.
Τά μυρτιά, κλείνονταν τα μάτια μου
κι' αναστέναζα και ψιθύριζα τ' έννομά
μου, Ευγένιε... Εύ-
γένιε, αν μπορούσες
να καταλάβεις τί με-
γάλο βάσανο, τί με-
γάλο καύδος πού-
ναι για μια γυναίκα
ή περιφρόνησης της
αγάπης της... Μη
μου ποδοπατάς άλ-

λο τη φτωχή μου καρδιά... Φτάνει
πειρά, αγαπημένε μου, φτάνει, έλεος!

Με το πρόσωπο κρυμένο μέσα στις
παλάμες του, ό Ευγένιος φαινόταν
σαν άγαλμα, σαν να μην άκουγε τί
παραφορά λόγια της Μελανίας.

Ίσως και να μην την άκουγε πραγ-
ματικώς.

Ίσως να προσεύχεται στο Θεό αυ-
τή τη στιγμή, ζητώντας το έλεός του
για την τρελλή αμαρτωλή.

Η Μελανία όμως δεν το πρόσεξε
αυτό κι' εξακολούθησε να του μιλά.

— Μη νομίζεις πως δεν ζήτησα τί
βοήθεια του Θεού, αγάπη μου. Προ-
σευχήθηκα πολλές φορές γονατιστή.
Τόν παρακάλεσα να με λυπηθεί, να με
λυτρώσει από τό πάθος μου. Κι' όμως,

Μα η Μελανία τον κρατούσε γερά.
Τόν είχε σκλάβο πειρά στην άγκα-
λιά της και δεν ένοιωσε να τον ά-
φήσει να της φύγει.

Σφίγγοντας τα χέρια της γύρω στο
λαιμό του, σφίγγοντας τα πόδια της
γύρω στα δικά του, χρησιμοποιώντας
τα δεσμά αυτά της σαρκός της, δεν
τόν άφηνε ούτε να κινηθεί καν.

«Βογγίγγε πάνω στο στήθος της το
ντελικάτο κορμί του ήγουμένου και
τόν φιλούσε στα μάτια, στα χείλη, στα
μαλλιά...»

— Αγάπη μου! Ώ, αγάπη μου!...
Ο Ευγένιος είχε φρενιλάσει.

Και μη μπορώντας να λυτρωθεί από
το τρελλό σφίξιμό της, άρχισε να την
καταριέται:

— Καταραμένη!... Καταραμένη να
είσαι!... Σατανά! Πνεύμα της Κολά-
σης!... Γυναίκα μολυσμένη, ό Θεός
θα σε τιμωρήσει!...

— Αγάπη μου!...
Γυναίκα διεστραμένη, σε μισώ!

— Φίλησέ με, αγάπη μου!
— Η καρτέρα του Θεού να σε βα-
ραίνη σ' όλη σου τη ζωή!

— Γιατί κλείνεις τα μάτια σου,
Ευγένιε; Γιατί αποφεύγεις τα φιλά
μέ με, μα μη με περιφρονείς...

Μια φοικτή βροιά έβρεχε τώρα από
τα χείλη του Ευγενίου. Η βροιά που
χρησιμοποιεί κανείς για τις γυναίκες
της αμαρτίας και της κραυγής.

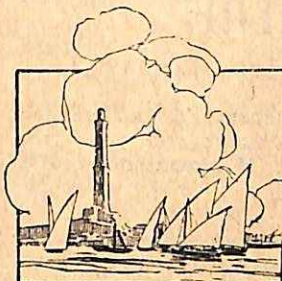
Η Μελανία την άκουσε, μα δεν θό-
ρυψε.

Σ' άλλη περίπτωση θα γινόταν θη-
ρίο ακούγοντας τη λέξη αυτή. Τώρα
όμως ήταν μεθυσμένη. Τώρα άδιαφο-
ρούσε για όλα. Ο άνθρωπος που αγα-
πούσε βρισκόταν στην άγκαλιά της.

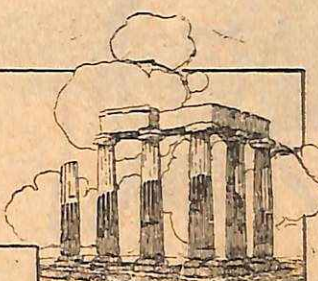
«Πρόσεπε να τον κάνει δικό της.
(Άκολουθεί).

— Εύρω, Ευγένιε. Η ό Θεός ή ό
Σατανάς, μου είπε ά-
διάφορο. Έγώ σ' ά-
γαπώ! Και σ'ό κάτω
της γραφής, τί σχέδι
έχει ό Θεός, τί σχέ-
δι έχει ό Σατανάς
με την αγάπη μου. Σ'
αγαπώ! Η καρδιά
μου ήταν έλεύθερη

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΘΕΙΑ ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο φίλος μου ήταν καθισμένος στο
ντιάνι κι' εγώ κούταξα το χέρι του
που τό είχε ακουμπισμένο πάνω σ'
ένα μαξιλάρι. Φαινόταν εξαιρετικά
κοκκαλάκι κι' άδύνατο. Μα κι' ό-
λόκληρο το σώμα του φίλου μου, σω-
ριασμένο καθώς ήταν στο ντιάνι, έ-
δινε την εντύπωση μιάς απέραντης ψυ-
χικής και σωματικής εξαντλήσεως.

Η ίδια εξαντλήσις ζωγραφιζόταν
και στο σθυσμένο και ξαλωμένο πρό-
σωπό του.

Τόν εκούταζα με συγκίνηση και οί-
κτο, γιατί τον θυμόμουν πόσο δικροετι-
κός ήταν άλλοτε.

«Ω! πόσο ωραίος, πόσο κομψός και
εύωστος ήταν προ όλίγων άχρω χρό-
νων ό Ζάν Μαρνέν. Ήταν γεμάτος
ζωή και ύψεια...»

Είχαμε γνωριστεί κατά τη διάρκεια
ένος ταξιδιού μας στη Μεσόγειο. Εί-
χαμε διασχίσει την Ελλάδα και τό
Αιγαίο και είχαμε πάει στην Κων-
σταντινούπολη, όπου περάσαμε υπέρο-
χα ένα μήνα ανάμεσα στους δαυδαλώ-
δεις δρόμους της παλίας πρωτεύουσας
της αυτοκρατορίας του Βυζαντίου.

Αυτό τό ταξίδι μας είχε κάνει στε-
νούς φίλους και όταν ξαναγυρίσαμε
στη Γαλλία, εξακολούθησαμε να βλέ-
πόμαστε τακτικά, ως την ημέρα, που,
χωρίς να ξέρω τό γιατί, ό Ζάν Μαρ-
νέν είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς.

Ούτε ένα γράμμα του δεν είχα λάβει
καθ' όλη τη διάρκεια της εξαφανίσεώς
του. Μια άπόλυτη σιωπή εκάλυπτε τό
μυστήριο αυτό. Μονάχα, πού και πού,
μάθαινα ότι ταξίδευε σε μακρινές
χώρες για λόγους που κανένας δεν
είχε κατορθώσει να μάθ...

«Εξαφνα, έπειτα από πέντε χρόνια,
ένα πρωί έλαβα ένα γράμμα του, διό
του όποιου μου ζήτησες ραντεβού.

«Έτσι, εκείνο τό βράδυ, ό Ζάν Μαρ-
νέν βρισκόταν καθισμένος μπροστά μου
πάνω στο ντιάνι, ακουμπώντας τό
αδύνατο χέρι του πάνω σ' ένα ώ-
ραίο μαξιλάρι, τό όποιο είχαμε αγο-
ράσει μαζί κατά τη διάρκεια των πε-
ριπλανήσεών μας στους δρόμους και
στα παζάρια της Κωνσταντινουπόλεως.

Τώρα πειρά ήξερα γιατί ό Ζάν Μαρ-
νέν είχε εξαφανιστεί επί πέντε όλό-
κληρα χρόνια... Ηξερα γιατί ό πε-
ρήφανος κι' ωραίος σύντροφος του τα-
ξιδιού μου είχε μεταβληθεί σε τέτοιον
συγριμί, σε τέτοιον έρείπιο, του όποιου
ή θέα με συγκινούσε τόσο βαθειά...

Σε μια από τις στιγμές που βα-
σανίζει την καρδιά μας ή ανάγκη των
έκμυστηρεσών, ό φίλος μου μου εί-
χε μιλήσει και κι' μου είχε φανερώσει τό
μυστικό του...

Είχε σωπάσει πειρά... Μα μου φαι-
νόταν πως εξακολουθούσα ν' ακούω
τη φωνή του να μου διηγείται την
τραγική του περιπέτεια, ή όποια του
είχε καταστρέψει τη ζωή... «Ω! ή

ταν πολύ απλή ή περιπέτεια του Ζάν
Μαρνέν! Είχε συναντήσει στο δρόμο
του μια γυναίκα και την είχε αγα-
πήσει!...

Αυτό συμβαίνει βέβαια σε πολλούς
άνθρώπους, μα για τό φίλο μου ήξη-
ρε ένα γεγονός της ζωής του μοιραίο
και αποφασιστικό...

Μου είχε διηγηθεί όλα τα δραμα-
τικά επεισόδια της περιπέτειάς του.
«Ήξερα ότι είχε απαγάγει την αγαπη-
μένη του και ότι είχε φύγει μαζί της
στο εξωτερικό, διακόποντάς μεσα
στον τρελλό έρωτά του κάθε σχέση του
με τό παρελθόν, μεθυσμένος γιατί ά-
γαπούσε και αγαπόταν...

Μα όλες αυτές ή εύτυχίες είνε σύν-
τομες και τό ξυπνήμα τους είνε τρο-
μερό...

Μια μέρα ανάκλησε ότι ή αγαπη-
μένη του εί-
χε πάψει πειρά
να τον αγα-
πάει κι' ότι
αγαπούσε κά-
ποιον άλλο...

Από την ή-
μέρα αυτή, ό
Ζάν Μαρνέν
γνώρισε όλες
τις δυστυχίες,
όλα τα μαρ-
τύρια, όλους
τους έξευτε-
λισμούς...

Για να κρα-
τήσει κοντά
του αυτή τη
γυναίκα, ή ό-
ποια δεν τον
άγαπούσε
κενή, είχε έ-
πιχειρήσει τα
πάντα. Είχε
δειχτεί κτη-
νώδης και ά-
δύνατος, άγρι-
ος και άναν-
δρος, σκλη-
ρός και δου-
λοπρεπής. Εί-
χε ταπεινώ-
σει τη συνείδησή του, είχε καταρα-
κώσει την τιμή του, είχε υποφέρει
όλες τις ντροπές...

Μα όλα πήγαν
χαμένα...
Είχε την αγάπη του περιφρονή-
νει, έξευτελισμένη, συγριμμένη... Έ-
πειτα γνώρισε την εγκατάλειψη, στη
μοναξιά, την άνεπανόρθωτη απόγνωση
της ψυχής και της συντριβής του σώ-
ματος, από τις όποιες δεν συνέρχεται
κανείς ποτέ πειρά...

Βρισκόταν πάντοτε καθισμένος έ-
πάνω στο ντιάνι, και, κούταζοντας
τό σμαχμένο πρόσωπό του, ένοιω-
θα έναν τέτοιον οίκτο, ώστε θα ήθελα
να βρω τις αναγκαίες λέξεις για να

προσπαθήσω να τον παρηγορήσω. Μα
δεν έβρισκα τίποτε και ψιθύριζα αδιά-
κοπα:

— Φτωχέ μου φίλε... Φτωχέ μου
φίλε...

Καθώς έπρόσερα τα λόγια αυτά,
τόν είδα εξαφνα να με κούταζει μ' ένα
παράδοξο χαμόγελο.

Ο Ζάν Μαρνέν είχε ανασταχωθεί
έξαφνα και διακόποντάς με με μια
χειρονομία, μου είπε:

— Εύχαριστώ, Φραγκίσκο, εύχαρι-
στώ... Μα' δεν είμαι αξιοθρήνητος...
Βέβαια, υπέφερα τόσους θανάσιμους
πόνους, ώστε δεν είμαι πειρά ζωντα-
νός... Η ζωή μου πέθανε, μα μου μέ-
νει απ' αυτή ακόμα μια ώρα... Μια
ώρα που δεν θα πεθάνη ποτέ!... Η
ώρα αυτή ήταν εκείνη που ήμουν ένα
προνομίο του πλάσματος, κι' έκλεισα μέ-
σα μου όλη
την εύτυχία
της ζωής. Η
θεία ώρα της
αγάπης! Μια
κι' έζησα την
ώρα αυτή,
που είνε άδι-
άφορο τό ροζ
αν πεθάνω...
Ναι, ναι,
Φραγκίσκο.

Εμεινε μια
στιγμή σιω-
πής κι' έ-
πειτα εξακο-
λούθησε:

— Η ώρα
αυτή ανάγε-
ται στην
πρώτη περίο-
δο του έρω-
τός μου...
Την αγα-
πούσα τό τε-
σο με όλες τις
δυνάμεις της
ψυχής μου,
μα δεν ήξερα
ακόμα αν αυ-
τή, ανταπο-
κρινόταν στην
αγάπη μου... Δεν είχα τελειώσει
ακόμα να της μιλήσω σχετικάς. Στε-
κόνουν μπροστά της τρεμάμενοι, ά-
φρονος, χαμένοι... Ήταν τότε καλοκαί-
ρι και βρισκόμαστε στην έσοχή. Εί-
χαμε προγευματίσει στο βπαίθεο. Τό
δελτιό έπαψε πειρά και οι φίλοι μας
είχαν ακορπίσει σε διάφορα μέρη
του παρκου. Έμεινε είχαμε μείνει μό-
νοι μας και είχαμε περιπλανηθεί ά-
νεμισσα στα μονοπάτια. Είχαμε φτά-
σει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από δέντρα
και, βλέποντας ότι δεν μπορούσαμε να
προχωρήσουμε περισσότερο, καθήσαμε
κουρασμένοι στη ρίζα ενός πλατάνου.
Η νύχτα απλωνόταν πειρά θερμή και
γλυκειά. Έτσι, καθώς είμαστε μόνοι,

ένοιωθα ότι έπρεπε να της μιλήσω.
Μα ή συγκίνησή μου ήταν τόσο δυνα-
τή, ώστε μόλις κατώρθωσα να προ-
έξω τόνορά της... Έπειτα σάπασα!
«Ω θαύμα τότε!... Μόλις ψιθύρισα τό-
νομά της, την άκουσα να ψιθυρίζει κι'
αυτή τό δικό μου, και συγχρόνως έ-
νοιώσα ένα χέρι ν' ακουμπά έπάνω
στο δικό μου...

«Ω! πώς να σου πω αυτό που άι-
σθάνθηκα τότε!

«Μου φαινόταν πως ένα καινούργιο
αίμα, ένα αίμα βασιλικό, είχε πλημ-
μυρίσει τις φλέβες μου και πως ή καρ-
διά μου είχε γίνει καρδιά ενός θεού!
Είχε άναυφωθεί στον έδωμο οδρανό
της εύτυχίας και θαμπωμένος έκλεινα
τα μάτια, μη μπορώντας ν' άντικρύ-
σω τό φως του Παραδείσου που με
ζάλιζε... «Όταν τα ξανάνοιξα, είδα τό
φαιγγάρι λαμπρό ν' άνεβαίνει στον ού-
ρανό. Μου φαινόταν πως έπάνω στο
φαιγγάρι είχε γραφτεί για πάντα και
ανεξάλειπτα ή ώρα της εύτυχίας μου,
ή ώρα εκείνη που δεν μπορεί ούτε ό
χρόνος, ούτε ό θάνατος να μας κάνει
να την ξεχάσουμε, γιατί μας άνοίγει
την πόρτα του βασιλείου της αγά-
πης...»

Στό σημείο αυτό, ό Ζάν Μαρνέν
σάπασε. Τό πρόσωπό του, τό όποιο,
όσο μιλούσε, τό φωτίζε μια έσωτερι-
κή λαμπή, είχε πάει πάλι στην προη-
γουμένη σδυμένη του έκφραση...

«Αρχίσαμε να μιλάμε για πράγματα
αίμαρτα και έπειτα ό φίλος μου μ'
αποχαλάρησε κι' έφυγε...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

Είχαμε φτάσει πειρά σ' ένα άδιέξοδο από
δέντρα...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— 'Ο μαρκήσιος Γκρόβνι, μοναχογιός του παλαιού αριστοκράτη της Νεαπόλεως Κυπριάν, σάβεται μία μέρα από βέβαιον πνιγμό από την αγγλική φρεατοπλοία "Ελένα, την οποία και ερωτεύεται με πάθος. 'Ο πατέρας του, ο οποίος θέλει να τον παντρεύη με την εξαδέλφη του δούκισσα Μαλφιέρα, μόλις το μαθαίνει αυτό, γίνεται έξω φρενών και επειδή ο Γκρόβνι επιμένει να παντρευτή την "Ελένα, τον αποκηρύσσει. Συγχρόνως δέ, για να ικανοποιήσει την προσβεβλημένη Μαλφιέρα, της δηλώνει ότι θα την παντρευτεί ο ίδιος. Μία την ίδια μέρα, προσβάλλεται από συμφορήν και πεθαίνει και ο Γκρόβνι τον κληρονομεί, γιατί δεν άφησε διαθήκη.

Ο νεαρός μαρκήσιος παντρεύεται κατόπιν την "Ελένα και έπειτα από λίγο καιρό γεννιέται ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, η Σπεράτα, που συμπληρώνει την εδύχια τους. Έξη χρόνια κατόπιν, μία νύχτα έορτής, η Σπεράτα εξαφανίζεται μυστηριωδώς. Ο πατέρας υπηρέτης του μαρκησιού Ουμβέρτος υποψιάζεται τότε ότι την έκλεψαν, κατά διαταγή της Μαλφιέρας, μερικοί αγγλιστάτοι. Παίρνει λοιπόν τον κύριό του και μερικούς ακόλουθους και όρμουν προς κατάσχεση των άποικιών. Μία ένα του κυνηγού παρνούσεται έκτακτα η Μαλφιέρα, η οποία τραβώντας το πιστόλι της τραυματίζει θανάσιμα το μαρκήσιο. Οι ακόλουθοί του, ακολουθώντας τον πυροβολισμό, τρέχουν επί τόπου. Εκεί η Μαλφιέρα τους λέει ότι ο κύριός τους απέπειράθη ν' αυτοκτονήσει.

Ο Γκρόβνι παλεύει επί πολλές ημέρες αναίσθητος μεταξύ ζωής και θανάτου. Τέλος η κατάσταση του βελτιώνεται και όλοι περιμένουν με αγωνία την στιγμή που θα μπορέση να μιλήση και ν' αποκαλύψη την αλήθεια. Μπρος στο κρεβάτι του πληγμένου βρίσκεται και ο κυβερνήτης της Νεαπόλεως, πρίγκιψ Ρομάνι για να πάρη την κατάθεσή του. Μά τα λόγια του Γκρόβνι είναι ακατάληπτα, γιατί ο εταγός μαρκήσιος είχε τρελασθεί. Τότε ο πρίγκιψ διατάσσει τη σύλληψη του Ουμβέρτου, έπειδή όδθεν αυτοκράτησε τη Μαλφιέρα, ότι απέπειράθη να δολοφονήση τον κύριό του. Συγχρόνως όμως η σατανική δούκισσα, η οποία καταβόρσκει έντομεταξύ να γοητεύση τον πρίγκιπα Ρομάνι μέχρι του σημείου να την κάνει σύζυγό του, του υποβάλλει με τρόπο την ιδέα, ότι η "Ελένα είναι μία τρομερή μάγισσα και ότι αν παύσει να ενεργήσει εναντίον της, μυστικές αναρρίσεις, "Εξάφνα και ο τρελλός Γκρόβνι εξαφανίζεται από το μέγαρό του, χωρίς κανείς να μπορέση να τον ανακαλύψη ποτέ.

"Επειτ' από λίγες μέρες συλλαμβάνεται και η "Ελένα και φυλάσσεται στο μοναστήρι της "Ανουσιόσας.

Εκεί, ένας απ' τους δικαστές της την ερωτεύεται κτηνωδώς και προσπαθεί με κάθε τρόπο να την κάνει δική του. "Η σατανική Μαλφιέρα επωφελείται της ευκαιρίας για να έξυπνηση την όλην της, και δίδει στον έρωταμένο δικαστή ένα φαλίδιο με ναρκωτικά για να την κοιμήσθαι.

Ο δικαστής με το ναρκωτικό στην τσέπη του, πηγαίνει στη φυλακή της "Ελενας, όπου τη βρίσκει μόνη και ανυπεράσπιστη. Μά έντομεταξύ ο λόος της Νεαπόλεως, άγανακτισμένος από την άφορητη τυραννία των Ρομάνι, επαναστατεί και διευθύνεται προς την "Ανουσιόσας για ν' άπελευθερώση την "Ελένα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Νά, ο λαός έχει έπιτεθεί έναντίον του μοναστηρίου! είπε η ήγουμένη. Δεν ακούτε τίποτε;... Ζητούν τη μαρκησία "Ελένα...

Ο ανδρικός δικαστής, άκούοντας τά λόγια αυτά, άρχισε να τρέμη σύγχωρος. Παγωμένος απ' τον τρόμο, έκοψε τώρα τα δαμονισμένα όδρυδα του πλήθους. "Εδύγη έξω απ' άφοδ διέσχισε μερικούς διαδρόμους, έφτασε στην ιδιαιτέρα έξοδο της φυλακής, έλπίζοντας ότι ο λαός δεν θα ήξερε αυτή την πόρτα.

Την άνοιξε άμέσως και βγήγε. Μά την ίδια στιγμή άκουστήσαν απέξω

ή κορυφές του πλήθους που φώναζε: — Είνε ο Πιέτρο... 'Ο βασανιστής! 'Ο Πιέτρο! 'Ο Ιεροεξεταστής!...

Έν τω μεταξύ η άδελφεί προσπαθούσαν, χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα, να συνεφέρουν την "Ελένα. Τέλος, η μαρκησία Κυπριάν άνοιξε τα μάτια της, στα όποια ήταν ακόμα ζωογραφισμένη η φρίκη και ο φόβος.

— Μη φοβάστε, εύγενοστάτη! της είπε η ήγουμένη. Είσαθε τώρα μαζί μας. 'Ο δικαστής έφυγε και δεν θα γυρίσει πειά να σας άνακρίνη, άν δεν είμαστε έμεις μπροστά... Σας το υπόσχομαι...

— Α! 'Ο Θεός να είναι εύλογημένος! Ψιθύρισε η "Ελένα.

Και έσπάζοντας σε λυγμούς, οι όποιοι άνακούριζαν τη βασανισμένη της καρδιά, είπε:

— Τζοβάνι μου! Φτώχη μου μικρούλα Σπεράτα!...

Ο όδρυδος ύστερα από μερικές στιγμές γαλήνης, είχε ξαναρχίσει έξω από το μοναστήρι με κεχαλίνιστη άκουση έντασι...

— Μά τί είναι λοιπόν; ρώτησε τραυματική η "Ελένα. Μου φαίνεται πως θα τρελαθώ...

Η ήγουμένη έκανε τότε το στυρό της και της είπε:

— Έπανίστασαι!... Χτυπούνται στο ός δρόμους!... Θέλουν να σ' άπελευθερώσουν! 'Ο λαός χωρίς άλλο θα καταλάβη σε λίγο το μοναστήρι μας...

Η σειρά σας τώρα, κυρία μαρκησία, για να μάς προστατέψετε. Θά σας ύπακούσουν...

— Νά σας προστατέψω εγώ; είπε η "Ελένα άπορώντας. Μά είναι δυνατόν; Ότ'όσο θα κάνω, τι μπορώ. Βοηθήστε με μόνο να σηκωθώ. Νοιώθω τον έαυτό μου τόσο αδύνατο... Τό κεφάλι μου στροφογυρίζει...

Ο Ουμβέρτος επί κεφαλής του έπαναστατημένου λαού είχε φτάσει μπρος στο μοναστήρι της "Ανουσιόσας, που ήταν άληθινό φρούριο. Άφου χτύπησε επανειλημμένως την πόρτα και κανείς δεν του άνοιξε, έδωσε το σύνθημα της επίθεσης...

"Εξάφνα μερικοί από τους επαναστάτες είδαν έναν άνθρωπο που προσπαθούσε να φύγη κρυφά από το μοναστήρι... Ήταν ο Πιέτρο! "Επείχαν άμέσως και τον συνέλαβαν. "Όταν τον άνεγκαν, όλοι άρχισαν να φωνάζουν:

— Είς θάνατον ο "Ιεροεξεταστής! Είς θάνατον! Στην κραμά!...

Χρειζόταν στον μινόμενο αυτό όλο ένα εύλαστήριο θύμα. Και τό θύμα αυτό βρέθηκε! Ήταν ο βδελυρός συνένοχος της ντε Μαλφιέρα στο πιο φριχτό ίσως έργο της, στο πιο άτιμο εγκλήμα της...

Η προστάθεις και η διαμαρτυρίες του Ουμβέρτου, ο όποιος φοβόταν τις συνέπειες που θα είχε ίσως για την "Ελένα η θανάτωσις του Πιέτρο, πού θα γινόταν τρόπον τινά πούς τιμήν της, έπτηχαν χαμένες.

Η πλατεία των θανατικών εκτελέσεων ήταν κοντά... "Εσσαν λοιπόν ως εκεί τον τριτάθλιο Πιέτρο, παρ' όλες τις άπελπισμένες ίκεσις του και τον έκρεμασαν στην άγγώνη που ήταν προωρισμένη για τον Ουμβέρτο...

Η θανατική αυτή εκτέλεσις άνοιξε ακόμα περισσότερο τη μανία του πλήθους.

"Όταν ξεκρέμασαν απ' την άγγώνη το πτώμα του δικαστού, ό όποιος τόσο δίκατα είχε τιμωρηθεί, τό πέταξαν μέσα σε μία τάφο με άκουπίδια...

Μά ως γυρίσαμε άλλου τα βλέμματά μας και ως αφήσουμε το άποτόρπιον αυτό θέαμα...

Η πόρτα του μοναστηρίου της "Ανουσιόσας κατακομμιχίστηκε τέλος από τά χτυπήματα του όχλου... Τά πλήθη εισέορμσαν μέσα, άγρια και άπειλητικά, φωνάζοντας: «Ζήτω η μαρκησία Κυπριάν!», όταν, έξαφνα, περιστοιχισμένη από τις μοναχές, παρουσιάστηκε η "Ελένα, κατάχλωμη και ντυμένη στα μαύρα... "Αναίθνησες τρελλές ζητωκραυγές ύποδέχτηκαν την εμφάνισή της αυτή... Η "Ελένα με μία χειρονομία επέβαλε σιωπή σε όλο εκείνο τό πλήθος και είπε με φωνή μελωδική και σταθερή:

— Σταθήτε, φίλοι μου... Αυτό τό μέρος είναι ιερό...

Τότε ο Ουμβέρτος, προχωρώντας προς τό μέρος της, της άπάντησε: — Κυρία, έρχόμαστε να σας άπελευθερώσουμε. Η Νεάπολις άποτίναζε πειά τον ζυγό των Ρομάνι... Η φριχτές κατηγορίες που οι έχθροί σας μηχανεύθηκαν έναντίον σας έκαναν τό λαό να επαναστατήσει... Εύχρεστηθήτε να μάς άποτρέψετε να σας ξαναπάμε στο άνάκτορό σας με όλες τις τιμές...

Η μαρκησία "Ελένα έκύτταζε τον παλιό της ύπηρετή με άπειρη συμπάθεια και πόνο. Πώς! Αυτός ο σκελετωμένος και μισόγυμνος γέρος, ο όποιος φαινόταν σαν πεθαμένος πού είχε βγει από τον τάφο του, ήταν ο πτερός της Ουμβέρτος;

— Ω, δυστυχισμένο! ψιθύρισε. Μά τί πού έκαναν, φτώγέ μου Ουμβέρτε; Και, άναλογισμένη με φρίκη τη ντε Μαλφιέρα και τον Πιέτρο, έπρόθεσε:

— Σκληρή γυναίκα!... Άτιμος δικαστής!...

Ο Πιέτρο έπληρωσε τά κοίματά του... της άπάντησε τότε μία γυναίκα του λαού, σκαλώντας ένα κομμάτι από τό σκονί του κραμαμένου. Νά η άπόδειξις, μαρκησία "Ελένα!

Η μαρκησία άφησε να της ξεφύγη μία κραυγή τρόμου:

— Μά είναι φριχτό αυτό που εκάνατε! είπε. Γιατί τον έκρεμάσατε; Ποιος άνεμος τρέλασε σας παρόμοι; Δεν συλλογιστήκατε, ότι αύριο η κατάσταση μπορεί ν' αλλάξει;

Μά κανείς δεν την άκούγε... 'Ο λαός άλλαζε όλοένα έκδικητικά: — Στο παλάτι των Ρομάνι! Θάνατος στη ντε Μαλφιέρα!... Ζήτω η μαρκησία ντε Κυπριάν!...

Οχι! όχι! προσάησε να διαμαρτυρηθή η "Ελένα. Δεν θα σας ακολουθήσω!... Η επαναστασις σας θα καταπνιγθή αύριο και τότε όλες η δυστυχίες θα έσοπάσουν επάνω σας.

Τότε ο Ουμβέρτος την έπληρώσε και της είπε ίκετευτικά:

— Δεν μπορείτε, σενιορίτα, ν' άποδοκιμάσετε αύτους που, θυσιάζοντας αυτή τη στιγμή για να σας σώσουν και να σας έκδικηθούν! Και άν η επαναστασις της Νεαπόλεως είναι προωρισμένη ν' άποτύχη, θα μπορούσε τούλάχιστον να φύγετε τώρα έλεύθερα...

Εγώ να φύγω; είπε περήσιμα η "Ελένα. Και γιατί να φύγω;

Οι έχθροί σας είναι πανίσχυροι... της άπάντησε ο Ουμβέρτος. Είνε άτιμοι! Φοβήθηκε τούλάχιστον για την τιμή σας, άν όχι για τή ζωή σας!... Για την τιμή της; Άντε η λέξις έκαναν ζωηρή έντύπωσι στην "Ελένα. — Για την τιμή μου; επανέλαβε διατελώντας ακόμα υπό την έντύπωσι

του κινδύνου που είχε διατρέξει πρό όλίγου. Τί θέλεις να πής μ' αυτό, Ουμβέρτε;

— Νά; κατηγορούν, της άπάντησε ο πιστός ύπηρετής, ότι έχετε έπικουριάζει με τό Σατανά και ότι σεις είσαθε η ατία της εξαφάνισως της αγαπημένης σας Σπεράτας... 'Ο δικαστής Πιέτρο με βασάνισε με τό φριχτότερο τρόπο για να με κάνει να όμολογήσω ότι είνε αληθινές η συκοφαντικές αυτές κατηγορίες που σας άπευθύνουν...

— Αχ!... Πώς θα μπορού να σ' εύχριστήσω ποτέ για τά μαρτυρία που ύπέστατε προς χάριν μου, φτώγε και πιστέ μου φίλε; ψιθύρισε η "Ελένα γεμάτη συγκίνηση.

— Θα μ' εύχριστήσετε, άν εύπλαχισθήτε τον ίδιο τον έαυτό σας και με άκούσετε, σενιορίτα, της άπάντησε ο Ουμβέρτος. Άν φύγετε από δω!...

— Οχι! είπε σταθερά η "Ελένα. Αυτό είναι άδύνατο! Εγώ έχω πάρει πειά την άπόφασι μου. Θά μείνω σ' αυτό τό μοναστήρι υπό την προστασία των άδελφών. Άν έσφυγα, θα ήταν σαν να όμολογούσα πως είμαι ένοχος... Μου μίλησε γι' αυτό τον τιμή μου... "Ε λοιπόν, για να την προστατέψω, θα μείνω ως τό τέλος έδώ!...

Τότε μία νέα κοπέλα προχώρησε προς την "Ελένα και της είπε ίκετευτικά: — Ελένα! Αυτός ο σκελετωμένος και μισόγυμνος γέρος, ο όποιος φαινόταν σαν πεθαμένος πού είχε βγει από τον τάφο του, ήταν ο πτερός της Ουμβέρτος;

— Ω, δυστυχισμένο! ψιθύρισε. Μά τί πού έκαναν, φτώγέ μου Ουμβέρτε; Και, άναλογισμένη με φρίκη τη ντε Μαλφιέρα και τον Πιέτρο, έπρόθεσε:

— Σκληρή γυναίκα!... Άτιμος δικαστής!...

Ο Πιέτρο έπληρωσε τά κοίματά του... της άπάντησε τότε μία γυναίκα του λαού, σκαλώντας ένα κομμάτι από τό σκονί του κραμαμένου. Νά η άπόδειξις, μαρκησία "Ελένα!

Η μαρκησία άφησε να της ξεφύγη μία κραυγή τρόμου:

— Μά είναι φριχτό αυτό που εκάνατε! είπε. Γιατί τον έκρεμάσατε; Ποιος άνεμος τρέλασε σας παρόμοι; Δεν συλλογιστήκατε, ότι αύριο η κατάσταση μπορεί ν' αλλάξει;

Μά κανείς δεν την άκούγε... 'Ο λαός άλλαζε όλοένα έκδικητικά: — Στο παλάτι των Ρομάνι! Θάνατος στη ντε Μαλφιέρα!... Ζήτω η μαρκησία ντε Κυπριάν!...

Οχι! όχι! προσάησε να διαμαρτυρηθή η "Ελένα. Δεν θα σας ακολουθήσω!... Η επαναστασις σας θα καταπνιγθή αύριο και τότε όλες η δυστυχίες θα έσοπάσουν επάνω σας.

Τότε ο Ουμβέρτος την έπληρώσε και της είπε ίκετευτικά:

— Δεν μπορείτε, σενιορίτα, ν' άποδοκιμάσετε αύτους που, θυσιάζοντας αυτή τη στιγμή για να σας σώσουν και να σας έκδικηθούν! Και άν η επαναστασις της Νεαπόλεως είναι προωρισμένη ν' άποτύχη, θα μπορούσε τούλάχιστον να φύγετε τώρα έλεύθερα...

Εγώ να φύγω; είπε περήσιμα η "Ελένα. Και γιατί να φύγω;

Οι έχθροί σας είναι πανίσχυροι... της άπάντησε ο Ουμβέρτος. Είνε άτιμοι! Φοβήθηκε τούλάχιστον για την τιμή σας, άν όχι για τή ζωή σας!... Για την τιμή της; Άντε η λέξις έκαναν ζωηρή έντύπωσι στην "Ελένα. — Για την τιμή μου; επανέλαβε διατελώντας ακόμα υπό την έντύπωσι

παντού... 'Η πυρκαϊές φώτιζαν όλόκληρη την πόλη...

XVII
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΡΟΜΑΝΙ

"Όλη η προσπάθεια των επαναστατών έστρέφετο τώρα έναντίον του άνακτόρου του κυβερνήτου, τό όποιο είχαν πολιορκήσει απ' όλες τις μεριές. Τά στρατεύματα πού τό υπερασίζαν, μη μπορώντας ν' άντισταθούν στην όρμή των επίθεσεων του λαού, ύποχωρούσαν όλοένα, άποδεκατιζόμενα... 'Ο πρίγκιψ Ρομάνι, αντί ν' άναλάβη την άρχηγία τους, όπως είχε αναγγείλει στη σύζυγό του, είχε κλειστεί μέσα στα διαμερίσματά του. Πηγαίνοντας έκεί μέσα περίτρομος, έλπισμένος, υπερβεμένος, δίνοντας τις πιο άντιθέτες διαταγές... Τό μόνο πράγμα πού δεν έκανε να συνιστά στους άξιωματικούς του ήταν να κλείσουν όλες τις εισόδους του παλατιού και να τον ύπερασπιστούν μέχρι θανάτου...

— Κάνετε τό καλύτερο σας ως στρατιώτες! τους φώναζε πίσω από την κλεισμένη πόρτα του δωματίου του. Διαλύστε αυτό τον όχλο...

Η ντε Μαλφιέρα γεμάτη αγωνία, παρακολουθούσε με άγανάκτησι την άναρχή αυτή στάσι του σύζυγου της... "Ω! με χαρά θα τον έπρόδιδε για να τον τιμωρήσουν... Η κραυγή της μανίας του λαού έφταναν ως τού παλάτι...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις άδελφές την ακολουθούσαν, άφου προηγούμενες συμβουλευτήσαν την ήγουμένη.

Ο θάνατος καιροφυλαχτούσε σε κάθε βήμα... Έκτυροσκοπήσεις άντιχούσαν παντού...

Η μαρκησία φάνηκε σαν να διστάζει μία στιγμή και έπειτα είπε άπορρηστικά:

— Θέλετε ναρθώ μαζί σας;... "Ε λοιπόν, θα σας ακολουθήσω, για να γινά να σας προστατέψω, άν θα μπορούσα... Θάρρω μαζί σας για να γαλήνισω αυτή την επανάστασι, η όποια, όπως και τόσες άλλες, θα πνιγεί μέσα στο αίμα...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τις άδελφές, η όποιες τά είχαν χάσει με την όλην της, επρόθεσε με συγκίνηση:

— Σας έπικαλούμαι ως μαρτυρές, ένωπιον του Θεού, άδελφές μου, ότι παρ'όλο που έχω κλειστεί, και σ' άποδοκιμάζω, εν όνόματι της φιλανθρωπίας να με ακολουθήσετε, άν αυτό είναι τό καλύτερο σας... Θα έρειστή ν' άνακουφίστε πολλές δυστυχίες και ίσως να προλάβουμε τη μάστιγα άκατοχυσία.

Μερικές από τις

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΑΡΑΝΤΕΛΛΑΣ

Μιά περίεργη άραχνη και μία περίεργη επιδημία. Η «Ταραντέλλα» και η «χορομανία». Όπου οι ασθενείς χοροπηδούν. Οι «Ταραντολάτοι». Η τρομερή κρίσις των ασθενών. Ένας περίεργος τρόπος θεραπείας. Υπό τους ήχους της μουσικής. Τι κάνει η υποβολή. Τα καρναβάλια των γυναικών. Όπου επεμβαίνει η επιστήμη. Τι άπομεινε από μία τρομερή επιδημία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΟ τους πιά δ' ημοφιλείς χορούς τ' ον 'Ιταλίων είνε και η λεγομένη «Ταραντέλλα», ο έθνομικός χορός των Ναπολι- τάνων. Η ιστορία του χορού αυτού είνε εξαιρετικά περίεργη και γι' αυτό αξίζει να σας τη διηγηθούμε.

Στην 'Ιταλία, και ιδίως στα μεσημβρινά μέρη της, υπάρχει μία μεγάλη άραχνη με σώμα τριχωτό, χρώμα γαλαζομαυρο και πόδια πολύ μακριά, γεμάτα μαύρα και άσπρα στίγματα. Η άραχνη αυτή, η οποίας ονομάζονταν «Ταραντέλλα», έχουν όχτω μάτια άνισου μεγέθους και φτιάχουν τη φωλιά τους μέσα στο χώμα.

Όσοις το όνομά τους δεν θα ήταν γνωστό παρά μόνο στους εξ επαγγελματος φουσιόφτες, αν δεν συνδέονταν με μερικές περιέργες μεσαιωνικές διηγήσεις, η οποίας έκαναν τις άραχνες «Ταραντέλλες» ιστορικές. Είχε δηλαδή διαδοθεί και πιστευθεί κατά τον μεσαίωνα ότι αϊτία μιάς επιδημικής άρρώστειας, η οποία έμύσταιζε τη μεσημβρινή 'Ιταλία επί τρεις ολόκληρους αιώνας, ήταν το δάγκωμα των άραχνών αυτών.

Τα πρώτα συμπτώματα της άρρώστειας αυτής, η οποία σήμερα είναι γνωστή στην επιστήμη με το όνομα «Χορομανία», παρατηρήθηκαν κατά τον 14ο αιώνα π. Χ. Κατά το 1330, πολλοί νέοι και νέες, ιδίως κατά την περίοδο των κυνικών καυμάτων, προσβλήθηκαν από μία άγνωστη ως τότε άσθένεια, η οποία μέσα με την ήμερα έπληωναν και έπεισε διαστάσεις πραγματικής επιδημίας.

Η άσθένεια αυτή, η οποία ονομάσθη κατ' αρχάς «Χορός του 'Αγίου Ρύχ», ενέσκηψε κυρίως στην 'Απουλία και στην περιοχή του Τάραντος, όπου έσημαίνονταν τα περισσότερα θύματα. Εξεδηλώνοντο δε ως μία άκατανίκητη νάρκη, η οποία προκαλούσε πόνον άσθενες συγγενείς κρίσεις, κατά τη διάρκεια των οποίων πηδούσε και χόρευε άκατάπυστα.

Οι «Ταραντολάτοι», όπως έλεγαντο οι προσβεβλημένοι από τη χορομανία αυτή άρρώστεια, κατεπαύοντο κάπως μόνο όταν έδωσαν λαμπρά αντίκρισμα με χτυπητά χρώματα και όταν άκουγαν έντονα μουσική ή θύματα. Έξεδηλώνοντο δε ως μία άκατανίκητη νάρκη, η οποία προκαλούσε πόνον άσθενες συγγενείς κρίσεις, κατά τη διάρκεια των οποίων πηδούσε και χόρευε άκατάπυστα.

Αντιθέτως τα μαύρα και βαθύλαζχα ρούχα τους ένέναν βελήε άποστροφή και τους έπροξενούσαν λυσσώδεις παρορμήσεις, οι οποίας πολλές φορές άπέβαν εναντίον άπικινούντων. Όταν δηλαδή έδωσαν κανέναν διαβάτη με μαύρα ρούχα, έπεσαν

πάνω του σαν τρελλοί και ζήτησαν να τον κατασπαράξουν.

Εκτός αυτού, οι «Ταραντολάτοι» έδειχναν ζωηρή προτίμηση προς το νερό και έπεδιναν με κάθε τρόπο να βυθιστούν μέσα σ' αυτό το κομψό τους και να δροσιστούν. Έτσι, η θεία της βαλάντης και των λινών έξασκούς άπάνω τους μία άκαταμάχητη γοητεία.

Υστερα από τις κρίσεις τους, οι άρρωστοι ξανάπεσαν στη νάρκη για να προσβληθούν και πάλι σε λίγο από τις ίδιες κρίσεις και τον ίδιο παρορμητικό.

Η φοικτή αυτή άρρώστεια κατέληγε στο θάνατο. Έτσι, τολμάριστο πίστευαν κατά την περίοδο της πρώτης εμφάνισής της. Όταν όμως δεν προ-

σέχονταν την άφομή της σε νευρικές διαταραχές και στην ομαδική υποβολή και να προσβούν σε άνάλογη θεραπεία.

Διεδόθη λοιπόν ότι η νόσος προκαλείτο από το δάγκωμα της άραχνης της γνωστής με το όνομα «Ταραντέλλα» και η διάδοσις αυτή δεν άργησε να γίνει πιστευτή από τον περίφοβο και δεισιδαίμονα όχλο του μεσαιώνας. Ένας λόγος μάλιστα για να μην υπάρχη καμμία αμφιβολία περί της αληθείας του πράγματος, ήταν και το γεγονός ότι η άραχνη «Ταραντέλλα» διέτρεχε τους άγρους κατά την ίδια εποχή με την εμφάνισις της άσθενείας, δηλαδή τους μήνες του καλοκαιριού.

Μεταξύ των διαφόρων τρόπων που χρησιμοποιούσαν τότε για τη θεραπεία των «Ταραντολάτων» ήταν η μουσική

ιδιαιτερο δωμάτιο, κρατώντας την από χέρι.

Εκεί περιμένα μία όρχηστρα, της οποίας τα μουσικά όργανα άπετελούσαν συνήθως από αβλους και τύμπανα. Οι μουσικοί δοκίμαζαν διάφορους ήχους και, έπειτα από πολλές δοκιμές, έβρισκαν τον ήχο εκείνο, ο οποίος θα προκαλούσε στην πάσχουσα τον περιπόθητο χορό της γιορτιάς! Σιγά-σιγά έπεσάντων το «χρόνο» και κατέληγαν στον ήχο της μετά ταύτα «Ταραντέλλας», της οποίας ο πεταχτός ρυθμός, όπως έπιστευτο, έφερε στην άρρωστη, το άναμνόμενο αίσιο άποτέλεσμα.

Έφσον λοιπόν της επέτρεπαν η δύναμις, η «Ταραντέλλα» έχόρουν σαν άδαιμονισμένη υπό τους ήχους της όρχηστρας. Όταν όμως άναθε και φλογίζονταν, δίσκοπε κάθε τόσο το χορό, για να πάρη άνάσα και να βρέξη το πρόσωπό της με κρύο νερό.

Στο τέλος άποσυρόταν εξαντλημένη από την αγωνιώδη της προσπάθεια, αναβλύοντας τη συνείδηση—γιατί το μαρτύριο δεν τελείωνε έτσι εύκολα—για την άλλη μέρα. Τότε οι συγγενείς της έχουν άπάνω της ολόκληρο βαρέλι με κρύο νερό, το οποίο την έλουε από το κεφάλι ως τα πόδια. Έπειτα της έλλαζαν τα ρούχα και την έάπλωναν στο κρεβάτι της, όπου, ύστερα από τόση εξάντλησις, βυθίζονταν σε βαθύτατο άναπαυστικό ύπνο.

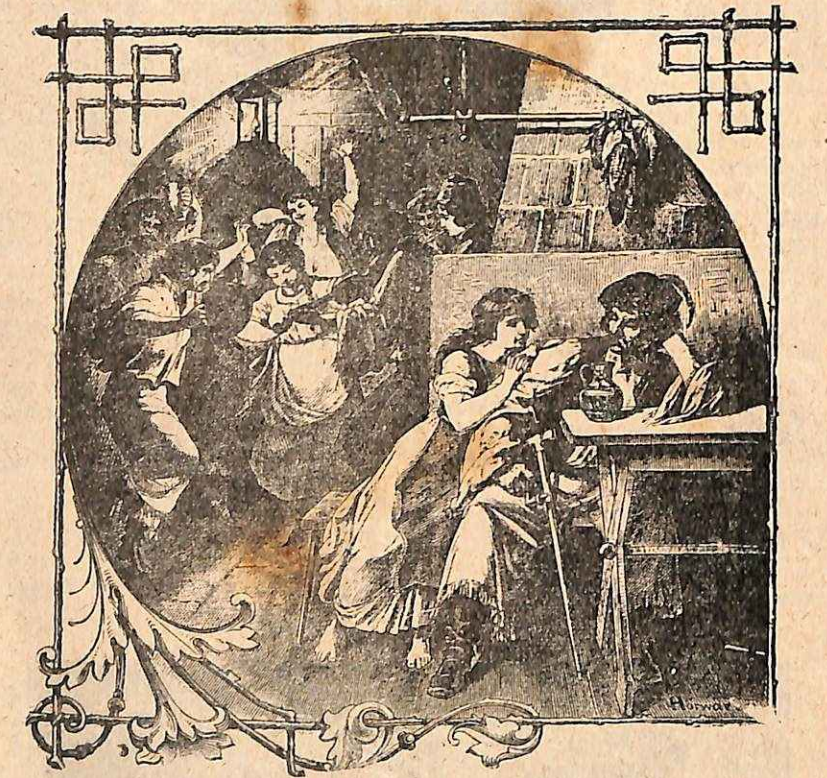
Η άρρώστεια όμως αυτή, η οποία υπάγεται στα καθαρώς νευρικά νοσήματα, δεν περιορίστηκε μόνο σε όσους έπασχαν πραγματικά απ' αυτή. Μετεδόθη και σε πολλούς άλλους διά της ομαδικής υποβολής. Έτσι, μετά την επινόησι του σωτηρίου χορού της «Ταραντέλλας», όλοι όσοι άναγκάστησαν από οποιοδήποτε άντομο, όλοι όσοι έπέφεραν από κεφαλόπονο, άπνία κλπ. νομίζαν ότι έπασχαν από χορομανία και έννοούσαν να υποβληθούν και αυτοί στην ίδια θεραπεία.

Έτσι η επιδημία της χορομανίας εξαπλώθηκε από την 'Απουλία σ' όλη τη μεσημβρινή 'Ιταλία και προχώρησε και προς τη βόρειο με καταπληκτική ταχύτητα. Όλος ο κόσμος κάθε τάξεως και κάθε ηλικίας, άνδρες και γυναίκες, γέροντες και νέοι, πλούσιοι και φτωχοί, ενόμιζαν ότι είχαν κι αυτοί προσβληθεί κι' έτσι ο άριθμός των «Ταραντολάτων» μεγάλωσε σε αφάνταστο βαθμό.

Το πλήθος των άσθενών πολλαπλασιάστηκε γρήγορα τόσο πολύ, ώστε άρχισαν να γίνονται κατά ώριμμένα διαστήματα του χρόνου μεγάλες τελετές προς θεραπεία των... νοσούντων, κάτι δηλαδή σχετικό με τα σημερινά «προσκυνήματα» των θανάτων και γιόρτανες και της δίναν στο χέρι ένα κυνικό ξίφος. Κατόπιν οι συγγενείς της την οδηγούσαν... μασκαρεμένη έτσι σ' έναν κήπο ή σ' ένα

Λε δούμε όμως τώρα πώς γινόνταν η χοροθεραπεία:

Όταν η άρρωστη ήταν γυναίκα—και η άρρώστεια αυτή προσμύονε να διαλέγη τα θύματα της μεταξύ του άσθενους φύλου, το οποίο, ως γνωστόν, υπόκειται περισσότερο στις νευρικές διεγέρσεις—την έντυναν σ' ένα σποα, την έστεφάνωναν με λουλούδια και γιόρτανες και της δίναν στο χέρι ένα κυνικό ξίφος. Κατόπιν οι συγγενείς της την οδηγούσαν... μασκαρεμένη έτσι σ' έναν κήπο ή σ' ένα

Ταραντέλλα

καλούσε άμέσως το θάνατο, εύθες μόλις περνούσαν τα κυνικά κάδρατα, ύποχωρούσε σιγά-σιγά κι' εξαφανιζόταν, για να ξαναπαρουσιασθή πάλι κατά τον επόμενο χρόνο και κατά την ίδια εποχή του έτους.

Με τον καιρό η άρρώστεια αυτή, η οποία στην αρχή παρουσιάζετο κίτριος περιουσιμένη, άρχισε να εξαπλώνεται με καταπληκτική ταχύτητα κι' εύκολία και στο τέλος έλαβε χαρακτήρα αληθινής επιδημίας. Κατά τον 14ο αιώνα μάλιστα είχε έπεκταθεί σε διάφορα όντομα στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης.

Ποιά όμως ήταν το αίτιο που προκαλούσε την πρωτοφανή αυτή άρρώστεια; Κατά την εποχή που πρωτοπαρουσιάστηκε, επικρατούσε τέτοια άμείθεια στο λαό, ώστε δεν ήταν δυνατόν να φαντασθούν ότι έπρεπε να

αντολάτων» κατά μεγάλες ομάδες.

Η θεραπευτική και χορευτική τελετή, η οποίας έπαναλαμβάνοντο κατά ώριμμένα διαστήματα, έλαβαν την επωνυμία «Καρναβάλια των γυναικών», γιατί η γυναίκα άποτελούσαν το μεγαλύτερο μέρος της... πελατίας των μουσικών. Μόλις δηλαδή έμειναν οι έφτασαν κάπου οι μουσικοί, παρατούσαν άμέσως τα σπίατα τους, τα παιδιά τους, τις δουλειές τους κι' έτρεχαν προς αυτούς για να τις θεραπεύσουν και να ξεδέσουν έτσι μέσα σε λίγες μέρες όλες τις οικογένειες των.

Πολλές φορές όμως η συγκέντρωση αυτές έχουν τη θεοσκευτική τους όψη και γινόντουσαν κέντρα άφραντάτων δογμών. Άλλοτε πάλι κατέληγαν για το τέλος σε άμυγδαλέτικη, σε φόνους, σε δολοφονίες, σε έγκληματα. Τέλος, πολλοί από τους άσθενείς μέσα στην παρορμητική του χορού τους, έτρεχαν σε πηγάδια και σε λίμνες, όπου έπεσαν και πνιγόντουσαν!...

Η άρρώστεια αυτή του χορού βάτηκε επί τρεις ολόκληρους αιώνας και έστρεψε στη μεγαλύτερη έντασις κατά το 1600, όποτε μάλιστα κάποιος Φερδινάντε εξέδωσε και ιδιαιτερο σύγγραμμα, στο οποίο περιγράφει λεπτομερώς τα άποτελέσματα του χορού της «Ταραντέλλας» και υποδεικνύει τον τρόπο της θεραπείας της άσθενείας.

Η χορομανία άρχισε να εξαφανίζεται μόλις κατά τις άρχές του 18ου αιώνας όποτε οι φουσιόφτες προσέδωσαν σε επιστημονική εξέτασι του ιού της «Ταραντέλλας» και βοήθωσαν ότι είνε έντελως άδολαθή.

Τότε ο όχλος, ο οποίος, όπως είπαμε, είχε πάθει ομαδική υποβολή, έπαψε να φοβάται την άθω άραχνη και μόλις έλαψε αυτός ο φόβος, δεν παρατηρήθηκαν πια κρούσματα της άσθενείας, που είχε τρομοκρατήσει άλλοτε μια ολόκληρη χώρα και είχε στείλει στον τάφο πολλούς δυστυχισμένους εξ αϊτίας της άμείθειας των.

Έτσι δεν έμεινε πια από την άπιστευτη αυτή άρρώστεια παρά η εφελκτική άνάμνησίς της και ο εύθμος χορός που διασκεδάει σήμερα τους χωρικούς της 'Ιταλίας, η άγαπημένη «Ταραντέλλα» των Ναπολιτάνων.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Στους μεγάλους άντρες το άπτρο της δόξας άνατέλλει, άμα δύσει ο ήλιος της εύτυχίας.

—Όποιος παραπονιέται πώς είνε παιγνίδι της τύχης, όμολογεί πώς είνε πολύ έλαφρός.

—Μπορείς να κρύψεις τα πάντα από τη γυναίκα, άκόμα και το μίσος, αλλά ποτέ την άγάπη.

—Η έλπίδα είνε ο έπιούσιος άρτος των δυστυχισμένων.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά εμφάνισις πολύ... φυσική! Η πρώτη επιτυχία ενός ήθεποιού. Η νεαρά 'Αγγλίς που δίνει μαθήματα ζωγραφικής στο Βερνέ. Η άποκαλύψις. Η ταιγχευία του Σουίφτ. Το μάθημα του ύπνρετου του φίλου του. Άλλαγή ρόλων. Η εύγένεια του σκλαβού. Τα 'Αρλεζιάνικα του στρατάρχου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, άναφέρει κάπου ότι ο διάσημος ήθοποιος Κολμπέν του διηγήθηκε ως εξής τη πρώτη του εμφάνισις ενώπιον του Κοινού:

—Πρωτοεμφανιστήκα στο θέατρο «Καϊτέ» στη «Σφαγή των άθώων». Ήμουν τότε μόλις έννέα-δέκα χρόνων, μου είχαν δώσει δε να παίξω το ρόλο ενός παιδιού. Πρωταγωνιστής του θιάσου ήταν ο Μοντινιό, ο οποίος και ανέλαβε να μου διδάξη το ρόλο μου αυτό.

Η πρόδς πήγαιναν πολύ καλά, κι' όλοι ήταν εύχαριστημένοι με μένα. Μόνο σ' ένα σημείο δεν τή κατάφερα καλά, στο μέρος δηλαδή που έκανα την εισοδό μου στη σκηνή, στην αρχή της α' πράξεως, καταδικασμένος από τους χωροφύλακες. Έπρεπε να έχω ύφος παιδιού τρομαγμένου που προσπαθεί να κρυφτή, ενώ εγώ έμπαίνα άπαθέςτατα, σαν να μη συνέβαινε τίποτε με τα χέρια στίς σπάς μου. Έπαινελημένος ο διευθυντής κ. Μέγες, καθώς κι' ο κ. Μοντινιό, μου είχαν κάνει παρατηρήσεις για την τόσο άγαρηπή αυτή εμφάνισι μου. Έγώ όμως δεν συμμορφωνόμουν. Όταν έφτασε, τέλος, η ήμερα της προέμερας, τη στιγμή ακριβώς που είχα βάλει τα χέρια μου στίς σπάς κι' έτοιμαζόμουν να βγω στη σκηνή με το συνηθισμένο ύφος μου, ο κ. Μοντινιό με πλησίασε και μου έκανε μία τελευταία σύστασι. Έγώ όμως ούτε την έλαβα υπ' όψι μου... Τότε ο κ. Μοντινιό, γυρίζοντας προς τον κ. Μέγες, τού είπα:

—Περιμένετε μία στιγμή!... Θα τού δείξω εγώ πώς πρέπει να παίξη το ρόλο του!... Έλα δώ, μικρέ μου... Έγώ τον έπλησίασα άμέσως, με ύποπτος ύφος. Τότε ο κ. Μοντινιό με άρπαξε από τους ώμους, με έτοποθέτησε πίσω από την τρίτη κουίνα, ενώ αυτός στάθηκε σε άπόστασι μισού μέτρου πίσω από μένα. Έτσι, όταν έφτασε η στιγμή που έπρεπε να βγω στη σκηνή, μου έδωσε... μία γρή κλωστή με βλή τη δύναμή του!... Έγώ έβγαλα ένα ύφλισμα πόνου και έκανα την εμφάνισι μου στη σκηνή, τρέχοντας και ρίχνοντας περίτρομα βλέμματα ολόγυρα μου.

Παταγώδη χειροκροτήματα ύποδχτηκαν την τόσο πατηγμένη αυτή εμφάνισι μου! Ήταν τα πρώτα χειροκροτήματα της θεατρικής μου καριέρας!...

Σε κάποιον ταξίδι στην 'Ολλανδία, ο διάσημος Γάλλος ζωγράφος 'Οράτιος Βερνέ διασκεδάει μία μέρα, παίροντας διάφορα σκίτσα από τη λίμνη της Γενεύης. Αίπλα του έτυχε να βρισκονται μερικές νεαρές 'Αγγλίδες, η οποίας ζωγράφιζαν επίσης. Μία απ' αυτές μάλιστα σηκώθηκε από τη θέσις της και, πλησιάζοντας τον διάσημο ζωγράφο, άρχισε να εξετάζει τα

σκίτσα του και να τού δίνει διάφορες συμβουλές. Ο γέρος καλλιτέχνης την άκουσε με μεγάλη σοβαρότητα, και, στο τέλος μάλιστα, την εύχαρίστησε.

Την επομένη, ο Βερνέ μπήκε στο μικρό πλοίο που έκτελούσε τη συγκοινωνία της λίμνης, για να πάη στη Λωζάνη. Με το ίδιο πλοίο όμως ταξίδευαν και η 'Αγγλίδα. Μόλις τον είδε η νέα, η οποία την προηγούμενη ήμερα τού είχε χρησιμοποιήσει γι... διαβάλα, τον έπλησίασε τρέχοντας.

—Κύριε, τού είπα, σεις που είστε Γάλλος, θα γνωρίζετε ίσως τον διάσημο ζωγράφο Βερνέ. Μας είπαν ότι ταξιδεύει μαζί μας... Μπορείτε να μας τον δείξετε;

—Ο κ. Βερνέ, απαντούσε, είνε απανταχού. Μπορείς να τον δείξεις;... Μπεσσαι! Τι θα πη πάλι αυτό; ξαναρώτησε ο στρατάρχης νευριαμένος.

—Θα πη πάλι «πιθανόν», κύριε στρατάρχα... —Ο βασιλεύς έσκαψε στα γέλια. Ο στρατάρχης κοκκίνισε, έροκατάπιε, και στο τέλος γέλασε κι' ο ίδιος! ***

Ο Σουίφτ, ως γνωστόν, ήταν τρομερά ταιγχευής.

Μία μέρα, κάποιος φίλος του τού έστειλε ως δώρο ένα μεγάλο περσικό φάρσι. Ο ύπνρετός όμως, ο οποίος ανέλαβε να τού το πάλ, βαρεστημένος να μεταφέρει διαρκώς διάφορα «παιχνίδια» στον φιλόγγορο συγγράφει, χωρίς να παίρνει ποτέ το παιγνίδι που έστειλε, άπόθεσε το φάρσι άπάνω σ' ένα τραπέζι και είπα μόνον:

—Σας έφερα ένα φάρσι από τον άφεντικό μου...

—Πώς! τού άπάντησε άγανακτισμένος από το ερώτημά του ο Σουίφτ. Έτσι, έκτελεισε την έντολή που τού άνέθεσε ο κύριός σου; Έλα δώ... Κάτσε... Ο' άλλάξουμε ρόλους και προσπαθήσε στο εξής να φέρεις άπάνω σου δείξω τώρα. Να... Κάτσε σ' αυτήν εδώ την πολυθρόνα και πρόσεξε.

Ο Σουίφτ, τότε, προχωρώντας με σεβασμό προς τον ύπνρετό, ο οποίος είχε έμπιστοι σε μία πολυθρόνα, τού πέσφωσε το φάρσι και τού είπα:

—Ο κύριός μου μου άνέθεσε να σας παρακαλέσω να δεχθήτε αυτό το μικρό δώρο...

—Τον εύχαριστώ πολύ, άπάντησε τότε άναίδεστα ο ύπνρετός. Και τώρα, παιδί μου, να, πάρε αυτά τα πέντε φράγκα για τον κόπο σου!

Ο Σουίφτ μπήκε στην άπόροπτη αυτή άπάντησι τάχα. Μόλις όμως συνήλθε από την έκπληξί του, έσπευσε να διώξη τον άναίδη ύπνρετό.

—Πώς! τού είπα ο φίλος του με πείσεις; Η 'Εξοχότης σας καταδέχεται να χειρστήση ένα Νέφρο... Βεδοιότητα! άπάντησε ο ίππο-

—Πώς! τού είπα ο φίλος του με πείσεις; Η 'Εξοχότης σας καταδέχεται να χειρστήση ένα Νέφρο... Βεδοιότητα! άπάντησε ο ίππο-

—Πώς! τού είπα ο φίλος του με πείσεις; Η 'Εξοχότης σας καταδέχεται να χειρστήση ένα Νέφρο... Βεδοιότητα! άπάντησε ο ίππο-

—Πώς! τού είπα ο φίλος του με πείσεις; Η 'Εξοχότης σας καταδέχεται να χειρστήση ένα Νέφρο... Βεδοιότητα! άπάντησε ο ίππο-

—Πώς! τού είπα ο φίλος του με πείσεις; Η 'Εξοχότης σας καταδέχεται να χειρστήση ένα Νέφρο... Βεδοιότητα! άπάντησε ο ίππο-

—Πώς! τού είπα ο φίλος του με πείσεις; Η 'Εξοχότης σας καταδέχεται να χειρστήση ένα Νέφρο... Βεδοιότητα! άπάντησε ο ίππο-

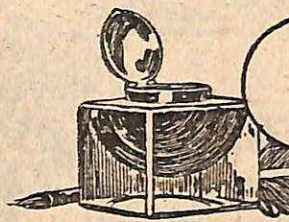
—Πώς! τού είπα ο φίλος του με πείσεις; Η 'Εξοχότης σας καταδέχεται να χειρστήση ένα Νέφρο... Βεδοιότητα! άπάντησε ο ίππο-

—Πώς! τού είπα ο φίλος του με πείσεις; Η 'Εξοχότης σας καταδέχεται να χειρστήση ένα Νέφρο... Βεδοιότητα! άπάντησε ο ίππο-

—Πώς! τού είπα ο φίλος του με πείσεις; Η 'Εξοχότης σας καταδέχεται να χειρστήση ένα Νέφρο... Βεδοιότητα! άπάντησε ο ίππο-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΑΡΤΕΜΙΣ ΝΤΕ ΜΟΝΣΟΡ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Τὴν τελευταία νύκτα τῆς Ἀποκριᾶς τοῦ ἐτους 1578, στὸ μέγαρο Μονμورانὺ στὸ Παρίσι γίνονται οἱ γάμοι τοῦ ἐγγενεοῦ ντὸ Σαιν-Λούκ μετὰ τὴν κόρη τοῦ στρατηγικοῦ Κοσσέ-Μπρισσάκ. Στὸς γάμους αὐτοὺς παρευρίσκεται καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἐρρίκος Γ' μαζὶ μετὰ τοὺς ἀκολουθοῦντες τοῦ Κέλως, Μωζιρόν, Σουπέρ, ντ' Ὁ καὶ ντ' Ἐπερνόν, καὶ τὸ γελωτοποιὸ τοῦ Σαῖντ. Ἀντιθέτως, ἀπουσιάζει ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως δούξ τοῦ Ἀνζού, ὁ ὁποῖος ἐποικιστὴν τὸ θρόνον τοῦ. Τὸν Ἀνζού δὲς τὸν ἀντικαθιστᾷ ὁ φίλος τοῦ καὶ περίφημος ἱππότης καὶ ποιητὴς τῆς ἐποχῆς Μπουσσὺ ντ' Ἀμπουά, ὁ ὁποῖος δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ εἰρωνεύεται διαρκῶς καὶ σὰ φανερὰ τὸν βασιλεῖα καὶ τοὺς εὐνοούμενους τοῦ. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα, ἐρεθισμένοι ἀπὸ τὰ παρὰγμὰ τοῦ καὶ γὰρ νὰ ἀπαλλάξουν τὸν Κόρσιον τοὺς ἀπὸ ἑνὸς ἐνοχλητικοῦ ἀντικατοῦ, ἀποφασίζουσι νὰ τὸν σπύρουν κατὰ τὴν ἰδίαν νύκτα καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν...)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου). — "Α, ναί... Βεγάμια πὼς εἶσαι παντρεύτηκες! εἶπε ὁ Κέλως στὸν Σαιν-Λούκ. Νομίζω πὼς εἶσαι ἀκόμη γκαρσόν!... — Πράγματι, ἐπρόθεσος ὁ ντ' Ὁ, θὰ ἦταν κρίμα ν' ἀπομακρύνουμε τὸν ἀγαπητὸ μας Σαιν-Λούκ ἀπὸ τῆς γυναικῆς τοῦ πρώτου νύκτα τοῦ γάμου του... — Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ὁ Ἐρρίκος Γ' φώναξε τὸν Σαιν-Λούκ.

— Κύριοι, εἰπε τοὺς εὐνοούμενους, σὰς ἀρίων... Ὁ βασιλεὺς μετὰ φωνάζει. Καλὸ κορίτσι!

Καὶ ἀπομακρύνθηκε. Μά, ἀντὶ νὰ διευθυνηθῇ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν βασιλέα, χόθηκε μὲς στὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων του, πλησίασε τὸν Μπουσσὺ καὶ τοῦ εἶπε μετὰ σιγανῇ φωνῇ:

— Ἀν' ἔχῃς ἀπόψε κανένα ραντεβὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς Βασιλλίης, ἀπόφυγε νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ μέγαρο Τουρνέλ.

Ὁ Μπουσσὺ ὅμως γαμογάλασε καὶ ἐστρεψε τὴ λαβὴ τοῦ ἵφους του.

— Θὰ πάω. Φιλόδοξο, καὶ θὰ κλέω τὸ λαργύρι βλῶν αὐτῶν τῶν παλληκαριῶν!...

Ἡ πύλη τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου ἦταν μὴ καμάρω πέτρινη, ἡ ὁποία ἀπ' τὴν ἀριστερῇ τῆς μεριᾶς συνεδέετο μετὰ τὴν γέφυρα τῆς Βασιλλίης.

Ἡ νύκτα κατὰ τὴν ὁποία διεδραματίζονταν τὰ γεγονότα ποὺ διηγήθηκα, ἦταν τόσο κρύα, τόσο σκοτεινὴ, τόσο φοβερὴ ἀπὸ βροχὴ καὶ μύθοι πύνης, ὥστε ὁ σκοπὸς ποὺ φύλαγε στὸν πυλῶνα τῆς πύλης αὐτῆς μὲ δουλοκλήτικὴν γύρω του.

Ὁ Κοσσέ, ὃν εἶχε τὸ μάτι τοῦ ἐξαχμμένου, θὰ μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ στὴ γωνία τοῦ πυλῶνα τῆς Τουρνέλ πέντε μαύρες σκιές ποὺ περνοῦσαν ἀδιάκριτα, προσπαθώντας νὰ ξεσταθοῦν λίγο. Ἡ σκιά αὐτῆς ἀνέβη στὸς πέντε εὐνοούμενους τοῦ Ἐρρίκου Γ'.

Περαιτέρω ἀπὸ μὴν ὥρα θὰ εἶχε περάσει ποὺ βροχιοῦσαν ἐκεῖ, βρῆκαν, ἔξωφρα, στὴ γωνία τοῦ Ἀγίου Παύλου παρουσιάστηκαν δύο ἄλλες σκιές.

— "Ὁ! ὦ! ἔκανε ὁ Κέλως. Μήπως μὰς εἶδαν; — Πῶς νὰ μὰς ἴδουν, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σουπέρ. Ἄρρη καὶ ἐμεῖς μὲ δυσκολία τοὺς βλέπουμε!

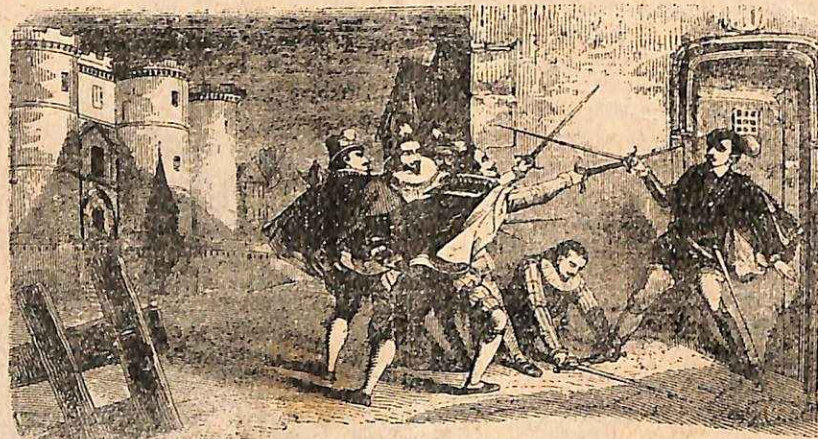
— Ἐχῆς δίκιο, ξαναεἶπε ὁ Κέλως. Δὲς τοὺς! Στρέβουν ἀριστερὰ... Σταματοῦν μπρὸς σ' ἕνα σπῆμα... μπρὸς σὲ μὴ πόρτα!

— Ναί... Ὁ ἄλλος κανεῖς πὼς θέλουν νὰ μπῶν μέσα...

— "Ὁχι! ὄχι! φώναξε ὁ Κέλως. Δὲν θὰ μὰς ξεφύγουν! Ἐμπρός!

Ἀμέσως οἱ πέντε εὐνοούμενοι τοῦ βασιλέως, ἐγκαταλείποντας τὸ κατὰ φύρην τοὺς, ὤρμησαν μετὰ τὸ σπαθὶ τοὺς ὑψωμένο ἐναντίον τῶν δύο ἀγνώστων, οἱ ὁποῖοι βραχύνονταν σταματημένοι μπρὸς σὲ μὴ πόρτα.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀγνώστους εἶχε χῶσε ἕνα κλειδί μὲς στὴν κλειδωμένη. Ἡ πόρτα εἶχε ἀνοίξει καὶ ἐτοιμαζόνταν

Ὁ Σουπέρ ἔδραλε μὴ κραυγὴ καὶ ἔπεσε κάτω...

νὰ μπῶν μέσα, ὅταν ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν οἱ πέντε εὐνοούμενοι, ὁρμώντας ἐναντίον τοὺς, τοὺς ἔκανε νὰ γυρίσουν πρὸς αὐτοὺς τὰ κεφάλια τους.

— Τί εἶνε αὐτὸ πάλι; ρώτησε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο ἀγνώστους στὸ συντομικὸν Μήπως θέλουν νὰ μὰς ξεκάνουν, ντ' Ὁριγόν;

— "Ὁ! Ὑψηλότες, ἔτσι μοῦ φαίνεται, ἀπάντησε αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα. Τί θὰ κάνετε τώρα; Ὁ ἕνας ποὺ εἶχε εἶπε ἡ θὰ διατηρήσετε τὸ ἱκετικὸν σας; Καλύτερα δὲν εἶνε νὰ μῶνουμε μέσα...

Μὰ δὲν ἐπρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του καὶ ὁ Κέλως μαζὶ μετὰ τὸν Μωζιρόν, ὤρμησαν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς δύο ἀγνώστους καὶ τὴν πόρτα, ἐμποδίζοντας τοὺς τὴν εἴσοδο.

Συγχρόνως ὁ Σουπέρ, ὁ ντ' Ὁ καὶ ὁ ντ' Ἐπερνόν, τοὺς εἶχαν ἀποκλείσει κάθε ὁπισθοχώρησι.

— Νὰ τοὺς σκοτώσουμε! Νὰ τοὺς σκοτώσουμε! φώναξε ὁ Κέλως ποὺ ἦταν ὁ ζωηρότερος ἀπ' ὅλους τοὺς εὐνοούμενους.

Ἐξάφην τότε, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο

ἀγνώστους, ἐκείνος τὸν ὁποῖο ὁ σύντροφός του εἶχε ἀποκαλέσει ὁ Ὑψηλότες, γύρισε πρὸς τὸν Κέλως. ἔκανε ἕνα βήμα ὑπερὸς καὶ, σταυρώνοντας τὰ χεῖρα του στὸ στήθος του, τοῦ εἶπε περιφρονητικὰ καὶ ἀστηρά:

— Τί εἶπατε, κύριο Κέλως; Θέλετε νὰ σκοτώσετε ἕνα πρίγκιπα τῆς Γαλλίας;...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Κέλως ὁπισθολώθηκε, νοιώθοντας τὰ χεῖρά του νὰ λυγίζουν.

— Δὲς τοὺς Ἀνζού! ἐτραύλισε περὶ τοῦ.

— Ὁ Ὑψηλότες δούξ τοῦ Ἀνζού! ἐπανέλαβαν καὶ οἱ σύντροφοί του.

— Ἐ λοιπόν, ἐξακολουθεῖς ὁ πρίγκιψ μετὰ φωνὴ τρομερῇ. Ἐπιμένετε ἀκόμα νὰ θέλετε νὰ μὲ σκοτώσετε;

— Ὑψηλότες, ἐτραύλισε ὁ ντ' Ἐπερνόν, ἦταν ἕνα ἀστεῖο... Συγχωρεῖστε μας... Ἐχῃς δει προηγούμενως τὸν Σαιν-Λούκ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ μέ-

— Ὑψηλότες, τοῦ εἶπε τότε ὁ ντ' Ὁριγόν, ὁ ὁποῖος ἐκτελεστον κοντὰ τοῦ καθήκοντα λυράρη, εἶμαι βέβαιος πὼς οἱ ἀνθρωπῶν αὐτοὶ εἶχαν κακοὺς σκοπούς ἐναντίον μας... Ἦταν περὶ μὴ σπῆμα... Βραχύνοντας σὲ μὴ συνοικία μακρὴν καὶ ἔρημη... Ἀς γυρίσουμε γρήγορα στὸ παλάτι, Ὑψηλότες...

— Διάβου! εἶπε ὁ πρίγκιψ. Ἦνε ὅμως δυσχερὲς νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ παιχνίδι...

Δὲν θὰ τὸ ἐγκαταλείψουμε καὶ ὅμως... Ἀπλῶς θὰ τὸ ἀναβάλουμε... Τὸ σπῆμα, ὅπως σὰς ἐπηροώρησα, εἶνε νοικισμένο γιὰ ἕνα χρόνον... Ξερούμε ἀκόμα πὼς ἡ ὥραία μας καθέται στὸ πῶτον πάτωμα... Ἐγώμους στήσεις μετὰ τὴν κληρονομία τῆς, καθὼς καὶ τὸ κλειδί ποὺ ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς...

Μὲ ὅλα λοιπόν αὐτὰ τὰ ὁρμήματα ποὺ ἔχουμε, μπορούμε νὰ περιμένουμε...

— Εἶσαι βέβαιος πὼς ἡ πόρτα ἀνοίξει;

— Εἶμαι βέβαιος... Ἀνοίξει μετὰ τὸ τρίτο κλειδί ποὺ δοκίμασα...

— Τὴν ἐναγκαλίστηκες πάλι; ρώτησε ὁ πρίγκιψ.

— Βέβαια. Ὑψηλότες! ἀπάντησε ὁ λυράρης, χωρὶς ὅμως νὰ εἶνε βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ εἶπε.

Ἦρθε ἀπὸ τὴ συνοικία αὐτὴ, ὁ πρίγκιψ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Μόλις ἐστρέψαν τὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Ζουῦ, οἱ πέντε εὐνοούμενοι τοῦ βασιλέως, ἐξαπνοφυάντηκαν στὴν πλατεία.

Συγχρόνως ὅμως ἀπὸ τὴν ὁδὸ Τιζὸν φάνηκε ἕνας ἀνθρώπος τυλιγμένος σ' ἕνα μεγάλο μαῦρο μανδύα.

— Εἶνε αὐτός! φώναξε ὁ Κέλως.

— Ἀδύνατον! εἶπε ὁ Μωζιρόν.

— Γιατί;

— Γιατί εἶνε μόνος του, ἐνὸς τὸν εἶχαμε ἀφῆκε μαζὶ μετὰ τὸν Λιβάρ, τὸν ντ' Ἀντρέα καὶ τὸν Ριμπεράκ, οἱ ὁποῖοι σίγουρα δὲν θὰ τὸν ἄφηναν νὰ εἶδε ὁ δόξ ὁλομνηχρῶς...

— Εἶνε αὐτός! Εἶνε αὐτός! φώναξε τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ ντ' Ἐπερνόν...

Τὸν ἀναγνώρισα! Εἶνε ὁ Μπουσσὺ! Πράγματι, ὁ ἀγνώστος ἦταν ὁ Μπουσσὺ... Μολοντὶ εἶχε πληροφωρῇ οἱ ἐννοούμενοι, δὲν εἶχε φοβηθεῖ καὶ ὁ Κέλως καὶ εἶχε πάει ὡς τὸ μέρος αὐτό, ἐγκαταλείποντας τοὺς τρεῖς συντρόφους του στὴν πύλη τοῦ ἀνακτόρου Μονμورانῦ...

Ὁ Μπουσσὺ ἀντελήφθη τοὺς ἔχθρους του καὶ μέτροσε τίς σκιές τοὺς ψιθυρίζοντας:

— Τρεῖς, τέσσερες, πέντε, χωρὶς νὰ λογαριάζουμε τοὺς ὑπηρετές τους, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶνε κορυμμένοι σὲ καμμία γωνία καὶ θὰ τρέξουν στὴν πρώτη πρόκλησι τῶν κυρίων τους... Καθὼς φτάνει, μὲ περιμένουν... Διάβου, πολλὴ δουλειὰ μοῦ πέτυε ἀπόψε!...

— Εἶνε μετὰ πέντε!... Ἐλπίζω ὅμως πὼς

θὰ τὰ καταφέρουμε...

Λέγοντας αὐτά, ὁ Μπουσσὺ προχώρησε ὀλίγον, κρατώντας μετὰ τὸ χεῖρ τοῦ τῆς λαβῆς τοῦ σπαθιοῦ του...

Ἐξάφην τότε ὁ Σουπέρ φώναξε: — Ἰππότες! ἔφρουλκῃστε! Ἐμπρός!...

Τὴν κραυγὴν τοῦ αὐτοῦ τὴν ἐπανελάσαν καὶ οἱ ἄλλοι τέσσερες σύντροφοί του καὶ ὤρμησαν ἐναντίον τοῦ Μπουσσὺ!

— Τί εἶνε λοιπόν, κύριοι; εἶπε ὁ Μπουσσὺ μετὰ φωνὴν γαλήνια καὶ διαπεραστική. Μήπως ἀνακαλύψατε πούθεν νὰ τὸν ἀγρίοι; Τὸν ὁποῖο μὲ εἶχατε προσκαλέσει νὰ κυνηγήσουμε;... Ἐ λοιπόν, κύριοι... Φοβήθηκε τὸν ἀγρίο;... Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ εἶδε ξεκάνω ὅλους... Σὰς δίνω τὸ λόγο μου γι' αὐτὸ καὶ ξεῖστε πολὺ καλὰ ἂν ὁ Μπουσσὺ ἀθετῇ ποτὲ τὸ λόγο του...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Σουπέρ, παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ θάρρος τοῦ δὲν εἶχε πλησίασει πολὺ, ὁ Μπουσσὺ, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη τὸ ξίφος του κομμένο κάτω ἀπ' τὸ μανδύα του, τὸ παρουσίαζε ἄστατον...

Μά, ποῖν ἀκόμα ὁ Σουπέρ προφτάσῃ νὰ φυλαγῇ, ἡ αἰχμὴ τοῦ ξίφους τοῦ Μπουσσὺ τὸν εἶχε τρυπήσει στὸ μηρό...

Ὁ Σουπέρ ἔδραλε μὴ κραυγὴ καὶ ἔπεσε κάτω.

— Ὁρῶ, εἶπε ὁ Μπουσσὺ. Βλέπετε πὼς κρατᾷ τὸ λόγο μου... Ἐχουμε κίβλα ἔσαν ἐκτός ἀρχῆς...

(Ἀκολουθεῖ).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ο ΝΤΥΦΩΡ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Ὅταν ὁ διάσημος Γάλλος νομομαθὴς Ντυφὼρ διορίστηκε ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ξεκίνησε ἀπὸ τὸ σπῆμα τοῦ καὶ πῆγε νὰ καταλάβῃ τὴ νέα του θέσι.

Μπαίνοντας στὸ ὑπουργεῖο, βόηκε τὸ θυρὼν νὰ ξεριζέται ἡσυχά-ἡσυχά μπρὸς σ' ἕνα πῆμα καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ δείξῃ τὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ.

— Ὑπουργὴ λήκη, βλέπω, σοῦ μυρίζουν, τοῦ εἶπε ἐκείνος εἰρωνικά, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ ξέρισμά του καὶ χωρὶς νὰ φαντάζεται ποῖος ἦταν ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος τὸν ἀπλοῦχο παρουσιαστικό.

Τότε ἐκρῖνε καλὸν νὰ ἐπέμβῃ ἡ παρισταμένη σύζυγος τοῦ θυρωροῦ, λέγοντας στὸν ἄντρα τῆς:

— Ποῦ τᾶχεις τὰ στραβά σου, μωρό, καὶ δὲν γνωρίζεις κοτᾶμα ὑπουργό; Κρίμα σὰς τόσα χρόνια ποὺ βρίσκεσαι στὴν ὑπηρεσία!...

Ὁ θυρωρὸς κοκκάλωσε τότε ἀπὸ τὸ φόβο του.

Μὰ ὁ Ντυφὼρ γέλασε ἀκόμα περισσότερο μετὰ τὴν ἀφέλεια τῆς ἀπλοῦχης γυναίκας καὶ τράβηξε στὸ γραφεῖο του.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολότως ἐκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντοῦς εἶδους καὶ πάσης γλώσσης καὶ διόκληρης βιβλιοθήκης. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λένα 7 - Ἀθήνας.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΙΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΙΖΟΥ

Ένας ἐκκεντρικὸς Ἑγγλέζος. Ἡ ἀγέλη τῶν σκυλιῶν του. Οἱ συνδαιτημονεῖς τοῦ μυλῶδου. Ἡ ἀσέβεια τοῦ σκύλου. Ἡ παραγγελία στὸ ράφτι. Στὴν κατηγορία τῶν ὑπηρετῶν. 15 ἡμέρες τιμωρημένος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ σὲρ Φράνσις Χέγγερλαντ ἔθεωρετο ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὶν ἐκκεντρικούς Ἀγγλοὺς εὐπατρίδας τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Ὁ σὲρ Φράνσις ἦταν μεταξύ τῶν ἄλλων καὶ τρομερὰ ζωόφιλος. Στὰ κτήματα τοῦ συντροῦσε πολλὰ κατοικίδια ζῶα, τὰ ὁποῖα περιποιόταν ὅταν νὰ ἦσαν ἀνθρωπῶν. Τὸ περιεργότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ἦσαν ἡ τιμωρίες ποὺ τοὺς ἐπέβαλε, ὅταν ἔκαναν καμμία ἀταξία.

Κάποτε, ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

Ὁ σὲρ Φράνσις εἶχε μὴ ὀλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ δεκαπέντε σκυλιὰ μέσα στὸ ἴδιον μέγαρο. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ φοροῦσαν ἕνα κολλεῖ ἀστρὸν καὶ γαρνιρμένο μετὰ διάφορα πολυτέλεια πετράδια καὶ περιεφέροντο διὰ τὸ ὄλογο.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ

Οι χρησμοί του Πυθαγόρα. «Φιλόσοφος» και όχι «σοφός». Ο Πυθαγόρας και ο δάσκαλός του. Τα ταξίδια του και η μυσία του στις διάφορες θρησκείες. Οι θαυμασμοί του φιλοσόφου. Η δοξασία του Πυθαγόρα. Το Σύμπαν και η ψυχή του. Η ψυχές των ανθρώπων και των ζώων. Η μετεμψυχώσεις του Πυθαγόρα. Πόσες φορές είχε ζήσει; Αι κάδοι του στον Άδη. Ένα χρόνο θαμμένος μέσα σ' ένα ύψωμα!

Σχετικώς με τον μεγάλο φιλόσοφο της αρχαιότητας Πυθαγόρα, για τον οποίο θα σας μιλήσουμε σήμερα, ο Αριστοτέλης ο Κυρηναιός αναφέρει: «Ο φιλόσοφος αυτός ονομαζόταν έτσι γιατί μιλούσε πάντοτε με χρησμούς και γιατί οι χρησμοί του έδειχναν τόσο αληθινό όσο και οι του Πυθίου Απολλώνιος». Ο Πυθαγόρας πώτος απ' όλους τους μεγάλους σοφούς της αρχαιότητας ανήλθε να πείσει τον τίτλο του σοφού και έπηρε, αντί αυτού, τον τίτλο του φιλοσόφου.

Σύμφωνα με την παράδοση, ο Πυθαγόρας ήταν Σάμιος και γιος του ονομαστού δακτυλογλύπτου Μνησάρχου. Στην αρχή καταγινόταν κι' αυτός με τη δουλειά του πατέρα του και είχε σκαλίσει μάλιστα κάποτε τρία ωραία τα πατήρια, τα οποία έδωσε σε τρεις Αιγυπτίους ιερείς που είχαν πάει να επισκεφθούν τη Σάμο.

Πρώτος δάσκαλός του στη φιλοσοφία ήταν ο Φερεκύδης, προς τον οποίο ο Πυθαγόρας έστρεψε εξαιρετική εκτίμηση και σεβασμό. Μα κι' ο Φερεκύδης αγαπούσε πολύ το μαθητή του.

Κάποτε που ο Φερεκύδης ήταν βαρεμένος από τον βουκότονο σ' ένα κήνο, ο Πυθαγόρας έπληξε στο στήν του για να δει τι κάνει. Ο Φερεκύδης βίωσε φοβερό μίση, ή αρρώστια του ήταν κολλητική και τη μετώπη του στο μαθητή του, έβλεπε γρήγορα-γρήγορα την πόρτα και βιάζονταν έξω τα δάχτυλά του από μια τρύπα, φώναζε στον Πυθαγόρα:

— Κύτταξε και κοίτα σε ποιὰ κατάσταση βρίσκομαι από τα δάχτυλά μου που έχουν αποσπασθεί...

Μετά το θάνατο του Φερεκύδη, ο Πυθαγόρας, αφού σπούδασε λίγον καιρό κοντά στο φιλόσοφο Έρμόδομο, έπειτα, κληρονομήσας από μεγάλη διαψευδήσεως και από την επιθυμία να γνωρίσει ξένους λαούς, εγκατέλειψε την πατρίδα του και τα υπάρχοντά του και άρχισε να ταξιδεύει.

Στην αρχή πήγε στην Αίγυπτο, όπου έμεινε πολύ καιρό, συναναστρέφοντας διάφορους ιερείς. Έτσι κατόρθωσε να μυηθεί στα μυστήρια της αιγυπτιακής θρησκείας.

Μετά την Αίγυπτο, έπληξε στη Χαλδαία, όπου μυήθηκε στη μαγική, και, έπειτα, αφού ταξίδεψε σε διάφορα μέρη της Ανατολής, πάντοτε διδασκόμενος, πάντοτε σπουδάζοντας, κατέληξε στην Κρήτη. Εκεί γνώρισε και το φιλόσοφο Έπικουρό, με τον οποίο συνεδέθη στενά φιλικά.

Κατόπιν ξαναγύρισε στη Σάμο. Αλλά, μη μπορώντας να υποφέρει την

τυραννία του Πολυκράτους, ο οποίος καταδυνάστευσε την πατρίδα του, αποφάσισε να εξοριστεί εκουσίως. Έπληγε λοιπόν στον Κρότωνα της Ιταλίας, όπου άρχισε να διδάσκει φιλοσοφία.

Η φήμη του Πυθαγόρα δεν άργησε να εξαπλωθεί σ' όληκληρη την Ιταλία. Πολλοί γρήγορα απέκτησε μαθητές, οι οποίοι προσεκολλήθησαν κοντά του και δεν τον άφηναν ούτε στιγμή. Είχαν σχηματίσει μάλιστα μια μικρή πολιτεία κοντά στον Κρότωνα. Μεταξύ των μαθητών του, ως λέγεται, συμπεριλαμβανόταν και ο περίφημος βασιλεύς και νομοθέτης της Ρώμης Νουμάς.

Επειδή ο Πυθαγόρας έδιδασκε ότι μεταξύ φίλων όλα είναι κοινά και ότι η φίλια κάνει ίσους τους ανθρώπους, κι' αυτό ο μαθητής του δεν είχαν τίποτε το ιδιαίτερο μεταξύ τους. Κατέθεταν τις περιουσίες τους σε ένα κοινό ταμείο, επί του οποίου όλοι είχαν ίσα δικαιώματα.

Κατά τους πάντες πρώτους χρόνους της μαθητευσέως των κοντά στον Πυθαγόρα, οι μαθητές του ήταν υποχρεωμένοι ν' ακούνε τις διδασκαλίες του σιωπηλοί, χωρίς να έχουν το δικαίωμα να προσφέρουν ούτε μια λέξη. Αμα περνούσε ή μεγάλη και αυστηρή αυτή δοκιμασία, τους επιτρέπονταν να μιλήν, να επισκέπτονται τον Πυθαγόρα και να συνδιαλέγονται μαζί του.

Ο Πυθαγόρας ήταν μεγαλοπρεπής στην εμφάνισή του, είχε ανδραγαθία, οραίο και ήταν επίσης πολύ ωραίος στο πρόσωπο. Σε όλες τις εποχές του έτους φορούσε μάλλινα και λευκά ρούχα, που ήταν πάντοτε καθαρότατα.

Δεν είχε κανένα πάθος και ήταν διαρκώς σιωπηλός και σοβαρός. Ποτέ κανείς δεν τον είδε να γελάει και να αστειεύεται. Επίσης, όταν έθιγαν, δεν τιμωρούσε κανένα, ούτε αυτούς ακόμα τους δούλους.

Ήταν τόσο ή ήμνη του, ώστε απ' όλα τα μέρη της Ιταλίας και της Ελλάδος συνέρρεαν στον Κρότωνα πλήρη άνθρωποι για να τον ακούσουν

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

την πέμπτη ως πετεινός, την έκτη ως παχώνι κτλ. κτλ.

Έθεταίωνε επίσης ότι, κατά τα ενδιαφέροντα των διαφόρων μετεμψυχώσεων του, είχε κατεβεί στον Άδη, όπου είχε δει την ψυχή του Όμηρου κοσμημένη σ' ένα δέντρο και περιστοιγμένη από φειδία, που τον βασιλίζαν για τα διάφορα ψέμματα που είχε πει στα έργα του για τους θεούς. Επίσης έλεγε ότι στον Άδη βασανίζονταν σκληρά οι άνδρες, οι οποίοι δεν είχαν ζήσει καλά στον κόσμο με τις γυναίκες τους.

Κάποτε ο Πυθαγόρας έδραψε στο σπίτι του ένα βαθύ ύψωμα, μέσα στο οποίο κλείσθηκε, αφού προηγουμένως παρεκάλει τη μητέρα του να στείλνει όσα γεγονότα θα γινόντουσαν στον κόσμο κατά τη διάρκεια της εκουσίας αυτής φυλακισέως του.

Έπειτα από ένα ολόκληρο χρόνο, βγήκε, τέλος, από το ύψωμα αυτό κάσιγνος, βρωμερός, φρικώδης. Έκταίωνε τότε ολόκληρο το λαό, ο οποίος νόμιζε πως είχε πεθάνει και τους είπε ότι ενόριζε από τον Άδη. Για να κάνουν μάλιστα πιστευτά τα λόγια του, άρχισε να απεικονίζει τα διάφορα γεγονότα που είχαν συμβεί κατά την απουσία του, όπως το ότι είχε διηγηθεί ή μητέρα του. Ο λαός τότε ξαφνίστηκε υπερβολικά και θεωρούσε τον Πυθαγόρα ως θεό. Όλοι έκλαιγαν και ολόβυζαν και ή γυναίκες μάλιστα του Κρότωνα τον παρακάλεσαν να γίνει δάσκαλός τους. Γι' αυτό μάλιστα από τότε ονομαζόταν Πυθαγορικός.

Μια άλλη φορά πάλι, ενώ παρακολουθούσε τους δημοσίους αγώνες, φώναζε έναν άετο, τον οποίο προηγουμένως είχε ήμερώσει, χωρίς να το ξέρει κανείς, να πάει κοντά του. Αέτος ο άετος έπληξε και κάθισε στα γόνατά του, ενώ το πλήθος των εθαύμαζε για τη δύναμη που είχε να επιβάλλεται κι' αυτά τα ζώα...

Αλλά τα ανέχοντα του Πυθαγόρα είναι τόσα πολλά, ώστε θα αναφέρουμε και άλλα στο προσεχές φύλλο.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τρία πράγματα είναι αδύνατα ν' αποφυγή μια γυναίκα: Να περάσει μπρός από ένα εμπορικό χωρίς να σταματήσει, να ιδεί μικρό παιδί χωρίς να το φιλήσει, να ιδεί ωραίο φάσμα χωρίς να ρωτήσει πόσο στοιχίζει ο πηχός.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΝΤΕΛΙΛ ΚΑΙ Η "ΑΝΕΨΙΑ", ΤΟΥ

Ο ποιητής των άριστοκρατών. Το ταξίδι του στο Μέτς. Η καμαριέρα του ξενοδοχείου. Το τραγούδι της και ο χορός της. Μία απροσδόκητη πρόταση. Το ταξίδι στο Παρίσι. Πώς η καμαριέρα έγινε ανεψιά του ποιητή. Ένα μεγάλο παιδί. Ένας δύσκολος ρόλος. Το κρυμμένο των παπουτσιών του ποιητή. Το κλειδωμά μέσα στο σπίτι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α'.

Η ιδιωτική ζωή των μεγάλων συγγραφέων και καλλιτεχνών παρουσιάζει συχνά λεπτομέρειες εξαιρετικά ενδιαφέρουσες. Μοιάζει μάλιστα πολλές φορές με ένα ωραίο μυθιστόρημα. Τέτοια ακριβώς ήταν και η ζωή ενός Γαλλίου, του Ζακ Ντελίλ, την οποία θα σας διηγηθούμε σήμερα.

Μερικά χρόνια πριν από τη μεγάλη Γαλλική Επανάσταση, στα 1786, ο Ντελίλ, ο αγαπημένος ποιητής των άριστοκρατών της Γαλλίας, είχε πάει στο Μέτς, όπου τον είχε προσκαλέσει για να τον φιλοξενήσει ο διοικητής της πόλεως, ο κόμης ντε λ' Τουρ. Η μέρες της διαμονής του ποιητή στο Μέτς περνούσαν με γιορτές, με δεξιώσεις, με πανηγύρεις. Η άριστοκρατία της πόλεως, η γυναίκες πρό παντός, ήταν κατενθουσιασμένες μαζί του. Εκτός των άλλων, του είχαν παραχωρήσει ένα μεγάλο διαμέρισμα στο ξενοδοχείο ξενοδοχείο του Μέτς, όπου δεχόταν με διαρκώς μεγαλειότητα ευχαρίστησις τις περιποιησεις μιας ορειάς κοπέλλας, που του είχε όρισει ο ξενοδόχος για να τον υπηρετήσει.

Ο ποιητής δεν μπορούσε, φυσικά, να φαντασθεί ποιά ρόλο έπρόκειτο να παίξει στη ζωή του η κοπέλλα αυτή. Ήταν μια όμορφη επαρχιωτισσούλα, παχουλή, με μεγάλα ζωηρά μάτια και με κάπως άρρενωπούς τρόπους. Η όμορφιά της ήταν μια όμορφη χτυπητή και κάπως διαβολίστικη. Εκτός των άλλων, τραγουδούσε με φωνή σαγηνευτική, ή οποία καταμάγευε τον Ντελίλ.

Δεν μου λές, μικρή μου, της είπε μια μέρα, θα μου τραγουδήσεις κι' έμένα εκείνο το ωραίο τραγούδι που τραγουδούσες χθές ενώ ανέβαινες τη σκάλα;

Η κοπέλλα άφησε για μια στιγμή το σιγύριμα του δοματίου, με το οποίο ήταν απασχολημένη ως εκείνη τη στιγμή, και κύτταξε τον ποιητή με τα ωραία μεγάλα μάτια της.

Ποιό τραγούδι θέλεις να σε τραγουδήσω; τον ρώτησε.

— Νά, εκείνο που λέει: «Κι' ή χαρά δέ μου χτυπούσε γι' ατ' ή σου ν' έσ'...»

— Α! Το τραγούδι της Άντουανέτας; Άκούστε...

Κι' άμέσως η καμαριέρα άρχισε να τραγουδά. Η φωνή της έβγαίνει μελωδική. Ο ποιητής είχε καθίσει σε ένα καθίσμα και την άκουγε, με τα χέρια σταυρωμένα από ενθουσιασμό.

— Μπαρό, μπαρό! φώναζε σ' ή τέλος, όταν το τραγούδι τελείωσε. Τό

ποια ακριβώς ήταν και η ζωή ενός Γαλλίου, του Ζακ Ντελίλ, την οποία θα σας διηγηθούμε σήμερα.

Μπαρό, μπαρό! φώναζε. Α! μα είσαι ένα καταπληκτικό κορίτσι έσ'... Για πές μου τώρα, πως λέγεται, ωραία μου, και ποιο είναι ο γονείς σου;

Η κοπέλλα του απάντησε ότι λεγόταν Μαρία-Λουίζα, ότι ή οικογένειά της λεγόταν Βοδεσάν και ότι κατοικούσε σ' ένα χωριό, σε μια πλαγιά

δεν χαρακτηριτικά της. Φαινόταν σκεπτικός. Και έπειτα, μια μικρή λάμψη πέρασε επάνω από τα μικρά, τα πρασινωπά του μάτια.

— Άκουσε, Μαρία-Λουίζα, της είπε. Τι θα έλεγες αν σ' έπεινα μαζί μου στο Παρίσι;

— Νά με παίρνεις μαζί σου; έπε καταπληκτική ή νέα. Για καμαριέρα σ' ας;

— Μα, φυσικά, απάντησε ο Ντελίλ. — Θα το δεχόμουν με χαρά, είπε ή Μαρία-Λουίζα, χωρίς δισταγμό.

Και δεν σε σπρωκίει καθόλου το ότι θα βρεθείς σε μια τόσο μεγάλη πόλη;

— Α! όχι, είπε ή καμαριέρα, καλό!

— Σύμφωνα τότε, είπε ο ποιητής, καλώς σε ένα χωριό, σε μια πλαγιά

μικρή φιλεναδούλα του μεγαλειτέρου ποιητή της εποχής εκείνης.

Μέσα σ' ένα μήνα, ή Μαρία-Λουίζα είχε γνωρίσει πια κατά βάθος τον «θείον» της. Ο Ντελίλ ήταν ένας μικροκαμωμένος άνθρωπος, εύθιμος και γελαστός, άσχημος, με συμπαθητικές.

Η Μαρία-Λουίζα, έρπνη καθώς ήταν, είχε καταλάβει εύθις από την αρχή ότι είχε να κάνει απλώς με ένα «μεγάλο παιδί», που είχε την ανάγκη της στοργής της, αλλά και της επιδιέψεως της, της προστασίας της.

Τό να παίξει αυτόν το ρόλο δίπλα στον μεγαλειτέρου ποιητή της εποχής της, να ποιά ήταν ή μεγάλη φιλοδοξία που γεννήθηκε μέσα στην ψυχή της αποφατιστικής εκείνης κοπέλλας.

Έτσι, ή Μαρία-Λουίζα δεν άργησε να γίνει ή κυρία μέσα στο σπίτι του ποιητή. Τον περιόριζαν ή επιθυμία να βγει έξω και εξεδήλωνε την ανυπακοή του σαν τα παιδιά, χτυπώντας τα πόδια του. Μα ή Μαρία-Λουίζα έδωσε τάξι και σ' αυτό ακόμα: Τού έκοψε τα παπούτσια του, και έτσι έβγαίνει ήσυχη στην αγορά, αφού προηγουμένως έδινε ένα συγγενικό φιλί στο μέτωπο του «θείου» της.

Όστόσο, μια μέρα ο Ντελίλ κατόρθωσε να ξεφύγει από την επίβλεψη της πόλης του. Εκείνη είχε βγει έξω και εκείνος εργαζόταν ήσυχος, όταν έβγαζε από μητρε ή ιδέα να βγει έξω. Μα πως να έβγαίνει αφού δεν είχε παπούτσια; Ένας φίλος του περνούσε εύτυχως απ' εκείνη την ώρα. Τον φώναξε και του έμυστη-ρεβόταν τον πόθο του. Ο φίλος του άπτε έστρεψε σ' ένα γειτονικό υπόγειο παπούτσιο και αγόρασε ένα ζευγάρι παπούτσια. Ήταν μεγάλα, μα αυτό δεν είχε σημασία. Ο Ντελίλ ντύθηκε κι' ετοιμάστηκε να βγει έξω με το φίλο του.

Μα έβγαψε εκείνη τη στιγμή ή πόρτα ανοίξε και ή Μαρία-Λουίζα μπήκε μέσα. Τότε ο ποιητής αναγκάστηκε να γυρνά πάλι και να μείνει μέσα στο σπίτι. Μα από τότε, ή Μαρία-Λουίζα δεν έκοψε μονάχα τα παπούτσια του ποιητή. Κλείδωνε και τον ίδιο. Αδιαφορο. Ο Ντελίλ όμως εύρισκε πολύ εύτυχισμένο τον εαυτό του μέσα στη φυλακή του, με έναν τέτοιο δεσμοφύλακα...

Τη συνέπεια της ζωής του ποιητή με τις εύθιμες, αλλά και τις δογματικές της φάσεις, θα τη διηγηθούμε στο άλλο μας φύλλο.

Εξάφρα άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ή Μαρία Λουίζα!...

Ετοιμάσε τα πράγματά σου, μικρή μου. Εγώ θα μιλήσω του άρεντικού σου και αλίον το πρωί θα φέρωμε μαζί.

— Έχω τρία χρόνια, του είπε, που έφυγα από κοντά τους και ήλθα εδώ. Δεν τ' ήγνησαν καλά με τη μητέρα μου, ή οποία δεν με χώνευε, γιατί με εύρισκε έλαφρομυαλή. Γι' αυτό έφυγα κι' εγώ. Πήγα καμαριέρα στο Λαν-σ' στην αρχή, και έπειτα ήλθα εδώ, σ' αυτό το ξενοδοχείο.

— Και τώρα, τι σκέπτεσαι να κάνης; τη ρώτησε ο Ντελίλ, όταν τελείωσε.

— Μα δεν ξέρω, απάντησε ή νέα χαμογελώντας. Είμαι εδώ, βλέπετε, και σ' ας υπηρετώ.

Και έκανε μια χαριτωμένη ταχυπνική υπόκλησι, ενώ ο ποιητής την κύτταζε με θαυμασμό. Τού είχε κάνει εντύπωση ή όμορφιά και ή άφορα-μικρή μου φίλη...

Η ωραία κοπέλλα δεν άφησε τον στικότες την οποία έκρινε στα ά-

Ετοιμάσε τα πράγματά σου, μικρή μου. Εγώ θα μιλήσω του άρεντικού σου και αλίον το πρωί θα φέρωμε μαζί.

Πράγματι, την επομένη ο Ντελίλ άφινε το Μέτς, μαζί με την ωραία Μαρία-Λουίζα. Έκ'αναν ένα στάδιο στο Στρασβούργο. Και όταν έπειτα ξεκίνησαν απ' εκεί για το Παρίσι, ο Ντελίλ είπε στην καμαριέρα του:

— Άκουσε, μικρή, τώρα πια τραβώ δρόμο για το Παρίσι. Θα πάω με στο σπίτι μου, όπου θα ιδής ότι θα περάσω καλά. Μα θαρρώ πως θα είμε καλύτερα, γιατί ο κόσμος είναι φλύαρος και κακός, να δημιουργήσουμε κάποια συγκέντρωση μεταξύ μας. Θέλεις από σήμερα να είσαι ανεψιά μου;

— Και γιατί όχι; του απάντησε ή Μαρία-Λουίζα.

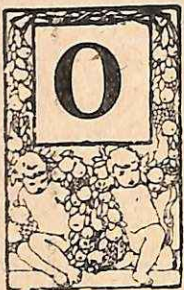
Και έτσι ή Μαρία-Λουίζα έγινε ή

ΕΚΔΕΚΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΝΑΣ ΠΑΘΗΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑΤΗΡΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΜΩΑΜΕΘ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

Ἡ πεντάμορφη Ἑλληνοπούλα Εἰρήνη. Ὁ πανίσχυρος Μωάμεθ ἐρωτοχτυπημένος. Κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της. Τί κάνει ὁ ἐρωτᾶς. Ἀγρύπνιες καὶ χτυποκάρδια. Ἡ τελεωτική ἀπόφασι. Ἡ Εἰρήνη στὸ παλάτι. Ἡ ἐτοιμασίαι τοῦ γάμου. Ἡ διφορούμενη φράσι τοῦ Σεῖχουλι-σλάμη. Ὁ Σουλτάνος ἀγριεύει. Τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ εἰδυλλίου. Ὁ ἀποκαταλισμὸς τῆς νύφης. Χάριν τῆς σουλτανικῆς δέξης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο ΑΙΓΟΝ καιρὸ μετὰ τὴν ἄλωσι τῆς Κων-σταντινουπόλεως, ὁ Μωάμεθ ὁ Κατακτητῆς, τοῦ ὅπου το κράτος ἦσαν περὶ ἀπεραντο, ἀγάπησε μιὰ κοπέλλα, μιὰ Ἑλληνοπούλα. Τὴν ἔλεγε Εἰρήνη καὶ ἦσαν ὠραία σὰν ἄγγελος, ὥπως καμιά ἀπ' τίς γυναῖκες τοῦ σουλτανικοῦ χα-ρεμιού, μὲ μαλλιά κατὰξανθα σὰν τὸ μέλι, μὲ μάτια κατὰμυρα, μὲ σῶμα λυγρό, μὲ ἐπιδερμίδα κάτασπρη σὰν τὸ γάλα. Ἦσαν κόρη ἐνὸς Ἑλλήνου μικρομποροῦ καὶ μιὰ μέρα πού ὁ πα-νίσχυρος Πατισσάχ περνοῦσε ἐπὶ κα-φαλῇ τῆς σωματοφυλακῆς του μπρο-στὰ ἀπ' τὸ κατὰστημα τοῦ πατέρα της, ἡ κόρη βρισκόταν στὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ της.

Ὁ Μωάμεθ θαμπώθηκε μόλις τὴν ἀντίκρουσε. Σταμάτησε τὸ ἄλογό του καὶ ἔμεινε ἀκίνητος, θαυμάζοντας τὸ κάλλος της, ὡς πού ἡ κόρη, κατακτά-κινη ἀπὸ ντροπὴ, μίληε μέσα.

Τὴν ἐπομένη καὶ τίς ἄλλαις μέρας, ὁ Σουλτάνος ξαναπέρασε καὶ πάλι, ἀλλὰ ἡ Εἰρήνη δὲν τόλμησε νὰ ξαναπροβά-λῃ στὸ παράθυρό της.

Γιὰ πρώτη φορὰ τώρα στὴ ζωὴ του, ὁ πανίσχυρος Μωάμεθ ἐννοιοῦσε μιαν ἄλλοκοτε συστολή. Καὶ δὲν ἔστειλε νὰ πέρουν τὴν κόρη καὶ νὰ τὴν κου-βαλήσουν, μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὴ βία, στὸ χαρέμι του, ὥπως ἔκανε πάντα σὲ παρόμοιαι περιστάσεις. Κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλ' οὔτε τόλμησε νὰ στείλῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ νέα ἀπ' τὸν πατέ-ρα της.

Ἦσαν ἐρωτευμένοι, σὰν πρωτάρη, σὰν μικρὸ παιδί, καὶ τὸ μόνο πού ἔκα-νε ἦσαν νὰ περναῖ κάθε τόσο ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ὠραίας Ρωμῆς, ἐπὶ κε-φαλῇ τῆς σωματοφυλακῆς του.

Ἡ κατὰστημα αὐτὴ κράτησε μῆνε· ὁλόκληρου. Ὁ Μωάμεθ δὲν εἶχε περὶ διάθεσι ν' ἀντιληφθῇ μὲ τίς ὑποθέσεις τοῦ κράτους του, καὶ οἱ αὐτοὶ τοῦ τὸν ἔβλεπαν ἐκπληκτοὶ νὰ μὲν ἐπὶ ὄρεϊ ὁλόκληρος καθισμένος σὺν ντι-βάνι του, ἀκίνητος, ἀμύλητος, μὲ ὕψος ρεμβάδας. Πέρασαν ἔτσι μῆνες, πέρα-σε ἕνας ὁλόκληρος χρόνος καὶ ὁ Μωά-μεθ δὲν ἔσπευδε νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀ-γαπημένην του Εἰρήνη.

Στὸ διάστημα αὐτό, πολλοὶ Ἑλλη-νες, νέοι καὶ ἡλικιωμένοι, πλοῦσιοι ὅ-λοι τους, εἶχαν ζητήσει σὲ γάμο τὴν κόρη τοῦ χριστιανοῦ μικρομποροῦ. Μο-λονότι ὅμως ἡ Εἰρήνη ἦσαν δεκαετα-σάων χρόνων, σὲ ἡλικία δηλαδή πού ἐθεωρεῖτο τότε ὡς ἡ πιὸ κατὰλληλη γιὰ νὰ παντρευοῦνται τὰ κορίτσια, καὶ μολονότι τὰ περισσώτερα ἀπὸ τὰ συ-νοικέσια, πού τῆς ἐπρότειναν, ἦσαν ζη-λευτά, αὐτὴ δὲν ἤθελε κανένα ἀπὸ τοὺς ὑποψήφιους γαμπρούς. Τί συνέ-βαινε ἄραγε; Μάταια ἡ μητέρα της καὶ ὁ πατέρας της τὴν ρωτοῦσαν τί

ἔχει, μάταια οἱ συγγενεῖς της τῆς ἐτόνιζαν ὅτι τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ ὅτι παντρευόντουσαν στὸ μεταξύ ἄλ-λες μικρότερες της. Ἡ κόρη δὲν μι-λούσε, δὲν ἔδινε ἐξηγήσεις.

Τὸ μόνο πού εἶπε στοὺς γονεῖς της ἦσαν, ὅτι ἤθελε νὰ κλεισθῇ σὲ μονα-στήρι. Ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν τὴν ἄφρασαν νὰ τὸ κάμῃ, λέγοντάς της, ὅτι ἦσαν κρίμα ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ ταρῇ ζωντανὴ τόσο νέα καὶ νὰ χαρομίστῃ μιὰ τόσο ἱερὸν ὄντο.

Ἐτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ἔ-ξαφνα ὁ Μωάμεθ ἔγραψε τὴν πολυαγα-πημένην του. Τοῦ κάκου περνοῦσε σ/ε-δὸν κάθε μέρα κάπου ἀπ' τὰ παράθυρά της. Ἡ κόρη δὲν φανόταν πονηρὰ.

Ἐβλεπε τότε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ

κρατηθῇ. Τὴν ἄλλη μέρα, τέλος, ἔ-στειλε ἕνα μαῦρον εὐνοῦχο καὶ μίλησε τῆς κόρης γιὰ τὴν ἀγάπη του, συγ-χρόνως δὲ ἐφώνασε στὸ παλάτι καὶ τὸν πατέρα τῆς Εἰρήνης καὶ ὁρῶν-κοφτὰ περὶ τοῦ ζήτησε τὴν κόρη του. Τοῦ εἶπε ὅτι θὰ τὴν ἐπομένην τὸ πρωῒ.

Οἱ καλότεροι ραφτάδες τῆς Πόλης δούλευαν ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ τοιμά-σουν τὸ νυφικὸ φόρεμα τῆς Εἰρήνης. Ἔτρεψαν γι' αὐτὴ τὰ πιὸ ὠραία πε-τράδια...

Τόσο εὐτυχισμένοι ἦσαν ὁ Μωά-μεθ, ὅστε διέταξε νὰ εἶναι ὅλοι οἱ αὐ-τοὶ τοῦ καὶ ὅλη ἡ φρουρὰ τῆς Πόλης, στὸν κῆπο τοῦ σεραγίου, ὅπου θὰ γι-νόταν ἡ τελετὴ τοῦ γάμου τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ.

Πραγματικὰ, ἀπὸ τὴν αὐγὴ, τὰ τάγματα τῆς Πόλης παρατάχθηκαν μὲς στὸν κῆπο τοῦ σεραγίου, ὅταν ἀργότερα κατέβηκαν καὶ οἱ αὐτοὶ. Ἐπειτα ἔφτασε καὶ ὁ Σουλτάνος μὲ τοὺς ὑποσηπαστὰς του, τὸν Μεγάλο Βε-ζήρ καὶ τὸ Σεῖχουλισλάμη. Τέλος ὁ δῆγγαν ἐκεῖ μὲ πομπὴ καὶ τὴν Εἰ-ρήνη. Φοροῦσε ἕνα φόρεμα ὑπέροχο, κατὰφοροτο ἀπὸ πολὺτιμα πετράδια. Τὰ χεῖρα της καὶ ὁ λαμὸς τῆς ἦσαν σχεδὸν τελείως σκεπασμένα ἀπὸ κο-σμήματα ἀμυθῆτου ἀξίως, πού καμιά γυναῖκα δὲν εἶχε φορέσει ὡς τότε. Ἡ πανέμορφη χριστιανὴ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ γὰρ. Μὰ καὶ ὁ Σουλτάνος καμά-ρωνε καὶ ἔπλεε σὲ πάλαιος εὐτυχίας.

Ἐξαφνα γύρισε πρὸς τοὺς αὐτοὺς τοῦ καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἐ, λοιπόν; Εἶδαν ποτὲ τὰ μά-τια σας ὠραιότερο, καὶ τελειότερο πλάσμα, πὺ ὑπέροχη ὡμορφία;

Οἱ αὐτοὶ τοῦ Σουλτάνου ἔρχισαν νὰ ἐκθειάζουν τὰ κάλλη τῆς νέας. Τὴν εὗρισκαν ἀνταξίαν τῆς ἀγάπης τοῦ κυρίου της, πολὺτιμο στολίδι τοῦ θρό-νου του.

Ὁ Σεῖχουλισλάμη μάλιστα προχώ-ρησε λίγα βήματα πρὸς καὶ εἶπε μὲ φωνὴ δυνατὴ στὸ Σουλτάνο:

— Ἡ ἀγάπη σου γιὰ τὸ πλάσμα αὐτό, θὰ ἐπισκιάσῃ τὴ δόξα τῶν προ-γόνων σου!...

Τὴ ἤθελε νὰ πῇ ἄραγε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Σεῖχουλισλάμη; Ἦσαν ἔπαι-νος ἡ κατηγορία γιὰ τὸ Σουλτάνο, πού θαυμάσθηκε τόσο ἀπὸ τὰ κάλλη μιᾶς ἀπιστῆς;

Ὁπωσδήποτε τὰ λόγια αὐτὰ ἐπέ-φεραν ἕνα ἀπροσδόκητο ἀποτέλεσμα. Ὁ Μωάμεθ κατόπισσε, ἀπῆλθε τὸ χεῖρ του γιὰ νὰ γίνῃ σιγὴ καὶ, μὲ φωνὴ βαρεῖα πού ἔτρεψε ἀπὸ ὀργὴν εἶπε:

— Ἡ δόξα τῶν προγόνων μου εἶνε ἡ δόξα πού ἀνέκαθεν φιλοδοξοῦσα ν' ἀποχτήσω. Εἶνε ἡ δόξα πού κερδίστη-κε μὲ ἀνδραγαθίαν, καὶ μὲ ἥρωισμό, μὲ κατακτήσεις. Καὶ θὰ τὴν ἐπισκιά-σω ἐγὼ, ὁ Μωάμεθ; Ἀνηκουστέστι ὁ Σουλτάνος; σὺ δὲν εἶνε ὁ νόμος κυρίαρ-χος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐνδοῦ του. Ἄν λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἐρωτᾶς μου πρόκειται νὰ γίνῃ εὐπόδιο στὴ δόξα μου, ἂν πρόκειται νὰ ἐπισκιάσῃ τὴ

Θέλοντας καὶ μὴ λοιπὸν, ὑπέκυψε. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, μετὰ τὸ σουρὸπώ-μα, ἡ ὠραία Εἰρήνη, τὸ ὠραιότερο ἴ-σως κορίτσι τῆς Πόλης, περνοῦσε τὸ κατὰφλι τοῦ σουλτανικοῦ χαρεμιού, στὸ ὅπου ἦσαν προσωμένη νὰ ζήσῃ ὅλη τῆς τὴ ζωὴ. Μολαταῦτα δὲν ομι-νόταν καθόλου λυπημένη. Τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ εὐτυχία.

Μόλις τὴν ἔφεραν στὸ χαρέμι, τῆς ἔκαναν ἕνα λουτρό, τὴν ἐντυσαν μὲ τὰ πολυτιμώτερα καὶ ὠραιότερα ρού-χα, τὴν φόρεσαν μυρωδά καὶ κομμη-μένα καὶ τὴν παρουσίασαν στὸ Σουλ-τάνο.

Ὁ Μωάμεθ τὴν δέχτηκε μὲ χαρὰ, ὥπως καμιά ἄλλη γυναῖκα τοῦ χα-ρεμιού του, τῆς μίλησε γλυκά καὶ μὲ

Ἔστειλε ἕνα μαῦρον εὐνοῦχο καὶ μίλησε τῆς κόρης γιὰ τὴν ἀγάπη του...

μάθουν τί ἀπόγινε ἡ ὠραία Ρωμῆ. καὶ τέλος, μετὰ πολλὰς ἐρευναι, ἔκα-ναν πὺς ἡ Εἰρήνη εἶχε πάει νὰ μείνῃ λίγον καιρὸ σὲ κάποια συγγενὴ της, σ' ἕνα πρόσπειο τῆς Πόλης.

Ὁ Σουλτάνος στενοχωρήθηκε γι' αὐτό, μὲ ἔκαμε ὑπομονή. Πέρασαν ἔ-τσι τρεῖς μῆνες καὶ ἔξαφνα ἡ Εἰρήνη ξαναγύρισε στὸ πατρικὸ της σπίτι. Ὁ-ταν τὴν ξανάβλε ὁ Μωάμεθ, θαμπώθη-κε ἀπ' τὴν ὡμορφίαν της πὺ πολὺ ἀπ' τὴν πρώτην φορὰ πού τὴν εἶχε ἀντικρῆ-σει. Ἡ κόρη φανόταν τώρα σὰν νὰ εἶχε ἀναγεννηθῇ. Τὸ σῶμα της καὶ ἡ μορφὴ τῆς εἶχαν πάρε πειὰ τὴν ὡ-ραιότητα τῆς ὠριμῆς γυναίκας.

Ὁλητὴ νύχτα αὐτὴ, ὁ Μωάμεθ δὲν κοιμήθηκε. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ συγ-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΒΒΑ

Ἦσαν οἱ Οἰκονομικοὶ τῆς Γαλλίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδο-βίκου Φιλίππου ἦσαν ὁ Σωζέ, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ ὁποῦ ἡ τεραστία μὴ-μὴ κατέπληρσε τοὺς πάντας.

Ὅταν ἦσαν νέος ἀκόμα ὁ Σωζέ, ὁ φίλος του ποιητῆς Λαμαρτίνος τὸν εἶ-χε συστήσει σὲ κάποιο ἀββᾶ, ὁ ὁποῖος φημιζόταν ὡς ὁ καλότερος ἱεροκλῆρὺς τῆς Γαλλίας.

Κάποια Κυριακὴ ὁ ἐν λόγῳ ἀββᾶς ἐξεφώνησε ἕνα λόγο πραγματικὰ ἀνη-μεῖωδη, ὁ ὁποῖος ἐπροκάλεσε τὸν γε-νικὸ θαυμασμὸ ὅλων τῶν ἀκρατῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ ἀρκετοὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἀββᾶς εἶχε κα-λέσει στὸ σπίτι του σὲ γάμμο τὸ Λα-μαρτίν, τὸ Σωζέ καὶ πολλοὺς λογίους τοῦ Παρισιού. Ὅλοι ἐπλεάζον τότε τὸ ἐγκώμιό του γιὰ τὸ λόγιό του.

Ὁ ἀββᾶς, βέποντας ὅτι μόνος ὁ Σω-ζέ σιωποῦσε, τὸν ρώτησε:

— Ἐσὺ, νέε, γιατί δὲν λές τίποτε; Μήπως δὲν σοῦ ἄρεσε τὸ κήρυμά μου;

— Συγγνώμη, κύριε ἀββᾶ, ἀπάν-τησε ὁ Σωζέ, ἀλλὰ δὲν τοῦμω νὰ ἐκ-φράσω τὴ γνώμη μου, γιατί φοβῶμαι μήπως σὲς λυπήσῃ ἡ ἀλήθεια...

— Ἀπαναντίας. Ἡ ἐπικρίσεις δὲν μὲ περιστάζουν. Σὰς παρακαλῶ νὰ πῇτε ὁλοσπᾶντως ὅτι φρονεῖτε...

— Λοιπὸν, ἀφοῦ ἐπιμένετε, ἀκού-στε. Τὸ κήρυμά σας ἦσαν θαυμάσιο, μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὸ βρήκα αὐτοῦστο σ' τοὺς ἀνεκδότους ἐκκλησιαστικούς λό-γους τοῦ Μπουρναλαῦ...

— Τί λέτε ἐκεῖ; εἶπε γελώντας ὁ ἀββᾶς. Σὰς βεβαιώνω ὅτι τὸν λόγο μου τὸν ἐφιλοτέλεσσα ὁ ἴδιος καὶ δὲν τὸν ἀντέγραψα ἀπὸ πονηρὰ...

— Λυποῦμαι πὺ ἐπιμένετε σ' αὐ-τό! εἶπε ὁ Σωζέ. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι βε-βαιώσας ὅτι ὁ λόγος εἶνε τοῦ Μπουρ-ναλαῦ. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν μορῶ νὰ σὰς τὸν ἀπαγγείλω ὁλόκληρο, γιατί τὸν ἔξερα ἀπῶ...

Καὶ ὁ Σωζέ ἐπανέλαβε μὲ κατα-πληκτικὴ εὐχέρεια ὅλο τὸν λόγο, ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Ὁ δυστυχὴς ἀββᾶς εἶχε μείνει ἀναυδος.

— Θεέ μου! φώναξε. Τί συμβαί-νει; Μήπως ἔχασα τὰ μυαλά μου; Ἡ ἀπελπισία τοῦ ἱερομένου ἦσαν τόσο μεγάλη, ὡστε ὁ Σωζέ, φοβούμε-νος μήπως πᾶθῃ τίποτε, ἔσπευε νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χεῖρ καὶ νὰ τοῦ πῇ ὅ-τι, χάρις στὸ μνημονικό του, εἶχε μά-θει ἀπῶ τὴν χθεσινὴ ὁμιλία του...

δόξα τὴν ἀθάνατη τῶν προγόνων μου, ἐγὼ θὰ τὸν ξεριζώσω ἀπ' τὴν καρδιά μου καὶ νὰ πῶς...

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Σουλτάνος; ἔρ-παζε τὴν ἀτυχὴ Εἰρήνη ἀπ' τὰ μα-κρὰ, ὠραία μαλλιά της, τὴν τράβηξε κοντὰ του, ἔτσι ὡστε νὰ μὴ βλεπῇ τὸ πρόσωπό της, ἔβγαλε ἔπειτα τὸ κο-φτερό γιαντάκι του, τὸ σήκωσε ψη-λὰ, κατέφερε ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸν ὑπέροχο λαυὸ της καὶ τῆς ἔκο-ψε τὸ κεφάλι!...

Τὸ σήκωσε κατόπιν ψηλὰ κρατώντας το πάντα ἀπ' τὰ μαλ-λιά καὶ δειγνόντας τὸ μοσάζον στὸν αὐλικὸ καὶ στρατιώται, πού εἶχαν βουδαιθῇ ἀπὸ φόβον, ἐφώνασε ἄγρια καὶ ὑπερήφανα:

— Ἐτσι! ἐξορῶνε! ὁ Σουλτάνος σὰς ὅτι ἐμποδίζει τὴ δόξα του!...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Ο ΜΠΙΣΣΟΝ ΚΙ' Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ

Ἡ εἰδησις πὺ ἐμπνέει ἕνα συγγραφέα καὶ ἕνα σιδηροδρομικὸ ὑπάλληλο. Μιὰ περιεργὴ συνεργασία. Ἡ πρῶτες ἀπογοητεύσεις. Μὲς στὸ συρτάρι τοῦ Μπισσόν. Ἡ «ἀνοησίες» τοῦ νεαροῦ συγγραφέως. Ἡ πρε-μιέρα μιᾶς κινουμένης κωμωδίας. Ὁ θρίαμβος. Πῶς ἀνεδείχθη ἕνας Γάλλος θεατρικὸς συγγραφεὺς.

Στὸν Γάλλο θεατρικὸ συγγραφέα Μπισσόν, ὁ ὁποῖος ἦσαν περιφρο-νῇ τὴν ἐποχὴν του γιὰ τίς ἐξυπνες κω-μωδίας του, κάποτε πὺ παρὰβλεπε στὸ Ναντέρ, παρουσιάστηκε ἕνας νέος σεμνὸς καὶ συμπαθὴς νέος.

— Κύριε, εἶπε στὸ συγγραφέα, σὲ μιὰ ἐφημερίδα βρήκα αὐτὸ τὸ κομμά-τι. Κυντάξετέ το...

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ ἀπόκομμα μιᾶς εἰδήσεως, στὴν ὁποία γινόταν λόγος γιὰ κάποιο ἀστείοτοτο ἐπείσοδιο πὺ εἶχε συμβεῖ τίς ἡμέρας ἐκείνες κατὰ τὴν ἐκδίκασιν ἐνὸς διαζυγίου.

Ὁ Μπισσόν ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἀπόκομμα καὶ εἶπε στὸν νέο:

— Κι' ἐγὼ τὴν πρόσεξα αὐτὴ τὴν εἰδησι. Ἐγὼ μάλιστα κρατημένο τὸ ἀπόκομμα τῆς στὸ συρτάρι ὅπου φυλά-τὰ θέματα πὺ μποροῦν νὰ μὲς χρη-σιμεύσουν μιὰ μέρα γιὰ τὴν συγγραφήν δραμάτων ἢ κωμωδιῶν.

Ὁ νέος, ἀκούγοντας τὰ λόγια του κυτὰ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι ἀπελπισμένος.

— Τόσο τὸ χειρότερο! Ἰσχυρίσαι καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

Ἐξηγηθῆσε μου, κύριε ἐπὶ τέ-λους, εἶπε ὁ Μπισσόν, παρανενομένος ἰπὸ τῆς στάσι του. Τί συμβαίνει;

— Ὅταν διάβασα αὐτὴ τὴν εἰδησι, εἶπε τέλος ὁ νέος, μοῦ φάνηκε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ κωμωδία. Γι' αὐτὸ ἤλθα ἐδῶ. Ἀλλ' ἀφοῦ ἀσεφάκατε τὸ ἴδιο καὶ σὲς, δὲν γίνεται τίποτε...

Τέλος πάντων... σὰς ζητῶ συγγνώ-μην γιὰ τὴν ἐνόχλησιν...

Ἡ περίλυπη στάσι τοῦ νέου ἐκί-νησε τὴν συμπάθειαν τοῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε μὲ καλοσύνη:

— Νομίζετε λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ εἰ-δησις ἀποτελοῦσε θέμα κωμωδίας;

— Ναί, ἀπάντησε δευλὰ ὁ νέος, καὶ ἤθελα νὰ σὰς ρωτήσω ἂν... θὰ μὲς ἴαυατε τὴν τιμὴν νὰ... συνεργασθῶ-μαι μὲς στὸ γράψιμό της.

— Ἐχετε καταγίνει; ἄλλοτε σὲ τέ-τοιαι δουλειᾶς;

— Ἐγὼ; Ὁχι! Ποτέ!... Εἶμαι σι-δηροδρομικὸς ὑπάλληλος!

— Καὶ τί κερδίζετε ἀπὸ τὴν θέ-σι σας;

— Ἐκατὸ φράγκα τὸ μῆνα!

— Καλὰ λοιπὸν! εἶπε ὁ Μπισσόν κυτὰζοντας κατὰμπατα τὸν νέο. Ἀ-φοῦ εἶχαμε καὶ οἱ δυὸ τὴν ἴδια ἰδέαν, θὰ γράψουμε τὴν κωμωδίαν συντε-ραϊκά!

Ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Μπισσόν, λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὁ φτωχὸς σιδηροδρο-μικὸς ὑπάλληλος.

— Ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γί-νονται ἔτσι σὺν ἀέρα, ἐξακολούθησε ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς. Ἐρχομαι βέ-βαια τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρ-

καί. Πρέπει νὰ τὴν ἀναπτύξουμε καὶ νὰ καταστρώσουμε τίς σκηνὰς τοῦ ἔρ-γου... Ἐγὼ λοιπὸν θὰ κάμω τὸ γενικὸ σχέδιο καὶ θὰ σὰς τὸ δώσω. Ἐσεῖς θὰ ἐπεξεργασθῆτε τὸ διάλογο καὶ θὰ μοῦ τὸν φέρετε...

Ἐτσι καὶ ἔγινε πράγματι... Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ νέος ξαναπῆγε στὸ σπίτι τοῦ συγγραφέως, ἔχοντας ἔτοιμες τίς τρεῖς πράξεις τοῦ ἔργου.

Ὁ Μπισσόν ὅμως μόλις διάβασε τὰ χειρόγραφα, τοῦ τὰ ἔδωσε πίσω, λέ-γοντας:

— Δὲν εἶνε τίποτε ἀπ' αὐτὰ!

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Μπισσόν.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε ἡ ὥρα πὺ μὲ τό-τη ἀγωνία περιμένατε. Θὰ στείλω τὸ ἔργο μ' ας στὴ Γαλλικὴ Κωμωδίαν!

— Τὸ ἔργο μας! ἐπανέλαβε σαστι-μένος ὁ νέος.

— Ἀμ, βέβαια! Δὲν τὸ γράψαμε συντεραϊκά;

— Ἄν εἶν' ἔτσι, ἐγὼ θὰ προτιμοῦ-σα τὸ «Βωντῖλλ».

— Ἐγχετε δίκην. Ἄς τὸ δώσουμε λοιπὸν ἐκεῖ! εἶπε ὁ Μπισσόν.

Τὰ χειρόγραφα ἐστάλησαν ποῦνα-τι στὸ «Βωντῖλλ» καὶ οἱ ἡθοποιοὶ ἔρχισαν νὰ ἐξακουθῶν στὸ παίζιμο.

Ὁ ταλαίπωρος ὅμως σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος δὲν μπόρεσε νὰ παρευρεθῇ πρὸς δοκιμὰς, γιατί ὁ προϊστάμενός του δὲν τοῦ ἔδινε ἄδεια!

Τὸν ἀπέληξε ὅτι θὰ τὸν ἐδιωχν-ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἱσχυρίζεται μὲ τέτοιαι ἀνοησίας πὺ δὲν εἶχαν σχέση μὲ τίς ὑπηρεσιακὰς ὑποχρεώσεις του.

Ἐπὶ τέλους ἡ πρόβας ἐτελείωσαν καὶ ἐδόθη ἡ πρεμιέρα τῆς κωμωδίας, ἡ ὁποία ἐσημείωσε καταπληκτικὴ ἐπι-τυχία καὶ κατέστησε γνωστὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀσέμου μὲς τότε συνεργάτου τοῦ Μπισσόν.

Τὸ νοσημώτερο ὅμως ἦσαν πῶ-μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν, ὁ σιδηροδρο-μικὸς ὑπάλληλος ἔσπευσε νὰ παρου-σιασθῇ στὸν προϊστάμενό του καὶ νὰ τοῦ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησί του, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἡ ἀθεσπία καὶ ἡ ἀνοησία τοῦ εἶχαν φέρει ἀμέ-τωσ ἀπ' τὴν ἀρχὴν κέρδος πενήντα χιλιάδας φράγκα!

Ὁ νέος αὐτός ἦσαν ὁ γνωστὸς Γάλ-λος θεατρικὸς συγγραφεὺς Μάρς, ὁ ὁ-ποῖος ἀπὸ τότε συνεγράφηκε μὲ τὸν Μπισσόν καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἔργα.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἐ-κονομικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἶδους καὶ πάσης γλώσσης καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθήκας. Γράψατε: «

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Καθώς βλέπουμε στα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, τα καπέλα, τα όποια θα φορέσουμε εφέτος τον χειμώνα, θα γίνονται από φέτος, από βελούδο, από πέλιν, από γούνα, από γκρό-γκράιν και κάποτε από ύφανση άσπρη με το φέρεμα.

Φαίνεται όμως ότι θα ιδούμε και πολλά καπέλλακια κατωμένα με τον συνδυασμό φέτος και βελούδου ή βελούδου και γούνας ή του διαφανούς ύφανσματος. Π. χ. θα ιδούμε χειμωνιάτικα υπερέ, ντραπέ, από δύο είδων βελούδου. Δηλαδή ή καλύτερα θα είνε κατωμένη από βελούδο γονιόκοτα και το μπαντώ, το όποιο θα περιβάλλη την καλύπττα, θα είνε κατωμένο από απλό βελούδο.

Με επανωφόρια και ταχίερ από ντυμέντ θα φορέσουμε καπέλλα από το ίδιο ύφανση. Τα καπέλλα αυτά γαρνίζονται με μοτίφ δερμάτινα, π. χ. ζινθή ή με καρφίτες και κομήματα από άσπρη.

Τα καπέλλα από θα είνε σχήμα κλός μικρά, μαλακά, από βελούδο καντριέ ή ερκαμένο με βελονιές από γονιόκοτα μεταξόνι κορινθιό και θα γαρνίζονται όλόγυρα στην καλύπττα με μια δερμάτινη ζώνη, ή όποια θα κλείη με μια άγκράφα. Επ'ίσης ως καπέλλα από θα φορεθ' εφέτος, εκτός από το μικρό βελούδο κλός και ένα μικρό υπερέ από σενίλ, μονόχρωμο ή πολύχρωμο. Το υπερέ αυτό θα φορέται πάλι στραβά, προς το ατί, και θα είνε κατάλληλο πρό πάντων για περίπατο με το αυτοκίνητο και για εκδρομές.

Θα είνε επίσης της μόδας και ή μικρές τόνες, γαρνιρισμένες με φόντους ιδιόρρυθμους, τοποθετημένους άλλοτε πίσω και άλλοτε στο ένα πλάι, δεξιά ή αριστερά.

Θα ιδούμε ακόμα και καπέλλα με καλύπττα από φέτος και με μικρό υπό, γαρνιρισμένο όλόγυρα με δαντέλλα σουρωτή, δηλαδή τα καπέλλα αυτά θα μοιάζουν πολύ με τις «αυλότες» που ήσαν της μόδας πρό πολλών ετών.

Εκτός αυτών, θα ιδούμε διαφόρων είδων φέτος, απλά, στεγνά, με νεύρο και με βούλες, καθώς και φέτος γαρνιρισμένα με γονιόκοτα βελονιές και με μάλλινα κεντήματα.

Θα ιδούμε και καπέλλα λουάτα, υπερέ και κλός από χρυσή δαντέλλα ή διάφανη με γονιόκοτα.

Θα ιδούμε επίσης και καπέλλιν από φέτος δύο χρωμάτων, ερκαμένες βελονιές με νεύρο και γαρνιρισμένες με μικρά μικρά στεγνά με μοτίφ μεταλλικά ή με πέτρες, με κομήματα από γκρό-γκράιν, με πικ και με υπερέτες.

Το γαρνιριστικό των νέων καπέλλων είνε ότι αίνον ανιγν' το μέτωπο και έτσι ξεφύγουν επάνω από τα αυτιά λίγα σγουρά μαλλιά ή μικρές μικρές μπονιόλες.

Τόν χειμώνα θα φορέσουμε και τόνες από μαύρο βελούδο, γαρνιρισμένες με άσπρη ερύνια. Η ερύνια αυτή

ΤΑ ΝΕΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

- Επ'άνω : 1) Χτένισμα με δαντελασιόν στο πλάι και, μπουκλίτσες πίσω.
2) Χτένισμα με σγουρά στους κροτάφους, και σινιόν πίσω.
3) Χτένισμα απλό με χαμηλό σινιόν.
Στ'ή μέση : Χτένισμα με φράντζες εμπρός, και χαμηλό σινιόν πίσω.
Κάτω : 1) Χτένισμα με άραιες δαντελασιόν.
2) Χτένισμα με δαντελασιόν και στρογγυλές μπονιόλες.
3) Χτένισμα με σγουρά και μπονιόλες.

ή προσωρισμένη για γαρνιτούρα καπέλλων είνε πολύ μαλακή σε σχήμα κορδέλλας. Έτσι δένεται και ντραπέ-νεται όπως θέλουμε επάνω στα καπέλλα.

Θα φορέσουμε κατά το χειμώνα μπεγκέν και υπερέ από μπράντζφραν, από άσπρη και από άσπρη ξυρισμένη, γαρνιρισμένη με ένα άνθος, με ένα φόντο από κορδέλλα ή με ένα μικρό κλός. Θα ιδούμε επίσης και θαυμάσιες καπέλλιν από μαύρο φέτος, εν κροστ' στην καλύπττα και στο υπό, με μοτίφ από μπράντζφραν.

Μπορούμε να πούμε ότι τα εφετινά καπέλλα δεν θα διακρίνονται τόσο από το σχέδιο και τη γαρνιτούρα των, όσο από το ντραπέ-νισμα επάνω στο κεφάλι και τον τρόπο με τον όποιο θα τα φορέσουμε.

Όσο και αν είνε της μόδας εφέτος τα κλός από φέτος, θα προτιμήσουμε τα υπερέ και τις τόνες, από

βελούδο, από ντρα και από ντρα χαμ'ό ντραπέ.

Η γαρνιτούρα των καπέλλων θα είνε εφέτος πολύ λίγη ή θα λείπουν εντελώς. Η κομψότης ενός καπέλλου εγγενο στην κατασκευή του.

Οποιοδήποτε όμως κι' αν είνε το σχήμα ενός καπέλλου, πρέπει να μην κινή το κεφάλι να φαίνεται μεγάλο και να μη είνε υπό το δέον ιδιόρρυθμο και γυμνικό.

Εφέτος θα ιδούμε πολλά επανωφόρια γαρνιρισμένα με γούνα αντίθετου χρώματος. Π. χ. επανωφόρια μπλε ή άσπρη θα γαρνίζονται με άσπρη ή καφέ γούνα. Επ'ίσης στα επανωφόρια θα γαρνίζονται με άσπρη γούνα ερύνια, αλτήν ή ιμιτασιόν.

Στα πράσινα επανωφόρια πηγαίνει πολύ ή καφέ γούνα. Επ'ίσης στα κίτρινα πηγαίνει το μπράντζφραν.

Επ'ίσης πολλά φορέματα εφέτος θα γαρνίζονται με γούνα. Γι' αυτή τη

γαρνιτούρα θα χρησιμοποιούνται γούνες με ίσιο κοντό τρίχωμα και χρωματιστό. Κάποτε τα επανωφόρια και τα φορέματα αυτά θα γαρνίζονται στα πλάγια με γκοντέ από γούνα. Επ'ίσης τα μανίκια θα γαρνίζονται κάποτε με βραχιόλια από γούνα. Συχνά θα ιδούμε φορέματα γαρνιρισμένα εδ'ω και εκεί με μύτες από γούνα.

Αρκετές φούστες θα γαρνίζονται κάτω όλόγυρα με μπάντες από γούνα.

Αν ή ίσια γούνα θα επικρατήσ'η στα επανωφόρια και στα φορέματα της ημέρας, το βράδυ θα είνε όπως ποτέ άν-βγκ ή γούνες με μεγάλο τρίχωμα, π. χ. ή γούνα της άλεπού.

Οι γούνοι γιακάδες των χειμωνιάτικων επανωφοριών της ημέρας όσο και της νύχτας θα είνε προσωρισμένοι επάνω στα επανωφόρια, ενώ ή γούνα εσάρπες και γραβάτες των εθνοπορισμών ταχίερ και άνσαμπλ θα είνε ανεξάρτητες.

Αν έχετε ένα παλιό επανωφόρι από γούνα, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε θαυμάσια τα γερά του κουάτια ως ενκροστασιόν, γιακά και πασαμέντα. Σε ένα εφετινό σας επανωφόρι από ύφανση. Έτσι θα έχετε πάλι χωρίς πολλά έξοδα ένα πλούσιο μοντέρνο επανωφόρι.

Φαίνεται ότι και το χειμώνα θα φορέσουμε μπλερό, τα όποια δίνουν τόση γάη στη σιλουέττα. Με τα μπλερό θα φορέσουμε ύψηλές ζώνες, δεινές πίσω, ή όποιες λεπταίνουν την τάγια.

Θα θεωρείται πολύ σίχ, αν το καπέλλο, το μανσόν και ή εσάρπα είνε άσπρη. Καθώς θα είνε πολύ της μόδας το βελούδο, τα τοια αυτά εζε-σουά-δηλαδή το μανσόν, ή εσάρπα και το καπέλλο—θα είνε πρό πάντων από βελούδο, ίδιως μαύρο.

Σε φορέματα βραδυά από κροστ' ζωζέ, από μουσελίνα, από ματζέτο δογκιντί, από τοιλά και από δαντέλλα θα ιδούμε ζώνες βελούδινες. Η ζώνες αυτές θα είνε ίσιες ή ντραπέ και διακοσμητικού χρώματος, και, αν προτιμάτε, μαύρες.

Δεν συνιθίζονται πια τα μεγάλα μαργαριτάρια περιδέρια, τα έντελως χωρίς μανίκια απογευματινά φορέματα, τα βαρέα κομμένα μαλλιά και τα μεγάλα λουλούδια στα φορέματα του δρόμου.

Επ'ίσης δεν θεωρείται πια σίχ το πολύ έντονο βήσιμο των ματιών, πρό πάντων στο φως της ημέρας.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΠΙΚ-ΝΙΚ ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ερώτησαν κάποτε έναν πρόεδρο των Ήνωμένων Πολιτειών, ή όποιος από απλός έυλοκός είχε ανέλθει στο ανώτατο αξίωμα της χώρας του, πού ήταν το οίκόσημό του.

Δύο γυνά μπράτσα ! τούς άπάντησε μ' έτοιμότητα ή πρόεδρος, ένώνοντας τη σωματική του δύναμη.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΛΕΟΦ. ΣΥΓΓΡΗ

ΕΛΛΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΛΑ-3-

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ, ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ, ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ

ΤΟ ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI (ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)

Σας προσφέρει κάθε εύκολιαν διά την επιτυχίαν του άνωτέρου σκοπού.

Κεφάλαια ήσφαλισμένα μέχρι σημερον. Τεσσαράκοντα διακατομμύρια δραχμαί.

Άσφαλιστήρια ήγγυημένα παρά του Θεσαυροφυλακείου του Ιταλικού Κράτους

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ : Γωνία Σταδίου 47 - Γ. Σταύρου 2, (2ος όροφος).

ΘΕΡΜΑ-ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Έρχισαν ή λειτουργία των θερμών θαλασσίων ισχυατικών λουτρών, με τα όποια ή κάθε τις δύναται ν' άντικαταστήσ'η άνεξόδως τα λουτρά Αιδηψού, Μεθάνων, Λουτρακίου και Υπάτης.

ΕΙΣ ΤΟ ΥΔΡ.ΘΕΡ.ΠΕΥΤΗΡΙΟΝ "Ο ΦΟΙΝΙΞ"

Έκτος 5 Πλατ. Όμονοίας (παράπλευρος θεάτρου Κοτοπούλη)

ΤΕΛΕΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΕΣΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

Ίατρικά συμβούλια άπελ'τως ΔΩΡΕΑΝ

Ώραι έργασίας 7 π. μ.—8 μ. μ.

Εκαστος από καρδιά και γραμμές Σέλτερ ποντίλις, ήμιμαυρες, κορινθίες μονες, ως και πολυγραμμά, ευρισκείτε στα Γυπογραφεία Δπ. Στραγγαλου, όδ'ος Λεκα 1

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ Δωμάτιον πολυτελ'ς; επιπλαμένον. Ώδ'ος Μεσο γείων 18Α.

Παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκαι άγοράζονται εις καλ'ς τιμάς. Πληροφορία εις τα Γραφεία μας. Λέκα 7.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις τιμήν συμφέρουσαν μηχανήματα βιβλιοδετείου. Πληροφορία όδ'ος Λέκα 7. Γραφεία περιοδικού «Μπουκέτου».

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νά βάψετε μόνη Σας τα παρ-σινά Σας φορέματα με Γερμανικάς βαφάς μαρκας

ARTI

και θα γίνευν έντελώς και-νούργια.

Αί βαφαί ARTI πωλούνται εις τα Φαρμακεία και τα Έμπορικά της συνουκίας σας εις 50 μοντέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Αντιπρόσωπος : Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λέκα 21α.

ΤΟ «ΒΛΑΒΕΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ

ODO-RINO

Σά, άπ' αλλόσ'σι άπο την ένοχλησιν του ιδρώτος και την καταστροφην των έδυματων.

Πωλείται παντού.

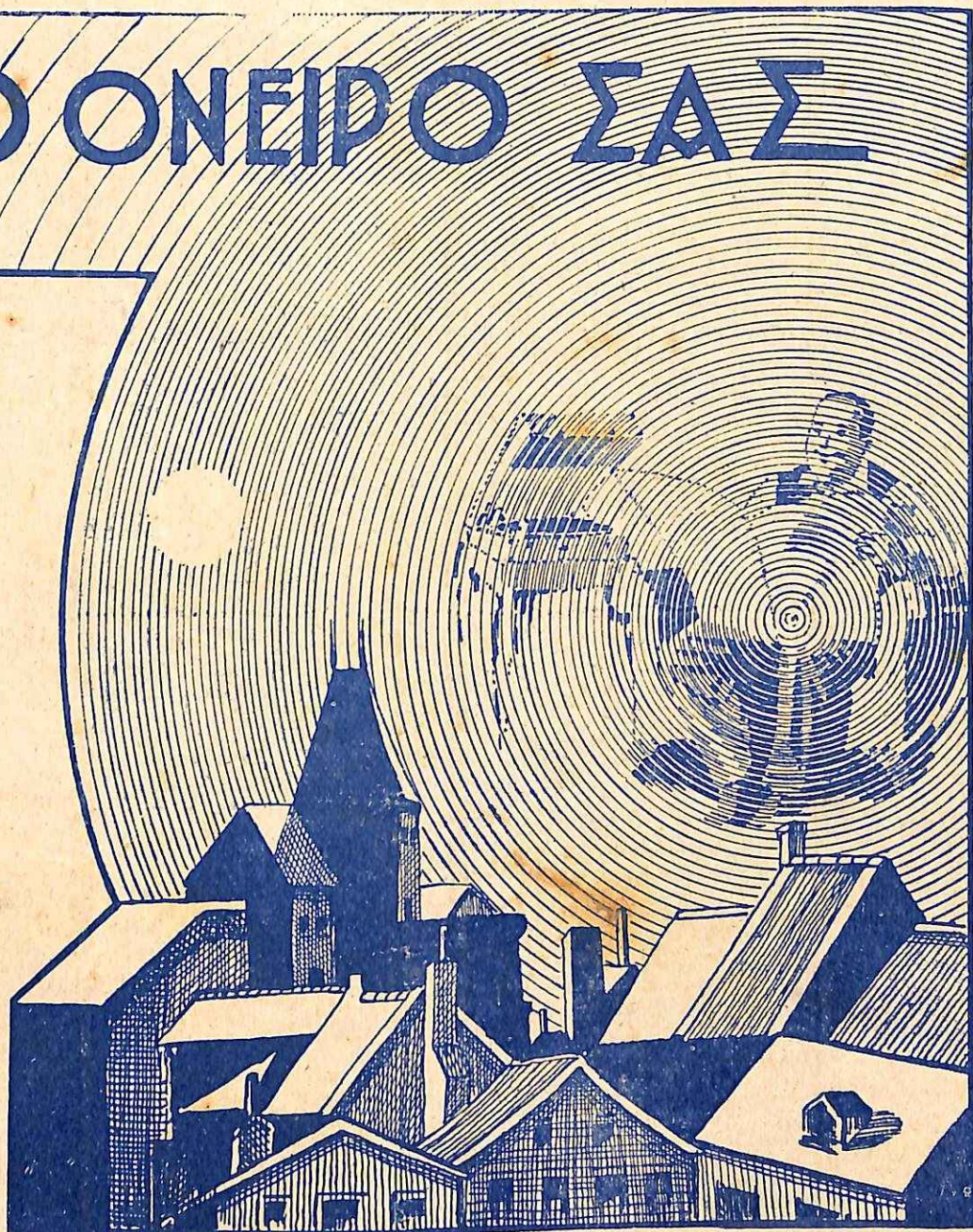
Χειροποίητα μανίκια πώλησις

ΚΑΤΗΣΤΗΜΑΤΑ Μ. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

ΛΟΓΟΤΗ 10 - ΒΟΥΛΗΣ 14

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ

SCARIO

Το όνειρό σας, όπως το όνειρο κάθε χρηστού πολίτη, είναι να βρήτε την άνεσι που σας πρέπει, μέσα στο γαλήνιο περιβάλλον του σπιτιού σας, μόλις γλυτώσετε από τη σκληρή καθημερινή βιοπάλη.

Αυτό το όνειρο μπορείτε να το πραγματοποιήσετε αν εγκαταστήσετε στο σπίτι σας ένα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Υπό την εξευγενιστικήν επίδρασιν της τελείας μουσικής που θα αναδίδεται από το γραμμόφωνον Στάρρ, με τους σημερινούς απαραμίλλους ηλεκτρικούς δίσκους, θα ζητε ευτυχισμένες ειρηνικές στιγμές, ξεχνώντας τον θέρυθο και την αγωνία του σκληρού αγώνος για τη ζωή.

Αλλά το πιο σπουδαίο από όλα είναι το εξής: Η πραγματοποίησις του ωραίου τούτου όνειρου σας δεν θα φέρη καμμίαν ανωμαλίαν στα οικονομικά σας, γιατί μπορείτε με πολύ λογικές τιμές, και με καλὰ μικρές δόσεις, κατά μήνα, να αποκτήσετε ένα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ από την

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

Αθήναι: Στοά Αρκαχείου 12 Θεσσαλονίκη: Οδός Βενιζέλου 23
Πειραιεύς: Οδός Φίλωνος 48. Βόλος: Οδός Ερμού 111.
Πάτραι: Οδός Ρήγα Φερραίου 84
Και από τους αντιπροσώπους της εις άλλας τὰς πόλεις της Ελλάδος.